

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

Брет Батълс

ЧИСТАЧЪТ

Блестяш и разбиващ трилър!

Джефри Дивър

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

БРЕТ БАТЪЛС ЧИСТАЧЪТ

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Джонатан Куин е агент на свободна практика, който не взима пленници и има сърце на самотник. Неговата работа? Професионален „чистач“. Нищо кой знае колко страшно — отстраняване на трупове и почистване, ако е нужно. Обаче последната задача на Куин ще промени всичко, разпалвайки опустошително насилие, предателства и отмъщения.

Работата изглежда фасулска: разследване на подозрителен пожар. Но един труп изскача там, където не му е мястото, а шефовете на Куин от Офиса странно се умълчават, и той разбира, че е затънал до гуша. Куин трябва да се скрие, за да разбере защо някой иска смъртта му...

*„Чистачът“ е хипнотизиращо завладяващ
и се развива с бързината на точния куршум на
убиец.*

Гейл Линдс

*На мама и тате
поради всички очевидни и не толкова очевидни причини*

БЛАГОДАРНОСТИ

За да перифразирам Джон Дън^[1], никой писател не е остров. Макар по-голямата част от работата на всеки автор да се върши в усамотение, крайният вариант на всяко произведение се докосва от мнозина. И тази книга не е изключение.

Благодаря на Джон Ривера, Кати Карнър, Ан Епстейн-Коен, Пам Епстейн-Коен, Пати Кайли и Джереми Кейхакс за любезността, която надхвърля обикновеното приятелство. Също така на онези членове на групата, чиито предложения и прозрения са вплетени в тази история: Дерек Роджърс, Брайън Пери, Кен Фриман, Елоиз Фриман и Алисън Стюарт. Благодаря на Тами Спаркс, Тереза Имбак, Даун Бътлър, Дарън Батълс, Марк Паолети, Джанет Джо, Джен Гълбрайт, Аки Норита, Хънтър Ати, Брус Ламбърт и Ракол Рейнсър, които не се уплашиха от първите чернови и ми предоставиха информация и кураж. И на писателите Дж. Т. Елисън, Сандра Рутън и Дж. Б. Томсън за същото.

За съветите по медицински въпроси дължа много на д-р Фил Холи младши. Същото важи и за Андреас Каноненберг и Кристиане Фройс-Тингел, които ми помогнаха за затрудненията с немския език. За всички медицински и езикови грешки бих искал да обвиня тях, но не мога, защото виновният съм единствено аз.

Без следните хора книгата все още щеше да си стои в кашон в шкафа: Нейтан Уолпау за предоставеното неочаквано въведение, Джим Паско и Том Фасбендър от „Ъгли Таун“ за дадения ми първи шанс и след това прехвърлянето ми в „Бантам Дел“. На Шенън Джеймайсън Васкес за ентузиазираното ми въвеждане в семейството на „Бантам Дел“. На Дениъл Перес за това, че бе прекрасен редактор, приятел и защитник, и на Нина Тоблиб за това, че беше такъв въодушевен поддръжник от мига, когато прочете ръкописа. Също така благодарности и на моя агент Ан Хокинс, която стана мой водач и най-голям поддръжник. Учудващо е до какво може да доведе една случайна среща.

Накрая има четирима души, които заслужават специално признание: моят ментор и приятел Бил Релинг, който ми даде повече, отколкото някой писател би могъл да се надява. Ще ми се да беше още жив, за да види резултата от работата си.

И на Ронан, Фиона и Кейра — всеки от вас е много повече от това, на което би могъл да се надява един баща.

[1] Английски поет и проповедник. — Б.пр. ↑

1.

Денвър не беше Хаваи. Тук нямаше плажове, нито палми, нито бикини, още по-малко май тай^[1], от който отпиваш бавно на терасата на „Лава Шак“ в Мауи. Вместо това имаше хора, навлечени така, сякаш очакваха следващия ледников период — насочваха самолетите по пистите за рулиране, оградени с купчини прясно изринат сняг. В радиус петстотин мили нямаше никой, който да носи бикини. И още по-лошо, макар да бе само 15:00, металносивите облаци правеха следобеда да изглежда почти полунощ.

Край на ваканцията, хайде пак на работа.

Куин слезе от самолета и тръгна към терминала. Дърпаше единствения си багаж, куфар на колелца. Мина през вратата и си купи кафе — прекалено скъпо.

Докато отпиваше, се огледа. Сякаш еднакъв брой хора крачеше към и от изходите. Обичайният оживен следобед на типично претоварено международно летище.

Но той не се оглеждаше за обичайните хора. Пътуваше много и от опит знаеше, че човек никога не знае на кого може да налети. Това беше лошото в неговата работа. Изглежда, пристигането му не беше наблюдавано. Той отпи още една глътка кафе и тръгна.

Вместо да поеме след тълпата и да влезе в района за посрещачите, си намери място за сядане близо до информационните табла за пристигащите и заминаващите и гишетата за продажба на билети и регистрация на пътниците. Извади книгата, която бе чел в самолета — „На юг от границата, на запад от слънцето“ от Харуки Мураками — и продължи оттам, където беше спрял. След час изчете книгата — бяха пристигнали още десетина полета — затвори я и я прибра. Крайно време беше да се обади.

— Нали каза, че ще пристигнеш още сутринта — раздражено изсумтя гласът от другата страна на линията.

— Избирателна памет, Питър — отговори Куин. — Ти го каза. Таратайката тук ли е?

— Чака те от осем сутринта — ядоса се Питър. После обясни на Куин къде да намери колата и затвори.

Таратайката се оказа син „Форд Експлорър“. Беше оборудван с кожен салон, стерео радио, диск плейър и двама мъже, които не сметнаха за нужно да кажат на Куин имената си. Той ги нарече Шофьора и Другия.

Куин седна на задната седалка и Другия му подхвърли плик формат А4 с подплата от мехурчета. Беше дебел повече от пръст и тежеше към половин кило. Куин понечи да го отвори.

— Недей — обади се Шофьора. Гледаше Куин в огледалото.

— Защо? — попита той.

Другият се обърна към него.

— Не и докато не сме си тръгнали. Такива са инструкциите.

Куин извъртя очи към тавана на колата и остави плика на седалката до себе си.

— Спокойно. Няма да ви вкарвам в неприятности.

Следващия час пропътуваха в мълчание. Първо през Денвър и после в подножията на Роки Маунтинс. Вече беше тъмно и Куин огладняваше. Последното му ядене беше в самолета някъде над Тихия океан — ако можеше да се нарече храна твърде неапетитният Бьоф Строганов, който поднесоха. Но си затрая. Знаеше, че ако не го направи, двамата му спътници може да решат, че и те са гладни, а боже опази да бъде принуден да яде с тях.

Вместо това се опита да си представи, че боровете, покрай които минават, са палми, а облачното небе е просто обичайната следобедна буря с дъжд, която приближава към острова. След няколко минути се отказа и просто загледа през прозореца. Мръсният сняг покрай банката беше недостоен заместител на плажовете в Каанапали^[2].

Най-накрая Шофьора отби от магистрала I-70 и около две мили кара по двулентов път в тъмната пустош, преди да завие наляво по още по-тесен път, покрит с утъпкан сняг. Стотина метра по-нататък и встрани беше паркиран син „Форд Таурус“, скътан сред дърветата. Шофьорът спря зад него и загаси двигателя. Ако Куин не бе повикан

по работа, би се обзаложил, че се готвят да го премахнат. Пуст път. Двама мълчаливи бандити. Кола за бягство. Класически сценарий за убийство.

„Играта свърши, приятелче. Благодаря за участието, но губиш.“

И макар да знаеше, че няма за какво да се тревожи, леко се напрегна.

Без да кажат дума, Шофьора и Другия отвориха едновременно вратите и слязоха от джипа. Поток студен въздух нахлу в купето. Куин ги гледаше как крачат към тауруса. Качиха се. След секунди колата изрева и се събуди за живот. Без да даде време на двигателя да загрее, Шофьора направи бърз обратен завой и се понесе към I-70.

Куин се изкикоти наум. Ако се замислеше човек, тези глупости ала рицари на плаща и кинжала бяха наистина забавни. Тъпи, но забавни.

Слезе от експлоръра и стисна зъби в смразяващия въздух. Коженото му яке беше недостатъчна преграда срещу студа, но бе единственото, което носеше, когато прекъснаха отпуската му на островите.

Мина пред колата и седна на шофьорската седалка. В мига, в който затвори вратата и запали двигателя, бутна лостчето на парното на пълна мощност. Топлият въздух почна да изпълва купето. Едно от първите му спирания щеше да е да си купи зимна връхна дреха и може би един-два пуловера. И топло бельо. Боже, колко мразеше студеното време.

Щом купето се затопли достатъчно, Куин се протегна назад и взе плика. Изсипа съдържанието му на дясната седалка: два плика, сгънатата карта и три листа. На първите два бяха принтирани вестникарски статии от Мрежата за пожар в място, наречено Алисън. Наета ваканционна къща беше изгоряла до основи, наемателят, чието име не се споменаваше, беше загинал.

Куин вдигна последния лист и плъзна очи по него. Това бяха указанията за задачата му, плюс малко допълнителна информация. Както обикновено, Питър се опитваше да контролира онова, което знаеше Куин. Въпреки това информацията беше повече, отколкото във вестникарската статия.

Името на мъртвеца беше Робърт Тагарт. Задачата на Куин бе да определи дали пожарът наистина е нещастен случай, към което

клонели местните власти, или нещо друго.

Това беше всичко. Нищо друго за Тагарт. Никакви полезни намеци какво да търси Куин. Само един адрес: Янси Лейн 215 — името на лице за контакти от местната полиция. Наглед фасулска работа. Нямаше никаква причина да включват него. Което означаваше, че в случая се крие нещо повече, отколкото се подсказваше в инструкциите.

Взе картата и я разгъна. Мястото на пожара бе отбелязано с малък червен X. Намираше се на поне няколко часа път от сегашното му местоположение. Куин остави картата и отвори първия плик. Пари, пет хилядарки. Пари за цяла седмица разходи, ако не възникнеше нещо прекалено скъпо. И дори повече, ако не му се наложеше да плати на някого. Ако това наистина излезеше работа за ден-два, щяха да останат и за неговия джоб.

В другия плик имаше две удостоверения за самоличност със снимките му. Едното беше шофьорска книжка от Колорадо. Второто беше изглеждаща истинска служебна карта на ФБР. И преди бе играл ролята на федерален агент, но това беше отдавна.

Подсмихна се, като видя, че новото му име е Франк Бенет. Питър си падаше по класически поп певци. От друга страна, Тони Синатра би било твърде очевидно.

Бръкна под шофьорската седалка за единственото нещо, което го нямаше в плика. Извади мек кожен калъф. Дръпна ципа и намери онова, което очакваше: 9-милиметров „Зиг Зауер“ П226 и три заредени пълнителя. Това беше неговото предпочитано оръжие. Бръкна под седалката още веднъж и измъкна втора торбичка — в нея имаше заглушител. Всичко останало, от което имаше нужда, щеше да е в комплекта за наблюдение, който със сигурност беше в задната част на автомобила.

Прибра пистолета, пълнителите и заглушителя в жабката и подкара експлоръра.

[1] Коктейл от ром, кюрасао, лимон, сок от нар и бадемова есенция с трошен лед. — Б.пр. ↑

[2] Район в окръг Мауи, Хавай. — Б.пр. ↑

2.

Закуската в „Алисън Холидей Ин“, където прекара нощта, се състоеше от бъркани яйца и наденичка. Беше сам в сепарето, ако не се броеше местният вестник до чинията му.

Вестникът беше пълен с обичайните неща, от които се интересуват вестниците в малките градове. Няколко кратки материала изпълваха международния раздел. Единият за обуздаването на етническото напрежение в Европа, а другият за продължаващия хаос в Сомалия. Материалите за националните новини бяха по-дълги, с бележки под линия, насочващи читателите към други страници за останалата част от статиите: един боледуващ върховен съдия, процес за измама в акционерно дружество и преглед на очакваните теми в предстоящото президентско обръщение.

Но именно местните истории заемаха по-голямата част от първата страница. Или по-скоро една история. Пожарът във вила Фарнам. Историята беше продължение на статията, включена в информацията за Куин, но не съдържаха нищо ново. Просто стари сведения, преработени така, че да звучат като пресни и да задоволят любопитството на местното население. Разследващите пожара го определяха като нещастен случай. Повредени кабели. Един мъртъв турист. Нищо повече. Името на Тагарт още не се бе появило. Изглеждаше малко необичайно, но Куин подозираше, че Питър може да има нещо общо с това.

Мина келнерка с кана кафе. Видя какво четете Куин, спря и каза:

— Ужасно, нали?

Той вдигна очи. Баджът ѝ разкриваше, че се казва Манди.

— Пожарът?

— Аха — отвърна тя. — Горкият човек.

— Познавахте ли го?

— Не. — Тя поклати глава. — Е, може и да е идвал тук да се храни. Много туристи идват. Кафе?

— Да, благодаря — отговори Куин и побутна чашата към нея.

Тя я напълни.

— Сигурно някъде има семейство. Жена. Дечица. — Тя въздъхна. — Ужасна работа.

— Наистина — потвърди Куин.

Тя поклати глава.

— Казват, че станало, докато спял. Сигурно е бил мил човек и просто се е наслаждавал на отпуската си... и изведнъж...

Жената продължи нататък с каната.

„Винаги е така“, помисли Куин.

Полицейското управление на Алисън беше на миля от „Холидей Ин“. Лицето за контакти на Куин беше шефът на полицията, казваше се Джордж Джонсън.

Куин показа за миг удостоверението си от ФБР на сержанта в приемната и бързо го заведоха в кабинета на началник Джонсън. Когато Куин влезе, шефът на полицията се изправи.

Беше висок и навремето вероятно в добра форма, но сега бе трупнал няколко килца в повече от твърде многото години, прекарани зад бюрото. Лицето му носеше следи от напрежението в работата, очите му бяха подпухнали и с торбички под тях, а долната челюст — тежка и отпусната. Обаче усмивката му бе искрена, а ръкостискането — здраво. Куин прие и двете като признаци за човек, който харесва работата си въпреки трудностите в нея.

— Агент Бенет — започна Джонсън, — не съм си имал досега работа с ФБР. Но предполагам, че това е, така да се каже, ден първи с хора като вас.

Посочи празния стол пред писалището си. Докато сядаше, Куин се зачуди какво ли иска да каже Джонсън с това „ден първи с хора като вас“, но реши, че е по-добре да не пита.

— С какво мога да ви помогна? — попита Джонсън, след като се намести на стола си.

— Честно казано, не съм сигурен, че можете да ми помогнете — започна Куин. — Не съм тук по официална работа на Бюрото.

Джонсън го погледна с любопитство.

— Тогава защо сте тук?

— Заради онзиденшния пожар.

— Пожарът във Фарнам — каза началникът, сякаш го бе очаквал.
— Точно така — потвърди Куин. — Тук съм заради жертвата.
Робърт Тагарт.

Началникът бе очевидно изненадан, че Куин знае името на загиналия.

— Какво по-точно?

— Явно е роднина на специален агент от столицата. Някой по-високо в хранителната верига от мен. Бях в района по друга работа и ми се обади да мина и да проверя случая. По-скоро става въпрос за успокояването на нечие безпокойство, отколкото за нещо друго. Сигурен съм, че във вашите ръце всичко е под контрол.

Началникът замълча за миг, после каза:

— Затова ли и онзи дойде сутринта?

Беше ред на Куин да се поколебае.

— Не зная за кого говорите.

Началникът на полицията отвори средното чекмедже на бюрото, извади визитка и я прочете на глас:

— Нейтан С. Дрискол. Управление за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия.

— Мога ли да я видя?

Началникът вдигна рамене, подаде му я и каза:

— Не съм работил и с хора от АТО.

Визитната картичка беше висококачествена, отпечатана на емитиран от правителството картон за визитки, с релефния символ на АТО от едната страна.

— Не го познавам — каза Куин. — Но може да е тук по същата причина като мен. Ако моят човек във Вашингтон е бил много отчаян, сигурно е поискал услуги от колкото може повече места. — Върна визитката на Джонсън. — По кое време дойде?

— Тръгна си преди няма и половин час — отвърна Джонсън.

Куин се насили да се усмихне.

— Неприятно ми е, че трябва да ви карам да разкажете всичко отначало, но се надявам да нямате нищо против?

Началникът поклати глава.

— Няма проблеми. Но както казах на агент Дрискол, няма какво толкова да се разказва. Беше си злополука. Това е.

— Така чух и аз. Но Андерсън, това е човекът в столицата, не е удовлетворен. Предполагам, че когато цялата ти информация идва от онова, което четеш във вестника, просто искаш да се увериш, че не пропускаш нещо.

— Ако получава информацията си от вестника, откъде знае, че загиналият е Тагарт?

— Добър въпрос — искрено отговори Куин. — Нямам представа. Началникът, изглежда, започна да обмисля ситуацията.

— Може да е била сестрата.

— Сестрата? — повтори Куин.

— Сестрата на Тагарт — обясни началникът. — Тя е единственият човек, на когото съобщихме.

Куин кимна.

— Да, може би. Има ли нещо друго, което можете да ми кажете? Началникът вдигна рамене, после каза:

— Не е кой знае колко.

— Всичко ще е от помощ.

Джонсън вдигна една тънка папка от купчината в десния ъгъл на бюрото, прелисти я, след това се усмихна нерешително на Куин.

— Както казах, не е много. Пожарът явно е започнал в дневната. От електрическата печка — или е забравена включена, или е дала на късо. Тагарт е бил в спалнята на горния етаж. Вероятно се е задушил от дима, преди да успее да излезе. Когато дошла пожарната, вече било твърде късно. Успели да изгасят пламъците, но вътре не било останало почти нищо.

— Как разпознахте тялото?

— Проверихме в агенцията, която дава вила Фарнам под наем, „Гус Вали ваканционни къщи под наем“. Когато е подписал договора за наемане, е оставил номер за спешни случаи. Така успяхме да се свържем със сестрата. Тя ни изпрати зъболекарския му картон. Получихме го на следващия ден. Зъбите му съвпадаха.

— А защо името му не е съобщено на пресата?

— Сестрата настоя. След като не беше тукашен, не видях никакъв проблем.

— Ще ми дадете ли телефона ѝ?

— На сестрата? Вашият приятел не го ли знае? Имам предвид, щом са роднини?

— Вероятно. Но не ми го е дал.

Джонсън като че ли се позамисли, после отново прелисти папката, намери онова, което търсеше, надраска номера на един лист и го подаде на Куин.

— Няма какво повече да ви кажа. Беше злополука. Случват се такива неща.

— Имаше ли аутопсия?

Началникът кимна.

— Това е стандартната процедура.

— Кой я извърши? — попита Куин.

— Доктор Хорнър. В болницата Вали Сентръл.

— Нали нямате нищо против да говоря с него?

— Не — отговори началникът. — Макар че не мисля, че ще ви помогне повече от мен.

— Вероятно сте прав. Просто трябва да отметна задачите си.

Началникът взе друг лист и написа нещо на него. Подаде го на Куин. Беше адресът на болницата.

— Благодаря — каза Куин.

— Нещо друго? — попита Джонсън.

— Не мога да се сетя. — Куин стана и началникът също стана. — Бих искал да видя местопроизшествието, може ли? След като вече съм тук и така нататък.

— Заповядайте. Знаете ли къде е?

— Да.

— Обаче внимавайте. Официално все още е вероятно местопрестъпление, въпреки че точно сега приключваме нещата.

Куин му протегна ръка и каза:

— Благодаря, началник. Много ми помогнахте.

Докато бе разговарял с началника на полицията, небето беше притъмняло. Облаците бяха черни, ниски и тежки. Скоро щеше да завали сняг. Трябваше да побърза да огледа мястото на пожара, преди снегът да заличи доказателствата — ако бяха останали такива.

Докато караше през града, се обади на номера, който началникът му беше дал като телефона на сестрата на Тагарт. След четири позвънявания се включи телефонен секретар.

— Здравейте. След сигнала оставете съобщение и ще ви позвъним.

Гласът беше женски, неизразителен и труден за запомняне. Самото съобщение беше до смях обикновено. Куин не познаваше говорещата, но беше готов да се обзаложи, че която и да е, не е роднина на Тагарт.

Лесно намери вила Фарнам. Имаше знак, който забраняваше на лицата без разрешение да влизат в имота. Лентата, вероятно доскоро опъната през пътя, беше свалена и хвърлена отстрани.

Куин отби от Янси Лейн и подкара по заснежения път. Един бял джип „Чероки“ беше спрял пред останките на ваканционна къща Фарнам. Куин спря до него и се огледа.

Личеше, че къщата е била голяма, поне на два етажа. Сега беше останала само почернялата камина с щръкналия към небето каменен комин, плюс обгорелите стени. Другото беше купчина овъглени боклуци.

Ясно беше, че пожарната не е могла да направи кой знае какво. Без съмнение пожарникарите бяха насочили усилията си повече към съдържането на огъня, отколкото към спасяването на къщата. Въпреки че при сняг до коленете и температура около минус пет вероятността от разпространение на пожара беше почти нулева.

„По-скоро барбекю, отколкото спасителна операция“, помисли Куин, дръпна ципа на якето от горетекс, което беше купил снощи, и слезе от експлоръра. Облаците изглеждаха още по черни и натежали, вилицата заплашваше да забушува всеки миг.

Онова, което веднага впечатли Куин, беше тишината. Не се чуваше бученето на колите по далечната магистрала. Нито удари на брадва — никой не цепеше дърва в очакване на студената нощ. Никакви викове на играещи деца, нито далечни гласове. Нямаше и ветрец, който да полъхва сред дърветата. Дори снегът, който скърцаше под краката му, и шумът на собственото му дишане сякаш бяха приглушени и се чуваха някак отдалеч.

Навсякъде тишина и неподвижност. Единственото друго движение освен неговото беше покривалото от облаци, които се търкаляха и въртяха в призрачен беззвучен танц над главата му.

Но там, където слухът не можеше да му помогне, другите сетива го обезщетиха повече от достатъчно. Миризмата на изгоряло дърво,

разтопена пластмаса и смърт висеше във въздуха и отказваше да си тръгне, предявила сякаш претенции за собственост върху това място. С езика и дори с небцето си Куин усещаше острия ѝ парлив вкус.

Първата му спирка беше черокито. Той пипна предния капак на колата. Беше топъл. Куин пак пъкна ръката си в джоба и тръгна към къщата.

Началникът Джонсън бе казал, че според пожарникарите пожарът бил започнал някъде в дневната. Куин намери мястото, където смяташе, че е била външната врата, и забеляза пътеката, която тръгваше от нея през отломките.

Тръгна по нея и навлезе в останките от къщата. Някои греди покрай пътеката бяха остъргани, имаше и няколко разчистени места: следователите от пожарната бяха проучвали възможни точки на възпламеняване. Куин знаеше какво търси, но още не го бе видял.

Близо до центъра на къщата откри разчистено място до останките на стена. Разтопена пластмаса беше застинала в безформена почерняла буца. Можеше да е всичко: от купчина кутии с дискове до лампа или електрическата печка, която бе споменал Джонсън. Без да бъде срязана, нямаше начин да се определи.

Куин се огледа. Нямаше съмнение, че тази точка е най-ниската. Пожарът бе започнал оттук. Виждаха се следите, оставени от пламъците, докато са пълзели настрани и след това по онова, което бе останало от стените нагоре към втория етаж. Но затова как изобщо е започнал пожарът нямаше недвусмислени признаци.

В информацията се казваше, че помещението на втория етаж, в което е умрял Тагарт, е рухнало върху стаята в задната част на вилата. Куин се върна по обратния път и излезе от дневната, заобиколи обгорелите останки и влезе в задния двор.

Един човек се беше навел и оглеждаше снега на метър-два от къщата. Беше с гръб към Куин. На якето му имаше три големи букви: АТО.

Куин го погледна за момент — лицето му беше безизразно — после отново насочи вниманието си към къщата. Беше на три метра от мястото, където бяха открили Тагарт. За съжаление нямаше какво толкова да се види. Наполовина изгорял скрин беше единствената различима мебел. С изключение на него задната част на къщата беше унищожена докрай.

Видя друга пътечка през останките — без съмнение по нея бяха изнесли тялото. Нямаше никаква причина да отиде да огледа отблизо. Огънят сто на сто беше унищожил всякаква полезна информация.

Затвори очи, освободи съзнанието си от всичко разсейващо и се опита да си представи какво се е случило. Ако не беше злополука, значи някой бе искал да убие Тагарт. Куин си представи подпалвача убиец, как методично изпълнява задачите си. Бе дошъл или по пътя, или...

Отвори очи и се обърна към задната част на имота. Снегът бе утъпкан, вероятно от пожарникарите. На десетина метра пълноводната река от стъпки изтъняваше до няколко разхвърляни дири, след още три-четири метра снегът беше гладък, недокоснат. Така беше още трийсетина метра — до задния край на имота. После започваше гората, която опираше в края на парцела на Фарнам и обгръщаше къщата от двете страни.

И там, покрай дърветата от лявата страна на имота, Куин забеляза нещо. Вдлъбнатина в снега, може би просто от шишарка или паднал клон. А може би беше нещо друго.

Мъжът с якето на АТО се изправи и се обърна към Куин. Беше на двадесет и няколко, поне десет години по-млад от Куин. Беше и по-висок, над метър и осемдесет. Кестенявата му коса бе къса, но не прекалено. Усмихна се на Куин и тръгна към него.

— Знаех си, че ще дойдеш — каза, когато се приближи. — Виж какво намерих.

И показа една сребърна гривна. Куин посегна, но вместо да я вземе, сграбчи човека от АТО за китката, дръпна го рязко и го удари в гърдите с юмрук. Агентът на АТО падна и изпъшка:

— Защо ме биеш, по дяволите?

Обаче Куин вече се беше обърнал.

3.

Тръгна към вдлъбнатината, която беше забелязал в снега.
Агентът на АТО се надигна от земята и забърза да го настигне.

— За какво се сърдиш?

Куин спря.

— Какво правиш тук, Нейт?

— Как така какво правя? Нали ми каза да дойда.

— Казах ти да дойдеш в Колорадо. Не съм ти казал да дойдеш на местопроизшествието. И изобщо не съм ти казвал да се правиш на служител на АТО и да ходиш в полицията.

— Какво толкова? Помислих, че е добра възможност да използвам наученото. Не мисля, че съм навредил.

Заради това изявление, Куин се изкуши да направи нещо повече от това пак да хвърли Нейт на земята, но се овладя и попита:

— Как може да си сигурен? Как може да си сигурен, че не си навредил? Може би точно сега началник Джонсън седи в офиса си и се чуди защо федерални служители са го посетили два пъти в един и същи ден, и то заради пожар, който е просто нещастен случай. Може би докато си обикалял наоколо, си стъпил върху нещо, което може да е било важна улика. Говори ли с някого другиго?

Нейт поклати глава.

— Не. Само с началника на полицията.

— Дай ми гривната — нареди Куин.

— Какво?

— Гривната. Дето ми я показа преди малко.

— А, да — каза Нейт и погледна ръката си. Беше празна. — Сигурно съм я изпуснал, когато ме блъсна и паднах.

— Намери я.

Изчака, докато Нейт намери гривната и я донесе, взе я и я огледа. Беше от свързани квадратни пластинки с някакви шарки. Някои бяха повредени от огъня, но иначе бе изненадващо запазена. Куин я прибра в джоба си.

— Мислиш ли, че има някакво значение? — попита Нейт.

— Върни се при колата си и ме изчакай.

— Как ще науча нещо по този начин?

Куин го погледна в очите.

— Днешният урок е: прави каквото ти казват.

Нейт отвърна на погледа му за миг, после сведе очи и без да каже и дума, се обърна и тръгна.

Куин пък тръгна към дърветата. Първите снежинки вече започваха да падат от небето.

— Само това ми липсваше — промърмори той и ускори крачка.

Стигна до дърветата и се наведе. Не беше дупка от шишарка и още по-малко от клон. Беше стъпка. Всъщност стъпки.

Отначало не можа да разбере дали водят към къщата, или идват оттам. По-внимателният оглед разкри, че правят и двете. Някой се беше приближил към къщата от гората, а после той или тя се беше върнал, стъпвайки в следите си. Всъщност може да беше направил и няколко прехода. А можеше да са били повече хора. Беше невъзможно да се определи. Апрески. Вероятно марка „Сорел“, ако предположението на Куин беше вярно.

Тръгна покрай следите. Заваля по-силно, но следите бяха достатъчно дълбоки, така че щеше да мине известно време, преди снегът да ги затрупа.

На стотина метра от къщата имаше по-широко утъпкано място. Неизвестният бе стоял зад прикритието на няколко бора и вероятно бе потропвал с крака, за да се стопли.

„Оттук си гледал пожара — каза си Куин, представяше си сцената. — За да се увериш, че се разгаря хубаво.“

Но защо неизвестният се беше върнал?

Защото сега си личеше, че горните следи определено са насочени към къщата.

Куин се зачуди за причината, но не му хрумна никакъв отговор. Реши засега да не мисли за това и продължи по дирята навътре в гората.

И забеляза в тези следи нещо различно. Тук не беше минавано няколко пъти.

„Окей — помисли Куин, — нашият човек се приближава към къщата от някакво място в гората. Пали пожара. Връща се в гората.

Намира си място да се скрие и да се увери, че си е свършил работата добре. И после какво?“

Единственият възможен отговор, който можа да измисли, беше, че огънят не се е разпалил от първия път.

„Или — осъзна той внезапно — се е появил някой, който е можел да попречи на намеренията на подпалвача.“

Не беше докладван обаче друг труп. Само този на Тагарт. Единственото, което Куин можеше да определи от следите със сигурност, беше, че убиецът не е напуснал местопрестъплението по същия път, по който е дошъл.

Куин седеше в експлоръра пред вила Фарнам и говореше по мобилния си телефон с Питър, шефа на агенцията, наричана простичко Офиса.

— Определено не е нещастен случай.

— Свидетели? — попита Питър.

— Изглежда няма.

— И Тагарт е единствената жертва?

— Да — потвърди Куин. — Освен ако няма нещо друго, което смяташ, че би трябвало да зная.

— Нищо — отвърна Питър и Куин усети, че лъже. — Началникът на полицията разполага ли с нещо друго?

— Подхвърли нещо, което не знаех — отговори Куин.

— Какво?

— Каза, че говорили с някаква жена, която заявила, че е сестрата на Тагарт. Знаеш ли нещо за това?

— Просто довърши нещата и ми изпрати доклада си — каза Питър, без да отговори на въпроса.

— Не се ли интересуваш от причината за смъртта?

— Не. Ти откри всичко, което трябваше да знаем.

— Какво си направил? — попита Куин. — Наел си човек, на когото нямаш доверие, за да премахне този тип? И сега се тревожиш, че не си е свършил работата както трябва?

— Не сме убивали Тагарт — каза Питър след кратка пауза. — Той не ни е от полза мъртъв.

— Кой беше той? Добре, Питър, както и да е. Трябва да съм заминал оттук до довечера. Ще получиш доклада ми сутринта. — Куин за момент спря. — Има някои неща, които искам да проверя.

Питър изчака малко, после попита:

— Какво по-точно?

— Няма кола. Тук, на самото място, в полицейския доклад също не се споменава нищо. Тагарт не може да е дошъл пеша.

— Може да е взел такси.

— Тук на човек му трябва собствен транспорт.

Миг мълчание. После Питър каза:

— Кадилак.

— Какво?

— Караше бял кадилак.

— Благодаря — каза Куин. — Това ще ми е от помощ.

— Вероятно го е взел онзи, който е запалил пожара. Вече отдавна е изчезнал.

Куин беше на същото мнение, но нямаше да навреди, ако провери. Обаче му се стори странно, че Питър толкова държи да приключи бързо със случая.

— Какво друго? — попита Питър.

— А?

— Каза някои неща.

— Е, не, няма друго — излъга Куин.

— Съжалявам, агент Бенет, но пожарникарите не са видели кола — заяви Джонсън. — Мой пропуск, би трябвало да се сетя. Все пак сме малко управление и нямаме много произшествия. Въпреки това трябваше да ми направи впечатление.

— Не бих се тревожил твърде — каза Куин. — Може да го е докарал някой приятел. Или просто да си е наел такси.

— Възможно е — отговори Джонсън. — Ще проверя.

— Може сестрата на Тагарт да знае нещо. Поне каква кола е карал — подхвърли Куин: надяваше се да забави полицейското издирване, докато не проведе своето собствено.

— Добра идея. Ще я попитам.

— Дръжте ме в течение, ако откриете нещо — каза Куин. После помоли началника да му прати по факса копие от окончателния полицейски доклад — даде му номер, който щеше да изпрати документа право в пощенската кутия на неговия имейл. Накрая затвори телефона и слезе от колата.

Снегът продължаваше да вали, макар и не толкова силно. Чу вратата на черокито да се отваря, после да се затваря. Миг по-късно Нейт застана до него.

Стояха един до друг и гледаха останките на вила Фарнам. Дишането им бе единственият звук, който нарушаваше тишината.

След почти две минути Нейт се обади:

— Откри ли нещо?

Куин — не отговори веднага — каза:

— Какви бяха инструкциите ми, когато ти се обадох?

— Зная, прецаках работата. Просто трябваше да чакам в хотелската стая, докато не ми звънеш. Точно както ми каза.

— Защо? — попита Куин.

Нейт се поколеба.

— Защото можеше да объркам всичко?

— Защото — отговори Куин и се обърна да го погледне — ти казах да направиш точно това.

— Съжалявам.

Куин го гледаше, лицето му беше безизразно.

— Казах ти и какво ще ти донесат съжаленията.

Нейт се загледа в земята, после вдигна очи към Куин.

— Съжаленията ще ме убият.

Куин се обърна и тръгна да огледа паркинга. Нейт мълчаливо го последва.

Куин не очакваше, че ще намери още нещо. Следите вече бяха почти затрупани от снега, а и пожарните коли бяха утъпкали всичко. След няколко минути се отказа. Дори Тагарт да беше имал „Кадилак“, вече нямаше никакви следи от него.

„Е — помисли си Куин, — къде ли е сега?“

Загледа се в пустошта, предъвкваше тази мисъл. Ако Питър беше прав, колата вероятно бе на стотици мили оттук, зарязана на някой случаен паркинг. Но имаше и друга възможност. И колкото повече мислеше за нея, толкова по-вероятна му се струваше.

Качи се в колата и излезе на Янси Лейн. Хвърли поглед в огледалото и видя, че Нейт го следва с черокито. Поне едно нещо, което нямаше нужда да му се казва.

Куин отвори телефона си и звънна на местната информационна служба.

4.

Куин знаеше, че ако убиецът не е напуснал града с колата, най-вероятната му цел ще е друг транспорт, с който да се измъкне колкото се може по-бързо. Имаше само едно място, което трябваше да се провери. Общинското летище на Гус Вали.

Там беше — бял кадилак, относително нов модел. Беше паркиран в края на почти пустия паркинг, така че не бе пресилено да се предположи, че летището е затворено заради приближаващата буря. Пък и не беше кой знае колко голямо. Не можеше да има повече от десетина полета на ден, и то най-вече частни.

Куин спря до кадилака. Нейт спря черокито до него. Никой нямаше да ги види, а дори да ги видеха, беше твърде съмнително, че някой ще дойде да провери какво правят. Не и в това време.

Куин слезе от джипа и пристъпи към кадилака.

— Чий е? — попита Нейт зад гърба му.

— Не е важно — отговори Куин.

После провери вратите. Бяха заключени. Върна се до джипа и извади гъвкава метална лента. Беше дълга половин метър и извита в края като Т-вълна от електрокардиограма. Свършваше с кука.

Даде инструмента на Нейт, посочи колата и нареди:

— Отвори я.

Нейт се усмихна и пъкна лентата между стъклото на прозореца и каучуковия уплътнител на предната дясна врата. След тридесет секунди ключалката щракна и Нейт отвори колата.

— Ставаш все по-добър — отбеляза Куин. — Но трябва да се упражняваш още. Трябва да можеш да го направиш за по-малко от пет секунди. С всяка марка и модел. Иначе има голяма вероятност да си труп.

Усмивката на Нейт не помръкна.

— Но се справих по-добре все пак.

Куин поклати глава и за миг по лицето му се плъзна нещо като усмивка.

— Мъничко.

Купето беше чисто, седалките — здрави. Възможно бе убиецът на Тагарт да е временен играч като Куин, наеман за определена работа, а не част от някаква по-голяма организация. Ако претърсването на колата не ти е възложено като задача, защо да си хабиш усилията за нещо, за което не ти се плаща?

Куин отвори жабката. Вътре имаше упътване за автомобила, дневник на поддръжката, няколко карти, евтин фотоапарат все още неразопакован, плюс регистрационния талон на автомобила, договор за наемане (значи не бе личната кола на Тагарт), скъпи слънчеви очила марка „Рей Бан“ и два заредени пълнителя. Той остави очилата, но прибра пълнителите и договора в джоба си.

После провери под предните седалки — надяваше се, че ще намери пистолет, след като имаше пълнители. Нямахше нищо.

Нейт стоеше до вратата.

Куин се обърна и каза:

— Ще отворя багажника. — Извади един от пълнителите и го вдигна. — Търсим пистолета. „Глок“, калибър 9 милиметра.

— Добре — каза Нейт.

Куин освободи капака на багажника и продължи да претърсва купето. След миг Нейт се върна.

— Какво има? — попита Куин.

— Ела.

Куин се подразни, но не каза нищо. Измъкна се от колата и последва чирака си отзад.

— Мъртва е — каза Нейт. Не че беше нужно.

В багажника беше натъпкан труп на жена, разточително обвит с широка сребриста лепенка. Нямахше никаква миризма, но пък причината без съмнение беше в студа.

Куин я позна веднага. Дори така овързана, нямахше начин да я сбърка. Джилс. Услужливата Джилс, информираната Джилс, щастливата Джилс. Понякога сътрудник, понякога позната. Куин млясна с език. Вече знаеше защо подпалвачът се е върнал в къщата. Тагарт беше имал компания.

Нямахше представа дали Джилс е малкото й име, или фамилията. Това не беше въпрос, който задаваш на хората в този бизнес. А и

вероятно не беше истинското ѝ име. Точно както Питър не беше Питър. Или както Джонатан Куин не беше неговото име.

В повечето случаи Джилс беше куриер, макар Куин да бе чул, че наскоро е вършила и малко оперативна работа. Обаче никога в някоя от неговите задачи.

Операциите бяха опасен избор на живот. Което беше причината Куин да обича онова, което прави. Никой не го бе грижа за типа, който пристига след факта и си навира носа навсякъде, за да направи нещата хубавки за местните люде. Занаятът на Куин беше толкова сигурен, колкото можеше да е светът на шпионажа на свободна практика. Не липсваха опасности, но обикновено можеше да спи спокойно през нощта.

„Вероятно затова Питър попита дали е умрял и някой друг“, мина му през ума, докато се беше втренчил надолу. Какво толкова щеше да стане, ако му бяха казали, че и Джилс е част от програмата?

Едно беше сигурно. Изглежда, в края на краищата, щеше да му се наложи да извърши сериозно почистване.

— Сигурен ли си, че е Джилс? — попита Питър.

Беше почти обед. Куин стоеше до прозореца в мотелската стая на „Холидей Ин“. Беше сам. Бурята не даваше вид, че скоро ще отслабне. Той се тревожеше, че през следващите няколко часа може да затворят пътищата за Денвър, затова изпрати Нейт да си събере нещата. Колкото до неговата чанта, тя беше готова и чакаше в експлоръра.

— Абсолютно. Но който и да го е направил, преди това я е пребил доста сериозно.

Питър замълча за миг, после попита:

— Погрижи ли се?

— Естествено — отговори Куин. Беше звъннал на един тип от Денвър, който се занимаваше с извозване на отпадъци. Случвало се бе да го използва и преди. Джилс и кадилакът щяха да изчезнат след няколко часа. Беше уредил кремирането и останките да бъдат доставени в Офиса, но реши да не споделя тази информация с Питър.

— А местната полиция?

— Нищо не подозират. Предполагам, че за колата сестрата на Тагарт ги е насочила по фалшива следа.

Питър пак не клъвна и каза само:

— Добре.

— Какво е правила Джилс тук? С него ли е работила, или за теб?

— Откъде да знам? — отговори Питър малко прекалено театрално.

— Значи твърдиш, че това не е твоя операция?

— Никога не съм казвал, че е.

„Защо толкова упорито се опитва да ме преметне?“, зачуди се Куин.

— И Тагарт не е твоя работа?

— Не е наша работа — като ехо се чу отговорът на Питър.

Това вече беше прекалено. Лъжеше за нещо. Ако не го правеше, по принцип никога не би отговорил на въпроса на Куин. Определено ставаше нещо много голямо.

— Сега ще тръгвам — каза Куин. — Утре, като се прибера, ще ти пусна доклада си по мейла.

— Стой на разположение — настоя Питър. — Може да имаме друга спешна задача.

— Ако нямам друг ангажимент, може и да се спазарим. — Куин затвори.

5.

Питър беше наистина неприятен, но редовно възлагаше задачи на Куин и рядко спореше за възнаграждението. Тъй като Куин планираше ранно пенсиониране, това беше достатъчно. Отдавна беше решил, че редовните задачи при най-високи хонорари уравнивяват неприятностите, които вървяха с работата за Офиса.

Проблемът беше, че на практика бе престанал да обслужва други работодатели. Не беше планирано, просто така се случи. Не беше сигурен дали Питър знае за положението. Не беше негова работа, така че Куин не му го бе казал. Колкото по-малко знаеше Питър за живота му, толкова по-добре. Същото би могло да се каже и за познанията на Куин за Питър и Офиса. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че главната им квартира е някъде в столицата. Нищо повече. Ако го притиснеха, можеше да изкаже предположение, че Офисът е някаква тайно финансирана служба на правителството. Може би Агенцията за национална сигурност или военното разузнаване. Но не беше сигурен. И честно казано, не го интересуваше кой знае колко.

Това не означаваше, че Куин няма стандарти. Той се смяташе за патриот, макар и отегчен. Ако дори за минутка сметнеше, че прави нещо, което ще навреди на родината му, щеше да го зарече. Досега подобно нещо с Офиса не се бе случвало. Така че той беше доволен да си върши работата и да си прибира парите.

Стандартната му тарифа бе 30 хиляди щатски долара седмично, най-малко за две седмици, без значение дали е отработил всички тези четиринадесет дни, или не. Средно на месец се справяше с по една задача. Това означаваше, че дори без премиите си докарва почти по седемстотин и петдесет хиляди годишно. Като се добавеха премиите, с лекота удвояваше сумата. Работата не беше никак лоша, стига да можеш да я получиш.

Потеглиха с експлоръра веднага щом Нейт беше готов. Но вместо да се насочи към магистралата, Куин обърна джипа и пое към центъра.

— Нали искаше да се махнеш оттук? — попита Нейт.

— Първо трябва да се отбия на едно-две места.

Що се отнасяше до Питър, разследването по случая Тагарт беше приключило. Но Куин не работеше по този начин. Ако имаше още следи, той стигаше до края. Никога не оставяше работата свършена наполовина. Ако Питър не го беше грижа — така да бъде.

Болницата Вали Сентръл се намираше на около миля от полицейското управление на Алисън. Беше малка дори според мащабите на района, който трябваше да обслужва — сива каменна сграда само на два етажа. Куин спря джипа на почти пустия паркинг за посетители. Нейт веднага разкопча колана и посегна към вратата.

— Къде си тръгнал? — попита Куин.

— Не искаш ли да дойда с теб?

Куин помисли за миг.

— Ако дойдеш, няма да продумваш. Разбра ли?

Нейт се усмихна и само кимна.

Дежурната на рецепцията каза, че д-р Хорнър бил в моргата. Както се полагаше, смъртта бе захвърлена в мазето. Куин и Нейт слязоха по стълбите и помолиха една сестра да ги упъти. Тя им посочи малък кабинет по средата на коридора. Там намериха мъж към четиридесетте, едър, но не дебел, явно колежански атлет, започнал да се занемарява, докато седи зад писалището и говори по телефона. Синият пластмасов бадж на гърдите го определяше като д-р Шон С. Хорнър.

— Не мисля — тъкмо казваше Хорнър в телефонната слушалка, когато Куин и Нейт влязоха. Кимна им за поздрав и посочи празния стол до бюрото очевидно, без да осъзнава, че има само едно място за двама души.

Куин седна.

— Не, не. Сърдечен удар — продължи Хорнър. — Не, мадам, никакви следи от нещо друго... Съжалявам. Това е всичко. Окей. Благодаря.

Затвори и каза:

— Следователка от застрахователната компания. Търсят нещо, което да им позволи да не платят.

— Май не получи каквото искаше — подметна Куин.

— Мога да им кажа каквото знам, но не и това, което не зная. — Лекарят протегна ръка: — Шон Хорнър.

Куин я стисна и каза:

— Франк Бенет. — После се обърна към Нейт. — А това е... — направи пауза — агент Дрискол.

— Така си и помислих — отговори Хорнър. — Началникът Джонсън ми се обади и каза, че може да се отбиете. С какво мога да ви помогна, господин Бенет?

— Специален агент Бенет.

— О, извинете.

Куин се усмихна.

— Става дума за случая във Фарнам.

Моргата беше през две врати от кабинета на д-р Хорнър и също беше малка, макар и горда с десетте хладилни камери за трупове и единствената маса за аутопсии.

— Рядко имаме повече от две-три тела — каза Хорнър. — Веднъж имах шест, това е рекорд.

— Сега колко трупа имате? — попита Куин.

— Само два. Единият е вашата жертва на пожара. Другият е на жена, живееше от другата страна на долината. Подхлъзнала се и паднала на собствената си веранда.

Отведе Куин и Нейт до една от хладилните камери в дъното.

— Имали ли сте и преди жертви на пожари? — попита Куин.

— Няколко. Ако питате мен, мога да почакам за следващата. Не е красива гледка.

И без да попита дали посетителите му са готови, отвори камерата. Тялото, по-точно онова, което бе останало от него, лежеше непокрито на дългата носилка. Овъглена маса плът. Куин дори не трепна при вида му, но Нейт се обърна, защото му се догади.

— Призля ли ви? — попита лекарят.

— Добре съм — отговори Нейт, без да го поглежда.

— Може би е по-добре да излезете за минутка — подкани го Хорнър.

Нейт поклати глава и застана до доктора, докато Куин оглеждаше тялото.

Тагарт лежеше по гръб, краката и ръцете му бяха свити като на приклепал боксьор — предизвикана от сгърчващата се плът и обичайна за повечето жертви на пожари поза. На някои места плътта бе изгоряла напълно. Другаде кожата беше хлътнала, понеже мускулите и органите се бяха опекли и свили.

— Асфиксия? — попита Куин.

Докторът се поколеба, после каза:

— Всъщност не.

Куин го погледна.

— Не?

— Дробовете му според мен са много малко увредени от дима. Изпратих тъкан в денвърската лаборатория, за да съм сигурен.

Куин си взе бележка наум. Това беше проба, която трябваше да се изгуби.

— Ако не е умрял от дима, тогава от какво?

Съдебният лекар вдигна рамене.

— Моето предположение е, че щом е разбрал за пожара, се е паникьосал, спънал се е, паднал е и си е ударил главата в нещо. Може би в таблата на леглото или нощното шкафче.

— По черепа му има ли увреждания? — попита Нейт.

Куин стрелна чирака си с поглед, но не каза нищо.

— Малко — отговори лекарят. — Може да са се получили и след срутването на къщата. Но това е съмнително.

— Защо? — попита Куин.

— Имал е доста голяма загуба на кръв от раната — обясни Хорнър. — След като дробовете му са чисти, почти съм сигурен, че когато къщата е рухнала, господин Тагарт вече е бил мъртъв.

— Не намирате ли това за странно?

— Не съвсем — отговори лекарят. — Искам да кажа, като се имат предвид обстоятелствата. Вероятно е бил ужасен. Къщата е горяла. Повечето хора правят грешки в такава ситуация. — Хвърли кратък поглед на Куин. — Ако всъщност питате дали някой може да го е убил, предполагам, че е възможно, но е твърде невероятно.

Откровено казано, агент Бенет, подобни неща не се случват тук, в Алисън. Вие прекарвате твърде много време в големите градове.

— Съжалявам — започна Нейт веднага щом потеглиха. — Просто не можах да се сдържа. Искам да кажа, очевидно е убит.

Куин спря до бордюра и се обърна към него.

— Защо?

— Раната. Умрял е от нея. Някой го е ударил по главата.

— Значи раната ни казва убедително, че е убит?

— Да, със сигурност — отговори Нейт. Вече обаче не изглеждаше толкова убеден.

— Не може ли да се е случило по начина, описан от доктор Хорнър? Тагарт да е изпаднал в паника и да си е ударил главата?

— Разбира се, че е възможно, но изглежда невероятно.

Куин го гледа известно време, после включи на скорост.

— Какво има? — попита Нейт.

Куин не отговори. Тагарт наистина беше убит и доказателството беше пред очите им в моргата. Но не ударът по главата бе накарал Куин да стигне до това заключение.

Разбра какво се е случило в мига, когато видя тялото. Като се вземаха предвид свиванията, предизвикани в ръцете и краката от горещината на пламъците, огънят бе оставил Тагарт в позата, в която е бил, преди пламъците да го погълнат. Ако беше умрял поради вдишване на дим, тялото щеше да е свито на кълбо в очевидна поза на самозащита. Дори да беше умрял от нараняване в главата, беше невероятно да падне и да се свие толкова спретнато.

Някой го бе нагласил по този начин. И този някой искаше Офисът да разбере, че това е убийство.

Пресякоха града и спряха на паркинга до Лейк авеню. Куин въздъхна с облекчение, когато видя на вратата табелката „Отворено“.

Погледна Нейт и му нареди:

— Стой тука.

Нямаше възражения. Куин дръпна ципа на якето и слезе.

Сградата беше стара едноетажна къща, превърната в офис. На стената до входната врата висеше табелка: „Гус Вали недвижими имоти и ваканционни къщи под наем“. Верандата беше покрита. Куин отвори вратата и влезе.

Предното помещение, навремето вероятно удобна дневна, бе препълнено с три бюра, библиотечни рафтове и черни метални шкафове за документи. Радиото тихичко свиреше стар шлагер на Нийл Даймънд. На задната стена в тухлена камина гореше огън.

Беше заето само бюрото най-близо до камината. Зад него седеше четиридесет и няколко годишна жена. Побеляващата ѝ руса коса се спускаше до раменете. Носеше елегантен син костюм. Усмихна се широко и стана.

— Добър ден. Не очаквах още някой да дойде днес.

Куин се ухили разбиращо.

— Да, времето направо е откачило. Не се притеснявайте, няма да ви бавя.

— Казаха, че до утре щяло да натрупа половин метър. — Тя му подаде ръка. — Ан Хендерсън.

— Мис Хендерсън, аз съм Франк Бенет.

Тя го покани да седне, седна срещу него и го попита:

— Какво мога да направя за вас, господин Бенет?

Той измъкна удостоверението си и ѝ го показа.

— ФБР? — Тя го погледна объркано. — Какво е станало?

Куин се усмихна.

— Просто се надявам, че ще ми помогнете.

— Разбира се. Стига да мога.

— Проучвам пожара във вила Фарнам.

Лицето ѝ се натъжи.

— Трагедия. — В погледа ѝ проблесна въпрос. — Нали казаха, че е нещастен случай?

— Така изглежда.

— Тогава защо ФБР се интересува от случилото се?

— Честно казано, моята намеса е неофициална. Господин Тагарт е роднина на човек от Бюрото. Тук съм просто да проверя нещата по негова молба.

Тя видимо се отпусна и въздъхна.

— Господин Тагарт беше много мил човек.

— Добре ли го познавахте?

— Всъщност не. Просто говорихме два пъти. Веднъж, когато се обади, за да подготвя договора за наем, и после, когато дойде да го подпише и да вземе ключа.

— Точно затова се отбих. Моят колега моли за копие от договора.

— За какво му е притрябвало?

— Просто се опитваме да сме стриктни.

— Да не би да иска да ни съди?

Куин се засмя сърдечно.

— Нищо подобно. Просто роднините искат да уредят нещата и да си изяснят всички подробности. Знаете как е. Мога да ви гарантирам, че няма да има съдебно дело.

Облекчението ѝ беше явно.

— Е, значи няма проблем.

Стана, отиде до един от металните шкафове, отвори го и измъкна тъничка папка.

— Само минутка. Ксероксът е отзад.

— Мога ли първо да хвърля един поглед? За да се уверя, че има смисъл да ви карам да го копирате?

— Разбира се.

Тя му подаде папката. Вътре имаше само два листа. Първият беше стандартен договор за наем. Според информацията, която беше предоставил Тагарт, той живееше в Кампобело, Невада. Куин никога не бе чувал за Кампобело, но пък Невада беше голям щат. Без съмнение обаче адресът беше фалшив. В графата „лице за връзка в извънредни случаи“ беше записано: „Дж. Тагарт, сестра“ и същият телефонен номер, който му беше дал Джонсън.

— Значи вие сте дали на полицията телефонния номер на сестрата на господин Тагарт.

— Да. Господин Тагарт отначало не искаше да ми каже номер за свързка. Трябваше да обещае, че ще ѝ се обади само в случай на истинска нужда.

Куин кимна разбиращо и отново погледна листа. Там имаше и друга информация, но беше неизползваема. Куин погледна другия лист. Беше ксерокопие на шофьорска книжка от Невада. Роберт Уилям Тагарт. Срокът изтичаше на 22 ноември следващата година. Снимката

беше зърниста, но лицето се различаваше. Мъж към или над петдесетте, късо подстригана коса, тясно обветрено лице.

— Това ли е господин Тагарт? — попита Куин.

— Да, той е.

— Мога ли да получа копие и от този лист?

— Нямате ли негова снимка?

Куин поклати глава.

— На никой не му хрумна да ми даде. — Казваше истината.

Ан вдигна рамене.

— Вземете този лист. Ако го копирам още веднъж, снимката ще стане на черно петно.

— Благодаря — каза той, сгъна листа, като внимаваше да не е през снимката, и го прибра.

Успяха да стигнат до Денвър точно навреме, за да хванат полета в 19:00 за Лос Анджелис. Нейт се натика в отделението за добитък отзад, а Куин разпускате с чаша шабли на мястото си в първа класа. След около час извади компютъра си и написа доклада.

Беше само една страничка. Куин обичаше краткостта.

— Претоварване с факти — му казваше Дъри, неговият ментор. — Никой не може да те обвини за това. Зарежи пълнежа и мненията. Никой не иска тия глупости. А ако ги иска, значи не си заслужава да работиш за него.

Добър съвет, но беше минало доста време, преди да го усвои. Когато започна да работи по почистването и прибирането, знаеше, че задачата му е просто да предаде каквото е намерил и да се разкара.

Любопитството не се прощаваше. Но беше потискащо. Винаги имаше десетки въпроси без отговор.

— За какво ти е притрябвало да знаеш повече? — веднъж го попита Дъри, когато продължи да разпитва, след като една задача беше почти изпълнена.

— Просто работата изглежда недовършена — отговори Куин. — Поне веднъж искам да знам за какво става въпрос.

— За какво става въпрос? — повтори Дъри. — Чудесно. На това мога да отговоря. Виждаш ли този тип тук?

Стояха на непавиран път откъм южната страна на Тихуана, Мексико. Беше доста след полунощ. На земята само на няколко крачки от тях лежеше тялото на мъж към тридесетте.

— Виждам го — потвърди Куин.

— Този тип е бегач. Нали разбираш, вестоносец. Но съвсем лесно би могъл да бъде и чистач.

— Искаш да кажеш като нас?

— Като мен. Ти си само чирак. Ще си късметлия, ако изкараш тази година, както си я подкарал.

— Внимавам — отговори Куин възмутено.

— Не, не внимаваш. Нещо още по-лошо — дори не го осъзнаваш.

Куин стисна зъби, но не каза нищо.

— Искаш да знаеш за какво става въпрос, така ли, Джони? — продължи Дъри. И посочи трупа на земята. — Точно за *това* става въпрос. Колкото повече знаеш, толкова по-вероятно е да свършиш като него. Ние идваме, събираме каквато информация е поискана. Може би почистваме малко, ако е нужно. После се измъкваме. Това е задачата. — Очите на Дъри се впиха в очите му. — Момченце, убий любопитството си. За твое добро. По дяволите, и за мое също, защото докато не започнеш да работиш самостоятелно, аз нося отговорност за твоите бели.

Трябваше да се стигне дотам след половин година насмалко да го застрелят, за да научи урока. Въпреки това не можеше напълно да потисне жаждата си да научи повече. По-късно осъзна, че въпреки казаното от Дъри любопитството е важна част от работата. Прочете доклада си за Тагарт. Знаеше, че остават много неща, за които няма отговор. Кой беше предизвикал пожара? Защо Джилс е била там? И кой, по дяволите, беше Тагарт? Въпроси, които го човъркаха, но вероятно никога нямаше да научи отговорите им.

От друга страна, информацията, която беше успял да събере, не бе много повече от това, което вече беше казал на Питър по телефона. Единствените пропуски бяха отбиванията в кабинета на съдебния лекар и „Гус Вали недвижими имоти и ваканционни къщи под наем“. А онова, което бе научил там, само потвърждаваше малкото, което той вече знаеше. Изключение правеше пробата от белодробната тъкан, която Куин бе включил като нещо споменато от Джонсън.

Едва след като прибра компютъра, се сети, че има още нещо, което е пропуснал да включи в доклада си — сребрилата гривна, която Нейт бе намерил край къщата. Отначало си беше помислил, че не означава нищо, но сега, след откриването на Джилс, реши, че може би е сбъркал.

6.

Разделиха се на международното летище на Лос Анджелис. Куин каза на чирака си, че ще се срещнат в дома му, за да преговорят всичко.

Прибра колата си, черно купе БМВ М3, от VIP паркинга, където я беше оставил, преди да замине на почивка. Прекосяването на града отне малко повече, отколкото беше планирал, но все пак стигна достатъчно бързо в ресторант „Тейст оф Саям“ на Сънсет Булевард в Холивуд. Не беше най-известният или най-големият тайландски ресторант в Ел Ей, но беше любимият на Куин. Любимата му маса беше свободна, така че той седна и поръча пад кимао^[1] с пилешко и както винаги избра да го прокара със светла тайландска бира „Синг“.

От време на време някой от келнерите се спираше да каже „здрости“. Всички се усмихваха и казваха колко се радват да го видят пак, или го питаха защо не е идвал от толкова време. Той им благодареше и обясняваше, че не е бил в града, после обещаваеше, че вече няма да отсъства толкова дълго.

Преди няколко години беше направил услуга на едно от момичетата, които работеха тук. По някакъв начин девойката бе успяла да си завъди „обожател“, който се беше самоубедил, че тя изпитва силни чувства към него. И бе започнал да я преследва денем и нощем. Веднъж тя се прибрала и го заварила в кухнята да й приготвя вечеря. Куин научи какво става и убеди натрапника, че има и по-добри начини да си прекарва свободното време. След това нямаше повече проблеми.

Келнерката, на която беше помогнал, се беше върнала в Тайланд, но персоналът не беше забравил направеното от Куин, всички се радваха да го видят и освен това никога не трябваше да плаща храната си. Това беше едно от правилата на Дъри, които съзнателно бе нарушил: „Никога не използвай научените умения, за да помагаш на външни“. „Външни“ означаваше хора извън занаята или не пряко свързани със съответната задача. Теорията на Дъри гласеше, че ако го направиш, ще разкриеш слабо място, което противникът може да използва.

Куин беше наясно с това и се опитваше да не се възползва прекалено често от ресторанта. Но беше трудно: тук храната винаги беше добра, а келнерките — привлекателни.

Докато чакаше поръчката, бръкна в джоба си и извади гривната и я огледа. Металните квадратчета бяха свързани с тънки телени халкички. Всяко квадратче беше гравирано с различна шарка. Рисунките му напомниха гербове. Нито един обаче не му беше познат. Квадратчетата бяха дебели три-четири милиметра.

Отначало Куин си помисли, че всички са плътни, но върху квадратчето до закопчалката видя тънка чертичка вървяща покрай долния ръб. Преди обаче да успее да я проучи, му донесоха храната и той прибра гривната в джоба си.

Както обикновено яденето беше точно това, от което имаше нужда. Когато поиска сметката, в отговор получи усмивка и обичайното „безплатно е“. Остави на масата двадесетачка за бакшиш и си тръгна.

Работата му предоставяше възможността да живее навсякъде по света. След внимателно обмисляне бе избрал Ел Ей. Местоположението беше възможно най-доброто. При нужда чрез международното летище можеше бързо да стигне почти навсякъде по света. Нещо, което беше важно за професионалния му живот. След това идваше времето. Топло, ниска влажност. Почти никакви насекоми. И никакъв сняг. Нещо много важно за него.

Беше роден в Уорроуд, Минесота, малък градец на брега на езеро Удс, на един хвърлей от канадската граница. В добрите му времена няколко хиляди души се бореха с горещината и комарите през лятото и студа и снеговете през зимата. И почти всеки от тях редеше благодарности, че не трябвало да живее в голям град.

Всички, с изключение на Куин. Веднага щом можеше да се измъкне, той го направи. Сега неговият дом бе Калифорния.

Къщата му на Холивуд Хилс се намираше на тиха виеща се уличка високо над хаоса в долината. Беше разположена върху половин акър доста стръмен наклон и заобиколена от висока каменна ограда в комплект със стоманена порта, затваряща автомобилната алея.

Нейт вече го чакаше.

Това беше едно нещо, което харесваше у Нейт — никога не закъсняваше. Твърде ентузиазирани, малко неопитен, но никога закъснял.

Куин натисна бутона на дистанционното, монтирано под арматурното табло, изчака вратата да се изтегли встрани и вкара колата. Хвърли поглед в огледалото, за да се увери, че Нейт е влязъл, и пак натисна дистанционното, за да затвори.

Слезе от колата и извади чантата си от багажника. Подаде я на Нейт, мина покрай него и се качи по стълбите до входната врата.

Докато отключваше и отваряше, попита:

— Жаден ли си?

— Да — отговори младежът.

— Яде ли нещо?

Нейт поклати глава.

— Само оставих сака вкъщи. Трябваше да свърша нещо.

— Може би има консерва супа в шкафа. Ако няма, значи късметът ти е изневерил.

Прекрачи прага и спря пред таблото на алармената инсталация. Притисна възглавничката на левия си палец в тъчскрийн монитора, след това набра освобождаващия код. Двамата с Нейт бяха единствените, които системата разпознаваше като „свои“.

След миг ги поздрави двойно писукане — системата казваше, че преминава на стендбай режим.

Куин запрелиства менюта и доклади, проверяваше сигурността на къщата. Остана доволен — всичко беше наред — и превключи системата на „в къщата има хора“. Брой на присъстващите: двама. Това даваше възможност на системата да остане активна и въпреки това да взима под внимание присъствието им.

— Хареса ли ти тайландската храна? — попита Нейт.

— Струва ми се, че спомена някаква задача.

— Да де.

— Реши, че трябва да се опиташ да ме проследиш, така ли? — попита Куин.

— Просто се опитвам да натрупам опит — отговори Нейт, като едва успя да скрие самодоволната си усмивка. — Първо си помислих, че си ме забелязал. Определено не пое по най-прекия път. Но после се отказа и разбрах, че изобщо не си ме забелязал.

В гласа на Нейт прозвучаха триумфални нотки.

— Какво ти казах за проследяването на хора в голям град?

Част от усмивката на Нейт изчезна.

— Лесно е да се направи. Има прекалено много коли и трудно ще те забележат.

— Особено вечер, нали?

— Точно така.

— Е, колко умение е трябвало, за да ме следваш?

Нейт вдигна рамене.

— Всъщност не много.

— И колко умел трябва да съм аз, за да те забележа?

— Трябва да си най-добрият — призна Нейт.

— Опитай се да ме проследиш в три през нощта, ако искаш да видя колко си добър. — Куин се подсмихна. — Между другото, тази вечер винаги гледаше да си на три коли от мен. Тъмносин „Нисан Ултима“.

Нейт се ококори.

— С номер от Аризона. Мога да ти кажа цифрите, ако искаш. — Куин се ухили гадно. — Какво ще кажеш за едно питие?

Нейт продължаваше да се кокори.

— Знаел си, че съм зад теб?

— Дръж се възпитано де. Какво искаш за пиене?

— Аааа... скоч и газирана вода.

Куин го изгледа любопитно.

— Това е питие за възрастни. Откога го пиеш?

Нейт поклати глава.

— Никога не съм го опитвал.

— И защо ти трябва да започваш сега?

— Видях едни по телевизията да го пият — обясни Нейт. — Реших и аз да опитам.

— Защо не го запазим за шестдесетия ти рожден ден? Ще ти направя един май тай.

— И това не съм го пил — призна Нейт.

Куин отиде при вградения бар до голямата каменна камина в лявата част на всекидневната и започна да бърка питиетата.

— Как мислиш, коя беше най-голямата ти грешка?

— Когато те следвах?

— В Колорадо. Кога оплеска нещата най-много?

— А. Май че отидох при началника на полицията.

— Почти позна. Опитай нещо друго.

Нейт се замисли.

Куин му подаде едната чаша.

— Какво име използва?

Нейт изпъшка.

— Нейтан Дрискол. И преди да си ме попитал, да, зная. Човек не бива да използва никаква част от собственото си име.

— Елементарно правило.

— Не исках да се объркам — обясни Нейт. — Между другото, използвах само малкото си име.

— Достатъчно е — каза Куин и отпи глътка от питието си. — Сбъркал тази сутрин в Колорадо и убит след десет години в Сейнт Питърсбърг например, защото някой те е разпознал по името, което си използвал пред началника на полицията. — Вдигна чашата в подигравателен тост. — Да се надяваме, че това все пак няма да стане.

Когато Куин купи къщата, тя беше стотина квадрата, плачещи за ремонт. Когато свърши с обновяването, беше два пъти по-голяма и от старата постройка почти нямаше следи.

Основният етаж беше на равнището на улицата и чрез фалшиви стени, рафтове за книги и мебели бе разделен на трапезария, всекидневна, кабинет и кухня. Само банята беше отделена. Трите спални и основният кабинет бяха на долния етаж, под равнището на улицата.

Къщата създаваше усещане за топлина, което отчасти се дължеше на многото дърво. На Нейт му напомняше на проста фермерска къща, кацнала върху хълма, представа, прекалено близо до фермерските корени на Куин. Самият той предпочиташе да я сравнява с удобна планинска хижа.

Куин пренесе напитката си през стаята и дръпна пердетата, които покриваха цялата задна стена.

— Страхотна гледка — подхвърли Нейт.

По-голямата част от стената беше стъклена. Нейт беше прав — гледката към града беше поразителна. Светлини заливаха долината на Ел Ей, докдето поглед стига. Най-близо беше Сънсет Стрип. Малко

по-нататък лежеше Сенчъри Сити, а още малко по-вдясно беше черното нищо на Тихия океан.

— За теб това беше добро пътуване — отбеляза Куин. — Ако си умен, си научил доста неща.

Нейт тъкмо се готвеше да отпие, но вместо това спря и свали чашата.

— Умен съм.

— Колко неща?

— Никога не използвай истинското си име. Нито малкото, нито фамилията — започна Нейт. — Никога не говори, щом са ти казали да мълчиш. Никога не посещавай мястото, където се провежда операция, освен ако не ти е наредено. — Замълча за миг, после добави: — И никога не проявявай инициатива, освен ако не ти кажат.

— Прав си. Умен си. Някой ден ще можеш да проявяваш колкото искаш инициатива. Някой ден животът ти ще зависи от това. Но сега?

— Животът и на двама ни зависи от твоите решения — отвърна Нейт, повтаряше максимата, която Куин му набиваше в главата още от първия ден, когато започна да чиракува.

Преди Куин да успее да отговори, мобилният му телефон звънна. Той си погледна часовника. Беше почти полунощ.

Отиде до масата, където бе оставил телефона.

— Ало?

— Трябваш ми в столицата. — Беше Питър.

— Работиш до късно.

— Виж, имаме една голяма операция, която набра скорост и изглежда ще имаме нужда от твоята помощ. Това е приоритет.

— Има ли нещо общо с нашия приятел в Колорадо?

— На този етап подробностите не са твоя грижа. Ще бъдеш информиран, когато пристигнеш. Запазил съм ти място в самолета, който излита в седем сутринта. Пратил съм ти подробностите по мейла.

— Мисля, че май пропуснахме един етап. Всъщност аз не работя за теб. Първо трябва да ме попиташ. Това се нарича предложение за работа.

— Технически все още си на заплата.

Очите на Куин се присвиха. Питър намекваше за минимума от две седмици по случая Тагарт, от които Куин в действителност бе

изработил само два дни. Но имаше неписано правило, че минимумът се отнася само за определената работа, за която е бил нает. Питър прекаляваше.

Питър очевидно прие мълчанието на Куин за съгласие и продължи:

— Ще се видим следобед. — И прекъсна.

— Какво има? — попита Нейт.

Куин му каза основното, като през цялото време си мислеше, че трябва да обмисли наново въпроса с работата само за един клиент.

— Значи заминаваш? — попита момчето.

— Да. — Куин допи питието си. — Заминавам. — Хвърли поглед към Нейт, който за негово раздражение се усмихваше. — А ти ще ме закараш до летището.

— Хайде, стига — отговори Нейт, усмивката му бе изчезнала. — Просто искам да си ида къщи и да си легна.

— Ще спиш на дивана — нареди му Куин. — Тръгваме в пет сутринта.

Беше потънал дълбоко в света на нищото. Усети далечно разтърсване, придружено от глас:

— Куин, събуди се.

Куин се насили да се надигне, след миг вече беше съвсем буден. Нейт се беше навел над него.

— Какво има? — попита Куин.

— Алармата ти се включи — отговори Нейт шепнешком. — Мисля, че отвън има някой.

Алармата? Би трябвало да я чуе. Имаше допълнително табло в спалнята.

Стана и отиде до таблото на стената. На него мигаше червена светлинка. Чак сега осъзна, че пулсирането в главата му изобщо не е пулсиране, а ниският вибриращ тон на алармата. Не беше спал добре в Колорадо, а денят бе минал в разследване и пътуване и беше дълъг. Сега, в къщи, бе заспал толкова дълбоко, че дори не беше чул алармата. „Небрежният Куин — помисли си. — Наистина, наистина небрежен.“

— Провери ли монитора на горния етаж? — попита Куин.

— Да. Пише: „Проникване през задната ограда“. Насочих камерата в задния двор, но не видях нищо. Да не е котка?

— Съмнявам се — отговори Куин. Системата беше настроена така, че да пренебрегва всичко, което е прекалено малко. — Колко е часът?

— Почти три.

Куин трябваше да се качи горе и сам да провери монитора на алармената система. Все се канеше да монтира допълнителен дисплей в спалнята си, но все отлагаше.

— Въръжен ли си? — попита Куин.

Нейт вдигна дясната си ръка. Държеше „Валтер П99“, 9-калибров. Деветмилиметровият ЗИГ на Куин беше в сейфа горе в дневната.

Куин нахлузи черното долнище от анцуг, което винаги държеше най-отгоре на скрина, и тръгна към стълбите. Качи се горе, спря и се послуша. Тишина.

Единствената светлина в къщата идваше от мъждукация телевизор с изключен звук в хола и от пълната луна, чиито лъчи проникваха през прозорците. Иначе целият горен етаж беше тъмен.

Куин отиде на пръсти до таблото на алармата до входната врата, докосна горния десен ъгъл на екрана с левия си палец и вля живот в монитора. Първото, което направи, беше да изключи алармата. След това бързо прегледа информацията от камерите, които наблюдаваха имота му. В задния двор нямаше никого, нито при задната ограда, нито до къщата. Ако някой беше прескочил оградата, щеше да е записано в твърдия диск на системата. Куин можеше да го прегледа по-късно, ако се наложеше. Нейт — надничаше над рамото му — каза:

— Може да е котка.

— Може.

Куин превключи към картина на предната част, след това отново докосна монитора и включи зума на камерата за близък план. Започна да я плъзга от ляво надясно, движеше я бавно, така че да не пропусне нищо. После спря и каза:

— Не е котка.

Някакъв мъж беше клекнал на верандата под прозореца на банята. Нейт понечи да каже нещо, но Куин му вдигна пръст да мълчи. Банята беше точно зад ъгъла, съвсем близо до тях, и имаше вероятност,

макара и слаба, онзи да ги чуе. Куин бързо прегледа с останалите камери, за да се увери, че нарушителят е сам, после се върна към първата картина. Непознатият не беше помръднал.

Куин махна на Нейт да му даде пистолета си. Нямахше нужда да вади своя от сейфа. Валтерът щеше да свърши работа. Нейт му го подаде.

— Заглушител? — прошепна Куин.

Нейт кимна, отиде до дивана, където бе метнал коженото си яке, и извади от единия джоб заглушител. Върна се и го подаде на Куин. Той бързо го зави на цевта на оръжието и прошепна:

— Стой тук. Щом чуеш едно почукване на предната врата, отвори.

— Ами ако той те докопа първи?

Куин се намръщи и повтори:

— Щом чуеш единично почукване на предната врата, отвори.

Нейт кимна.

— Окей.

[1] „Пияни пелети“ (тайл.) — ястие от оризови пелети, соев сос, чесън, бобени кълнове, месо и различни сосове. Вероятно името му идва от факта, че е чудесен лек срещу махмурлук. — Б.пр. ↑

7.

Отвън изглеждаше, сякаш единствените изходи от къщата на Куин са входната врата и през залепения за къщата троен гараж. Обаче имаше и друг таен път, скрит в западната част на сградата. Куин си мислеше за него като за „шлюза за бягство“. Това беше малка врата, която се сливаше почти напълно със стената. Куин я беше направил сам. Днес беше първият път, когато му се налагаше да я използва.

Вратата се отвори навътре, без да издаде ни най-малък шум на смазаните панти. Той спря за миг и се ослуша. Всичко беше потънало в тишина. Куин се измъкна през отвора и потъна в нощта.

Пропълзя покрай сградата и спря точно преди да стигне ъгъла. Внимателно надникна иззад него.

Непознатият все още беше на верандата, но вече не под прозореца на банята, а от другата страна на входната врата, точно под прозореца.

Тъкмо вадеше от една платнена торба малка черна кутия. Куин го гледаше. Мъжът притисна кутията до прозореца и тя се залепи. После измъкна от джоба си слушалки, включи единия край в кутията и пъкна другия в ухото си.

„Този тип не е случаен крадец — помисли си Куин. — Професионалист е.“

Знаеше каква е тази кутия. И той имаше такава. Резонаторна кутия — подслушвателно устройство, което усилва звуците от вътрешността на сграда, когато бъде поставено на прозореца. Държеше се на стъклото с помощта на вакуумно устройство. Сега непознатият можеше да чуе почти всичко, което се казва вътре.

Приведен, Куин тръгна към алеята за коли, където беше паркирано беемвето. Този ход не го доближаваше до непознатия, но пък му минаваше в гръб на кучия син. Провери валтера, за да е сигурен, че заглушителят е прикрепен, после тръгна към къщата.

Непознатият беше свалил слушалката от ухото си и в момента вадеше от торбата нещо друго. Куин вървеше безшумно. Спря на два

метра от неканения гост и каза тихо:

— Пусни го.

Мъжът замръзна, после отпусна ръце. В едната имаше нещо, което приличаше на въже. Куин знаеше какво е. Запалителен шнур. Не беше съвсем сигурен какво е намислил този тип, но нямаше грешка каква е крайната цел.

— Пусни го — повтори Куин.

Непознатият изпълни заповедта.

— Сега се обърни и стой кротко. Бавно. Ръцете на тила.

Непознатият се подчини. Беше малко под метър и осемдесет. Жилав. Облечен в черно. Дори лицето му беше намазано с черна боя.

— Пет крачки — каза Куин. — Две встрани от прозореца и три към вратата.

Наблюдаваше как непознатият отстъпва от торбата и тръгва към вратата. Засега изпълняваше нарежданията. Куин направи крачка напред, без да го изпуска от бдителния си поглед.

— Обърни се с лице към стената.

И щом непознатият се обърна, го удари силно в гърба и го блъсна в стената. После бързо го претърси. Носеше „Глок“ в кобур под мишницата и боен нож „Ка-Бар“ в кожен калъф на колана. Куин му взе оръжията, след това чукна на вратата.

Нейт отвори на мига.

— Точно се чудех кога, по дяволите, ще... — И зяпна.

— Ръцете на гърба — каза Куин на непознатия. — Влизаме.

— В кухнята — каза на Нейт, щом вратата хлопна.

Нейт тръгна напред. Докато минаваха през дневната, Куин пусна глока и ножа на дивана.

Кухнята беше произведение на изкуството — навсякъде дърво и алпака, подът беше покрит със светлокафява теракота, внесена от Испания. Беше почти като кухните по списанията: просторна, функционална, с голям плот по средата. Имаше ъгъл за закуска, комплектуван с дървена маса от деветнадесети век и еkleктична смесица от столове. Нейт издърпа един изпод масата и Куин блъсна пленника върху него и нареди на Нейт:

— Светни.

Нейт отиде до стената и натисна ключа. Светлината даде на Куин първа възможност да разгледа пленника си добре. Въпреки черната боя на лицето го позна. Не се изненада много.

— Здравсти, Гибсън.

— Как я караш, Куин? — отвърна Гибсън благо.

Куин измъкна пакетче хартиени кърпички от едно чекмедже под барплота и му го подхвърли.

— Вземи си обърши физиономията.

Гибсън се усмихна, но не помръдна. Кърпичките отскочиха от коленете му и паднаха на пода.

— Ти си решаваш — отбеляза Куин, извади от хладилника бутилка вода и после отново насочи вниманието си към Гибсън.

— Какво правиш тук?

— Доскуча ми.

— Случайно посещение значи?

— Да. Защо не?

— Не мислех, че знаеш къде живея.

— Намерих те в телефонния указател.

Куин се усмихна и отпи глътка вода.

— Кой те изпрати?

Гибсън само изсумтя пренебрежително.

— Добре. — Куин бавно вдигна валтера и го насочи в челото на Гибсън. — Кой те прати?

— Какво, ще ме убиеш ли? Не е в твоя стил.

— Последен път. Кой те изпрати?

— Давай, дръпни спусъка. Убий ме и някой друг ще изпълни задачата.

Куин задържа за момент оръжието, после, все още усмихнат, го свали; пръстът му остана на спусъка.

— Да не искаш да кажеш, че за мен има поръчка?

Гибсън вдигна рамене.

— Кой плаща сметките? — опита Куин отново.

— И да знаех, нямаше да ти кажа. Но не знам. А пък и няма значение. Не ли така?

Куин погледна към Нейт.

— Помниш ли процедурата как се стига до Питър?

Нейт кимна.

— Обади му се. Мобилният ми телефон е в дневната. Виж дали тук може да намери екип по прибирането. Местни момчета. Не искам този задник да виси в къщата ми повече от нужното.

— Мисля, че в момента Питър сигурно е много зает — обади се Гибсън.

Нейт се поколеба, но Куин му каза:

— Върви. — После се обърна към пленника си. — Никога не съм те харесвал.

— Че какво ми пука? — отговори Гибсън.

— Мисля, че вероятно това е част от проблема. — Куин отпи още глътка вода, после остави бутилката на барплота. — От това, което чувам, си немарлив. Очевидно информацията е вярна.

— Да ти го начукам. — Гибсън се изплю на пода.

— Не можеш да се справиш дори с лесна солова задача.

Гибсън се намръщи.

— Зная какво правя.

— Така ли? Ако си толкова добър, защо те хванах?

— Занимавам се с това почти толкова дълго, колкото и ти. Щях отдавна да съм мъртъв, ако не знаех какво правя.

— Като се имат предвид обстоятелствата, бих нарекъл това просто късмет.

Куин чуваше как Нейт говори по телефона в другата стая. Миг по-късно младежът се върна.

— Е? — попита Куин.

Нейт погледна Гибсън, после него.

— Питър не може да се обади.

— Казах ти — обади се Гибсън и се ухили.

— Да съм те питал нещо? — срязва го Куин.

Гибсън вдигна рамене.

— Тогава млъквай. — Куин се обърна към Нейт. — С кого говори?

— С Мисти. — Мисти беше главната помощничка на Питър.

— Каза ли й от какво имаме нужда?

— Опитах се, но тя ме отрязва.

— Значи никой няма да дойде?

Нейт поклати глава.

За миг Куин затвори очи, замисли се, после ги отвори и подаде пистолета на Нейт.

— Не му позволявай да мърда. Мръдне ли, застреляй го.

Нейт беше оставил телефона на дивана. Куин го взе и натисна повторното избиране. След секунди Мисти се обади:

— Ало?

— Куин се обажда.

— Точно сега той няма време, Куин. Тук е лудница.

— И тук също — отвърна Куин.

Чу я как въздъхна.

— Какъв е проблемът?

— Освен това, че някой се опитва да ме убие ли?

— И теб ли?

— Какво искаш да кажеш с това „и теб ли“?

— Чакай малко — отговори тя забързано. — Да видя дали ще успея да хвана Питър.

Мина почти цяла минута, преди Питър да дойде на телефона. И веднага попита:

— Какво става?

— Току-що открих Мартин Гибсън на верандата ми. Не ми идваше на гости.

— Къде е сега? — попита Питър.

— В кухнята.

— Мъртъв ли е?

— Не — отговори Куин.

— И това е нещо.

— Боже господи, Питър. Кой ще иска да ме убие?

— Не само теб — отговори Питър. — Тази нощ и други са имали посетители. За съжаление повечето...

Питър остави изречението недовършено.

— Други? — попита Куин. — Има ли някаква схема?

Питър сякаш се поколеба, после каза:

— Изглежда, премахват само членове на Офиса.

— Да не е някоя друга служба?

Отново пауза. После:

— Не.

Куин внезапно се успокои.

— Разцепление?

— Още нищо не знаем — отговори Питър, но в гласа му имаше съмнение.

— Кой стои зад това?

— Ако не говорех с теб, може би щях да намеря някои отговори.

— Питър си пое дълбоко дъх. — Дори и да знаех нещо, това е проблем на Офиса. Това е наша работа, а не...

От кухнята се чу силен шум, последван от съскането на куршум, минаващ през заглушител. След секунда Куин чу звук от сбиване — не можеше да го сбърка. Хвърли телефона и грабна оръжията на Гибсън от дивана.

— Нейт?

Никакъв отговор.

Втурна се към кухнята, използваше частичната стена, която разделяше двете помещения, за прикритие. Беше само на метър от нея, когато един куршум се заби в стената точно зад него.

Той се хвърли на пода. Още два куршума профучаха над главата му. Той изпълзя покрай стената и надникна в кухнята. Нейт беше на пода. Столът, на който седеше Гибсън, беше върху него. От мястото, където лежеше, Куин не можеше да каже дали чиракът му диша, или не. Погледна първо наляво, после надясно. Гибсън беше изчезнал.

Куин изпълзя обратно в дневната. Този път единственото му прикритие беше коженият диван. Той спря за миг и напрегнато се послуша.

Нищо.

Гибсън не можеше да е далеч. И макар да беше взел пистолета на Нейт, Куин имаше „Глок“ и нож. Освен това познаваше разположението на жилището си. Знаеше всички скривалища и всички изходи. Гибсън беше минал само от входната врата до кухнята. Всеки ход, който направеше, щеше да е налучкване.

Луната беше залязла зад планинския гребен и единствената светлина идваше от примигването на телевизора и лампата в кухнята.

Куин рискува да надникне иззад дивана. Нищо не изглеждаше по-различно. Той огледа помещението втори път, просто за да е сигурен. Очите му се спряха на коженото кресло с опора за краката

срещу дивана. Нещо не беше наред. Сянката на креслото не изглеждаше както трябва. Както се променяше с трепкащата светлина от телевизора, имаше моменти, когато изглеждаше по-голяма, отколкото би трябвало.

Той се взира в нея известно време и почти беше готов да отхвърли съмнението си като оптическа измама, но внезапно сянката мръдна.

Куин се измъкна иззад дивана и докато приближаваше креслото, чу дишане.

Вдигна пистолета и каза:

— Стани.

Гибсън се подаде иззад креслото и стреля. Куршумът мина само на сантиметри от Куин. Той дръпна спусъка на глока. Стаята се изпълни с рев, последван от миризмата на изгорял барут. Куршумът прониза креслото почти в идеалния център.

— Мръсник — изсъска Гибсън с натежал от болка глас.

— Стига ли ти? — попита го Куин. — Хвърли пистолета встрани и излез бавно.

Гибсън бавно се изправи, лявата му ръка беше увиснала.

— Хвърли пистолета — повтори Куин.

За миг си помисли, че Гибсън ще се подчини. Но той внезапно се отдръпна назад и пистолетът в дясната му ръка светкавично се вдигна срещу Куин.

Но той беше готов и първи дръпна спусъка.

В мига, в който Гибсън се тресна в прозореца, вече беше мъртъв. Бронираното стъкло потрепери от тежестта на тялото на неуспелия убиец, но не се строши.

Куин се втурна в кухнята. Столът все още беше върху Нейт. Той го блъсна настрани и постави ръка върху врата на чирака си. Усети постоянен и силен пулс. Гърдите на Нейт се повдигаха и спускаха. Куин бързо го огледа. Не беше прострелян.

— Нейт.

Никакъв отговор.

— Нейт! — викна Куин силно.

От устата на младежа излезе слаб стон. Клепачите му потрепнаха.

— Спокойно — каза Куин. — Не си прострелян.

— Знам.

— Какво стана?

— Мамка му — изпъшка Нейт.

— Какво стана, питам?

Нейт потърка бузата си.

— Натресе ме в ченето.

Куин се изправи.

— Е, сложи си лед.

Отиде да вземе телефона от дивана, където го беше захвърлил.

Вдигна го и чу приглушен глас.

— Куин? — Беше Питър.

— Не си ли затворил?

— Какво става?

— Гибсън се освободи.

— И?

— Мъртъв е.

— Щеше да е по-добре, ако го беше заловил жив.

— Е, друже, да ми го беше казал по-рано. Или може би трябваше да му кажа да почака, докато те попитам.

— Дай подробностите — нареди Питър.

Куин си пое дъх, после бавно издиша.

— Имаш ли нужда от помощ за разчистването? — попита Питър.

— Сам ще се погрижа. — Куин замълча за миг. — Сега ще ми кажеш ли какво става?

За момент настъпи тишина. После:

— Не сме сигурни.

— Разбираш, че няма да дойда, нали?

— Да. Мисля, че ще е най-добре да изчезнеш.

— Това официална директива ли е?

— Нека кажем официално неофициална — каза Питър. — Покрий се. Не ми пука къде. Всъщност не ми трябва и да знам.

— Тоя мръсник знаеше къде живеея — каза Куин повече на себе си, отколкото на Питър.

— Още една причина да изчезнеш. Който и да стои зад това, може отново да се опита да те очисти. Ако останеш там, следващия път може и да не пропуснат. Но изборът си е твой.

— Изборът си е мой — повтори Куин. — Да, точно така. — И затвори телефона.

Няколко мига остана втренчен в нощта отвъд прозореца. Питър беше прав. Ако това наистина беше разцепление, изчезването беше единствената възможност.

— Нейт — провикна се той към кухнята.

Младежът се дотътри, тръшна се на дивана и изпъшка:

— Какво?

— Надявам се, че не си си разопаковал багажа.

8.

Влязоха в международния терминал на лосанджелиското летище малко преди десет сутринта. Докато си пробиваха път през обичайната за събота сутрин тълпа, Куин се мъчеше да устоява на подтика да поглежда през рамо. Не се съмняваше, че някой ги причаква. Или ако не двамата, то поне него. Знаеше, че трябва да поддържа деликатно равновесие между това да осъзнава всичко, което го заобикаля, и опитите да не привлича никакво внимание към себе си. Оперативните агенти можеха да правят това и насън, но Куин, особено сега, с Нейт, беше затруднен.

Да остави Нейт в Ел Ей беше възможност, но не добра. Който и да искаше да го убие, сигурно знаеше, че има чирак. Така че да остави Нейт би означавало да го превърне в мишена. Ако Нейт имаше повече опит, можеха да се опитат да се разделят. Но младежът беше изкарал само четири месеца като чирак, а чиракуването продължаваше някъде между три и четири години. Четири месеца бяха нищо. Нейт беше много далече от това да се справи с подобно положение. За разлика от Куин, той беше влязъл в бизнеса направо от колежа по препоръка на един негов приятел. Да го изостави беше същото като да го върже във всекидневната си и да постели в краката му чердже с надпис „Добре дошли!“. Крайният резултат щеше да е същият.

Нямаше избор. Нейт трябваше да е с него, докато нещата не се успокоят.

Спряха пред дисплей за заминаващите полети и Куин се престори, че ги проверява — просто още един заминаващ на почивка. Небрежно си погледна часовника, след това се огледа, сякаш чакаше някого. Нищо не привлече погледа му и той реши, че все още са в безопасност.

— Е? — попита Нейт.

— Какво?

Нейт кимна към монитора със заминаващите.

— Кой полет ще вземем?

— Дай ми паспорта си.

Нейт измъкна една синя книжка от джоба си и му я подаде. Беше един от двадесетте паспорта, които носеха. Всичките бяха фалшиви, но висококачествени. Беше им ги направил един тип в работилничката си край дъсчената пътека за разходки на Венис Бийч. Десетки чужди авиокомпании имаха офиси в терминала „Брадли“, така че обикновено можеха да избират из цял свят. Но днес не беше обикновен ден и докато не се увереше в обратното, Куин трябваше да предполага, че по-голямата част от света не е безопасна. Трябваше да избере място, което никой не би заподозрял, че може да избере. На тоя свят имаше прекалено много шпиони и някой лесно можеше да го забележи. Русия, Австралия, Китай, Япония — всичките бяха кофти избор. Наистина имаше само една възможност. Той се огледа и откри онова, което търсеше.

— Окей, да тръгваме.

— Няма ли поне да намекнеш? — примоли се Нейт.

Куин не му обърна внимание и тръгна през тълпата. След минута стигнаха до опашките за бизнес и първа класа на тайландската авиокомпания „Тай Еървейс“.

— Аха. — Нейт се усмихна.

— Нито дума повече, докато не се качим на самолета. Разбрано?

— Да, разбира се. Нито дума.

Куин му хвърли още един предупредителен поглед, преди да застане пред гишетото.

— Да? — каза служителката, азиатка към тридесетте.

— Има ли места за полета в 12:05 за Банкок?

— В бизнескласата няма, сър — отговори тя, — но все още има в първа класа.

— Чудесно — каза той с усмивка. — Две места, ако обичате.

— Местата не са заедно, сър. Това проблем ли е?

— Никакъв — отговори Куин.

— Паспортите, ако обичате.

Куин ѝ подаде двата паспорта, все така с усмивка. Тя ги погледна, после натисна няколко клавиша на клавиатурата на компютъра.

— Как ще платите, господин Хейдън?

Куин имаше паспорти с множество различни имена. За това пътуване беше избрал този на името на Луис Хейдън, защото имаше предимството още да не е използван. Нейтан пътуваше под името Реймънд Джеймс.

— С кредитна карта — отговори той и извади от портфейла си една от няколкото карти на името на Хейдън.

След като плати, жената затрака на компютъра, а Куин отново огледа небрежно терминала. Не му отне много време да открие двама подозрителни типове близо до главния вход. Бяха едри, и двамата със сиви костюми. Сякаш обръщаха особено внимание на хората, които влизаха. Учудващо, но Нейт също ги беше забелязал. Погледна Куин, като се мъчеше да скрие загрижеността си.

Куин вдигна рамене и му се усмихна мило.

— Заповядайте — каза жената и сложи билетите и паспортите на гишето. — Багаж?

Куин поглади глава.

— Само ръчен.

— Приятен полет.

— Благодаря — отвърна той любезно.

Куин свали седалката си назад, след това погледна през илюминатора към Тихия океан на десет километра под тях. Това беше първият път от почти дванадесет часа, когато не правеше нищо. Чувстваше се изтощен.

Нейт беше от другата страна на пътеката и три реда по-назад. Куин му предложи приспивателно, преди да се качат, и то очевидно бе подействало. Главата на Нейт бе клюмнала, очите му бяха затворени.

Куин остави съзнанието си да се рее, опитваше се да не мисли за нищо. Трябваше да се отпусне и да си почине. Знаеше, че повече от всичко друго се нуждае от сън. Но съзнанието му продължаваше да претака събитията през последните дванадесет часа: Гибсън на верандата, Питър на телефона, Нейт на пода и...

Една стюардеса го докосна по рамото.

— Пад тай^[1] или пиле с ориз и кърри?

Куин си погледна часовника и се учуди, че вече са минали няколко часа. По някое време въпреки тревожните си мисли беше

задрямал.

— Пад тай.

— За пиене?

— Вода.

Докато ядеше, пак се замисли за кого може да е работил Гибсън и защо са взели на мушка тъкмо него.

Преди да предаде трупа на Гибсън на един местен човек, който се занимаваше с разчистване, го беше претърсил внимателно. Не очакваше да намери нещо полезно и се оказа прав. Освен инструментите на занаята в торбата единственото друго бяха триста долара в брой.

Който и да го беше наел, трябваше да има дълбоки джобове, че да може да си позволи финансирането на малка нощна война срещу Офиса. Колко агенти бяха нападнали? Пет? Шест? Десет? Повече? Независимо от бройката, от това, което бе чул, излизаше, че провалът на Гибсън е изключение. Очевидно другите не бяха такива късметлии.

„Разцепление“, помисли си Куин.

Това, че някой се беше опитал да ги изработи, беше трудно за вярване. Обаче изглежда точно това се бе случило. И нещо още по-изненадващо, изглежда, беше успешно.

Да, това умът му наистина не го побираше. Разцеплението обикновено *никога* не преработваше. Идеята зад него беше да се предизвика колкото се може повече хаос в дадена служба. Имаше много причини за това: за да се прикрие нещо, което се случва, за да се прикрие нещо, което ще се случи, за да се провали операция в процес, за отървяване от дразнещ конкурент или просто за да се разруши нечия чужда организация без никаква особена причина. Чуваш за такива неща, когато правиш първите си крачки в бизнеса. За тази теория. За опитите да се проведат такива операции в миналото и за малкото успешни. И накрая чуваш за това как никой вече не се опитва да го прави.

Очевидно някой не бе внимавал при преподаването на този урок.

Щом отнесоха подноса му, Куин свали облегалката си колкото може по-назад. Мислите му не доведоха доникъде, а и недоспиването пречеше. Той затвори очи с надеждата, че съзнанието му ще се успокои и ще му разреши почивката, от която се нуждаеше. Но мислите му за пореден път се върнаха към основния въпрос.

Защо него? Не беше член на Офиса. Беше си на свободна практика. Не трябваше да бъде закачан, нали така?

Когато сънят започна да го оборва, започна да изплува един отговор. Нищо определено. По-скоро предчувствие.

Тагарт.

Загубиха неделята някъде между Лос Анджелис, краткото спиране в Осака и кацането в Банкок. Летенето от Щатите до Азия по този маршрут винаги беше изнервящо, защото часовата разлика взимаше своето заради смелостта да пропътуваш половината земно кълбо.

Останаха в Тайланд само няколко часа — напуснаха страната с първия възможен полет. Нейт изглеждаше едновременно разочарован и объркан, когато Куин заяви, че пътуването им още не е свършило. Но за негова чест младежът запази въпросите за себе си. Вторият полет беше кратък, но ги отведе на милион мили от всичко.

Когато самолетът кацна и започна да рулира към терминала, от говорителите се чу гласът на една от стюардесите:

— „Тай Еървейс“ ви поздравява с добре дошли в град Хо Ши Мин.

Във Виетнам беше сутрин и горещината къдреше пистата. Само в далечината имаше няколко облака, иначе денят беше ясен. Куин се огледа. Няколко души вече вадеха чантите и торбите си. Лично той нямаше нищо против да си седи кротко и да изчака.

Преди да напусне дома си, беше разчистил сейфа — бе взел всичко, с изключение на пистолета. Освен преносимия си компютър носеше цял куп паспорти: американски, канадски, швейцарски, финландски, германски и руски, всеки на различно име. Плюс съответстващи комплекти кредитни карти, десет хиляди щатски долара, два гигабайта външна памет, на която бяха записани стотици контакти и друга информация, и калъфче, пълно с визи за най-различни страни. Целият този опасен багаж беше натикан в двойните страни на чантата му. Ако го накараха да стартира лаптопа си на някой контролен пункт, десктопът, който щеше да се появи, щеше да прилича на тези на обикновените бизнесмени. Диаграми, графики и

презентации — всички излъчващи сериозност, но без да са прекалено важни, че да привлекат ненужно внимание.

Беше залепил виетнамски визи в паспорта на Нейт и своя в тоалетната по време на предишния полет малко преди да кацнат в Банкок. Използва голям колкото длан комплект печати, за да сложи нужните дати, а после провери фалшификатите, за да види дали всичко изглежда както трябва.

Измамата беше проработила в Банкок, където трябваше да покажат валидни виетнамски визи, преди да си получат билетите. Но там бяха имали работа със служител на тайландската авиокомпания. Сега бяха в град Хо Ши Мин и щяха да си имат работа със самите виетнамци.

Куин пъкна паспорта в джоба на ризата си, после свали чантата си от багажника над седалката и тръгна към опашката от пътници, които слизаха един по един от самолета.

Нейт го последва и когато стигнаха вратата, каза високо:

— Ега си майтапа!

Защото на вратата нямаше ръкав, който да отвежда в терминала. Вместо това пътниците слизаха по старомодния начин — по стълба на колела.

Куин му хвърли суров поглед и Нейт каза:

— Извинявай.

Слязоха по стълбата и тръгнаха по асфалта към митническата проверка. Куин се погрижи да са по средата на пристигащите.

— Няма да питат — каза на Нейт, — но ако все пак питат, тук сме по бизнес. Проучваме инвестиционните възможности. Обаче ще говоря аз. Ти просто си придай сериозен вид. Делови.

Сградата на терминала приличаше на голям склад. Беше стара, с оронена мазилка, с плесенявали стени. Нищо общо с лъскавината и удобствата на западните летища.

Първо трябваше да минат паспортния контрол. Макар да имаше няколко гишета, отворени бяха само две и опашките бяха дълги. За да играе на сигурно, Куин избра гишето със служителя, който изглеждаше по-отегчен. Когато приближиха, пъкна двадесет долара, прилична сумичка във Виетнам, в паспорта до визата си и погледна Нейт през рамо.

— Опитай се да не казваш нищо. Дори здрасти не казвай. Ако има проблем, просто ми помахай и ще се върна, за да оправя нещата.

— Окей — отговори Нейт. Гласът му обаче не беше толкова уверен, колкото му се искаше на Куин.

Жената пред тях мина проверката и Куин застана пред гишето. Сложи паспорта си на плота, но го затисна с ръка, така че служителят трябваше да го издърпа. Отвори го, стрелна с поглед Куин и бързо плъзна двадесетдоларовата банкнота в джоба си. После сграбчи гумения печат, натисна го в тампона с мастило, подпечата една от страниците и тупна паспорта на плота, без да каже и дума. Куин кимна любезно, докато го прибираше, после тръгна.

Спря на пет-шест метра от гишето, престори се, че търси нещо из джобовете си. Погледна назад. Нейт тъкмо си подаваше паспорта. Служителят като че ли му отдели много повече време, отколкото на Куин.

Нейт хвърли поглед към своя ментор, в очите му имаше известна нервност. Но миг по-късно служителят подпечата паспорта и му го върна.

Следваше митницата, но тук беше още по-лесно. Нейт мина пръв, проверката на чантата му отне само минутка. Проверката на Куин мина също толкова бързо.

Дори през януари влажността на вьетнамската утрин беше задушшаваща. По челото на Куин изби пот още в мига, когато слезе от самолета, а сега ризата бе залепнала на гърба му.

Веднага след изхода на терминала имаше висока до кръста ограда, вървеше успоредно на панорамните прозорци на сградата, след широкия три метра тротоар. Не беше типичният изход на летище, но веднага се виждаше защо е необходима. От другата страна на оградата имаше стотици и стотици хора, стояха в пет-шест редици, бутаха се и се блъскаха, за да излязат на първа линия. Крещяха на всеки пътник, излизащ от терминала, предлагаха газирани и минерална вода, плодове и таксиметров превоз.

В края на оградата се откриваше път към паркинга. Тук също имаше много хора, но не толкова, колкото покрай пътеката. Приближи

се едно младо момче с черна коса и широка усмивка. Дрехите му бяха чисти, но износени.

— Чанта — каза момчето на английски със силен акцент и посочи чантата на Куин. — Аз помогна.

— Няма нужда — отговори Куин. — Мога да си я нося.

Но момчето или се направи, че не го чува, или не го разбира и посегна към чантата. Куин я дръпна.

— Казах не.

Момчето бързо смени тактиката и насочи вниманието си към спътника му. Преди Нейт изобщо да разбере какво става, вече беше хванало здраво дръжката на чантата му.

— Ей — каза Нейт и се опита да я дръпне.

— Аз помогна, аз помогна — заповтаря момчето.

— Махай се.

— Мистър, няма проблем, аз помага.

Нейт пак дръпна чантата. Куин ги погледа още малко, после бръкна в джоба си, извади банкнота от един долар и подвикна:

— Момче.

Нейт и момчето се обърнаха към него. Куин вдигна банкнотата. Очите на момчето светнаха и то посегна да грабне банкнотата, но преди да успее, Куин я дръпна.

— Няма да помагаш и ще ти я дам — каза Куин. — Окей?

Момчето веднага пусна чантата.

— Окей, няма помагам.

Този път, когато протегна ръка, Куин му даде долара. Щом получи бакшиша си, момчето тръгна да търси следващата си жертва.

— Благодаря — каза Нейт.

— Дължиш ми един долар — подхвърли Куин.

Наблизо имаше десетина таксита. Шофьорите подвикваха, за да привлекат вниманието им. Куин спря до най-близкото такси и седна на задната седалка. Сложиха багажа помежду си.

— Здравейте, здравейте, здравейте — каза шофьорът. Беше възрастен, нисък и кльоцав. — Американци?

— Канадци — отговори Куин.

Шофьорът се ухили.

— Добре дошли Виетнам. Къде кара?

— Хотел „Рекс“ — каза Куин.

[1] Тайландско ястие от пържени оризови пелети с рибен сос, гъби, бобови кълнове и фъстъци. — Б.пр. ↑

9.

В хотел „Рекс“ Куин взе две съседни стаи. Докато се качваха с асансьора, Нейт каза:

— Мисля, че мога да спя цял ден.

— Няма да стане — отвърна Куин.

— Защо?

Куин си пое дълбоко дъх. Нейт все още беше неопитен и имаше много да учи.

— Сега е почти обед — обясни той. — Ако легнеш да спиш сега, никога няма да се приспособиш към новото време. Ще се срещнем долу след половин час. Ще се разходим и ще огледаме района.

Вратата на асансьора се отвори и излязоха в коридора.

— Бъзикаш ли се?

Куин го погледна в очите.

— Разбираш ли какво става тук?

Нейт понечи да отговори, но втренченият поглед на Куин го спря.

— Точно така — продължи Куин. — За това си се подписал. Искаше да влезеш в играта, така че ето те вътре. Всичко до мига, когато Гибсън се опита да ти счупи ченето, беше просто теория. Нищо повече. Разбрано?

Нейт отговори с почти незабележимо кимване.

— Това е действителността — каза Куин. — Така човек се оправя с разликата във времето. Така се слива с местните. Така наблюдава гърба си през всяка шибана секунда, защото ако не го правиш, си мъртъв. Разбра ли ме?

— Да — отговори Нейт почти шепнешком.

Куин го изгледа твърдо още миг, след това тръгна по коридора.

— Във фойето — напомни, без да се обръща. — Точно след половин час.

Когато Куин излезе от асансьора, Нейт вече го чакаше. И двамата се бяха преоблекли. Нейт държеше малък сребрист цифров фотоапарат. Куин вдигна вежди в ням въпрос.

— Очевидно не сме местни — обясни Нейт. — Очаква се да носим фотоапарат.

Куин лекичко се усмихна и каза одобрително:

— Чудесно.

Излязоха навън.

Според всички учебници Виетнам беше комунистическа държава. Но какво беше комунистическото в Хо Ши Мин Куин не можеше да проумее.

Оглеждаше се и се чудеше дали някой друг освен членовете на правителството е чувал нещо за Карл Маркс. Улични търговци, магазини, ресторанти, клубове и барове, хотели, деца тичаха по улицата и продаваха сувенири и незаконни копия от „Тихият американец“ на Греъм Грийн — това беше град Хо Ши Мин.

— Пощенска картичка... ти купи... много хубава... погледни.

— Мистър, мистър, ти американец?

— Оригинална запалка „Зипо“. От война. Работи.

— Америка номер едно. Спайдърмен. Майкъл Джордан.

— Аз гладен, ти купува.

Почти толкова настойчиви като децата бяха и мъжете с обикновени и велорикши. Онези, които нямаха пътници, намаляваха, когато минаваха край Куин и Нейт, и викаха:

— Ало, обиколка града. Ще заведе. Само два долара. Евтино.

— Зная бар хубаво. Бързо закара там. Много евтино.

— Горещо пеша, мистър. Аз вози.

— Момичета търси? Зная място. Хайде, хайде.

Куин беше идвал много пъти в Азия: Банкок, Сингапур, Хонконг, Токио, Сеул, но тук нещата изглеждаха малко по-грубички. Имаше повече енергия, повече острота. Усецането беше като за място, едновременно древно и откриващо себе си в момента. Вековни храмове врата до врата с ресторанти с маси на улицата, открити само преди дни. Река Сайгон, която си беше изровила път през земята много преди появата на първия човек, сега беше пълна с начинаещи предприемачи, които предлагаха разходки с лодка. И деца. Навсякъде

деца. Щастливи, игриви, гладни, развълнувани, любопитни деца. Можеше само да се догажда какво си мисли Нейт.

Купиха си газирана вода от жена, която беше разположила малка хабачи^[1] на един ъгъл до очукан фризер със сладолед. Готвеше нещо, което приличаше на свинско или пилешко. Куин отказа предложението да опита, отвори кутийката и я изпи до половината. Следобедната жега и влажността го изцеждаха още откакто бяха излезли от хотела. Онова, което всъщност искаше, беше обикновена вода, но и содата щеше да свърши работа.

Още двадесет минути разглеждане бяха достатъчни.

— Гладен ли си? — попита Куин.

— Много — призна Нейт.

Хабачи имаше навсякъде, но Куин още не беше толкова отчаян, че да опита храната, която предлагаша. Освен това нито една не предлагаше сянка.

Започнаха да търсят „истински“ ресторант. Нейт забеляза едно заведение в малка уличка встрани от лудостта на главния булевард. На табелата пишеше „Май 99“. Ароматът от вратата беше достатъчен, за да ги примами да влязат.

Вътре имаше няколко млади жени, облечени в традиционни виетнамски дрехи — спускащи се върху бели панталони цветни туники. Една от жените, малко по-възрастна от останалите, с кок на тила, стоеше до входа. Поклони им се и каза:

— Добре дошли. Говорите ли английски?

— Да — отвърна Куин.

— Ще ядете ли?

— Да.

— Заповядайте.

Заведе ги на една маса до бара, издърпа един стол и с жест покани Куин да седне. После мина от другата страна и направи същото за Нейт.

Таванът беше от бамбук, а стените бяха покрити с рогозки. Навсякъде бяха окачени снимки на красиви плажове.

Една от младите келнерки, с тъмнозелена туника, дойде, каза нещо на виетнамски и после разигра пантомима с въображаема чаша в ръка и отливане от нея. Куин я разбра и каза:

— Бира. — И посочи неоновата реклама над бара. — Бира „Тайгър“.

Тя кимна.

— И за мен — каза Нейт и посочи рекламата, а после себе си.

Келнерката се усмихна и тръгна към бара.

— Мога ли да задам въпрос? — попита Нейт, когато останаха сами.

— Ако се налага.

— Това често ли ти се случва?

— Кое?

— Знаеш кое. Да се опитат да те убият в собствената ти къща и почти да успеят. Да прелетиш хиляди мили само за да се скриеш.

— Само няколко пъти годишно — отговори Куин с безизразно лице.

— Сериозно?!

Куин се усмихна, след това пъкна ръка в джоба си и извади сребърната гривна. Беше се събудил в самолета за Банкок с ясната идея, че Нейт е бил прав. Че гривната е част от цялата тази каша.

— Донесъл си я чак тук? — попита Нейт.

Куин пренебрегна въпроса. Гледаше квадратната плочка с фината черта по ръба. Определено приличаше на допълнителен слой или дори капаче. Огледа съседните квадратчета. По никое от тях не се виждаше подобно нещо.

Потърси на масата нещо, което да използва, за да го отвори. Онова, от което имаше нужда, беше джобно ножче или още по-добре пилочка за нокти. На масата обаче имаше само клечки за ядене и вилици. Зъбите на вилиците бяха дебели и нямаше да свършат работа. Клечките бяха по-обещаващи. Бяха от здрава пластмаса и завършваха с остър връх.

Една от келнерките се приближи към масата и той пусна гривната в скута си и небрежно сложи ръка върху нея.

Келнерката — беше друга, не тази, която беше взела поръчката им — беше облечена в красива златистосиня туника и крепеше на лявата си ръка поднос с две високи чаши кехлибарена бира. Миловидно лице и дълга черна коса. Докато се приближаваше, вдигна дясната си ръка и прибра кичур коса зад ухото си. Сложи бирите на масата, усмихна се и попита:

— Какво ще поръчате за обяд?

— Говорите английски? — обади се Нейт.

— О, да — каза тя. — За жалост колежката ми не знае английски, така че се сменихме.

— Няма проблеми — каза Куин.

— Ще поръчате ли нещо?

— Още не сме видели менюто — каза Нейт.

— О, съжалявам. Един момент.

Донесе им две менюта. Куин се изненада, като видя описанието на блюдата на английски. Наименованията на ястията обаче бяха на виетнамски.

— Дрехите ви са много красиви — каза Нейт.

Куин изстена наум, но се опита да не позволи на раздразнението да се изпише на либето му.

Сервитьорката погледна туниката си.

— Това е ао дай. Традиционна премяна.

— Много е красива.

— Благодаря.

Нейт все пак успя да откъсне поглед от момичето и го заби в менюто. Куин си поръча нещо, наречено бун тит нуонг^[2], надяваше се да му хареса. Нейт си избра ком чиен тат кам^[3].

— Аз съм Ан — каза тя. — Повикайте ме, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря — каза Нейт, впил очи в нея, докато тя се отдалечаваше.

— Стига вече — изсумтя Куин.

— Какво толкова е станало?

— Може би в друг ден в някой друг живот.

— Какво?

— В момента трябва да се съсредоточиш върху това да останеш жив. — Куин хвърли поглед към бара, където Ан вече говореше с друга келнерка. — Малката ти нова приятелка ей там само те разсейва.

— А разсейването те убива — изрецитира Нейт. — Така както го представяш, дори само дишането ще те убие.

— Понякога и това се случва — попари го Куин.

Нейт се начумери.

— Просто бях учтив.

— Точно така се започва. — Куин отново насочи вниманието си към гривната. — Кажете ми, когато тръгне насам.

Беше прав — това беше нещо като капаче. Зачегърта с клечката по ръба и видя, че ще може да го отвори.

— Какво правиш? — попита Нейт и се наведе през масата.

— Гледай ресторанта, не мен — озъби се Куин.

Сложи гривната на масата, затисна квадратчето, та да е неподвижно, и вдигна капачето с клечката. То падна на масата.

Както подозираше, квадратчето беше кутийка. Вътре имаше нещо, което приличаше на парче стъкло, положено във вещество, приличащо на гума. Първото му предположение беше, че гумата е, за да предпазва стъклото, само че, изглежда, не беше изпълнила задачата си. Стъклото беше пукнато. Странното обаче беше, че гумата изглеждаше неповредена. „Горещината от огъня“, помисли Куин. Това трябваше да е причината за пукнатината.

Наведе се, за да разгледа всичко по-хубаво, и бързо разбра, че не става дума само за едно стъкло, а за две тънки пластинки. Нещо като сандвич от стъкло.

„Или предметно стъкло за микроскоп“, каза си.

Вгледа се внимателно, търсеше следи от намазка, някакво петно между двете пластинки. Но заради пропукания горен слой беше невъзможно да определи.

Сложи металното капаче на мястото му и си пое дъх. Нямахте представа какво има на предметното стъкло, но инстинктът му подсказваше, че е много важно.

— Какво е това? — попита Нейт.

— Не знам.

„Наистина, какво е това, по дяволите?“

Беше мислил да се покрийт, така че никой да не може да ги намери. Просто да се крият, докато цялата история не отшуми.

Пак погледна гривната.

„Май няма да отшуми.“

Сметката беше изненадващо малка — 150 донга или по около пет долара на човек за храната и бирата. Куин остави двойно повече и стана. Нейт го последва. Ан се разбърза да им отвори вратата.

— За дълго ли сте тук? — попита.
— Не съм сигурен — отговори Нейт и хвърли поглед към Куин.
— Едва ли — отговори той.
Още една усмивка.
— Надяваме се, че ще дойдете пак, преди да си заминете.
— О — каза Нейт, — разбира се, че ще дойдем.

- [1] Скара с дървени въглища. — Б.пр. ↑
[2] Печено свинско с оризови пелети. — Б.пр. ↑
[3] Пържен ориз по вьетнамски. — Б.пр. ↑

10.

Върнаха се в хотела. Куин взе карта на града и каза на Нейт, че за известно време ще го остави сам.

— Обаче недей да спиш — предупреди го.

— Няма.

— Говоря сериозно.

— Казах, че няма.

Картата не беше толкова подробна, колкото му се искаше, но намери улицата, която търсеше. Беше решил да отложи тази екскурзия до сутринта. Да се наспи, за да е по-бдителен. Дори беше обмислял дали да не я зареже напълно. Инстинктът му подсказваше, че това е грешка, но беше дошъл във Виетнам не само заради нуждата от място, където да се покрие, но и защото им трябваше помощ. И след като откри скривалището в гривната, знаеше, че се нуждаят от помощ колкото се може по-скоро.

Излезе от „Рекс“ и тръгна към редицата таксита, но в последния момент промени намерението си и реши да наеме моторикша.

Мотористът, мъж към тридесетте, не говореше английски, така че Куин написа адреса на гърба на картата. Мотористът го погледна, усмихна се и кимна.

Сайгон — Куин не можеше да се насили да го нарече Хо Ши Мин — беше лудница. Истинска лудница! На него обаче му харесваше. Градът излъчваше бликаща енергия и вълнение, каквито липсваха на много други места.

Улиците бяха претъпкани със стандартните мотоциклети, велосипеди, вело и моторикши, скутери. Колите и камионите бяха доста по-малко. Куин беше виждал подобна менажерия от превозни средства и в други градове в Азия, но тук за пръв път видя петчленно семейство да се вози на петдесеткубиков мотопед.

Това не беше единствената гледка, която привлече вниманието му. Имаше и големи триколесни мотоциклети, превърнати в малки камионетки. На коша беше закрепена шперплатова плоскост, което

позволяваше на моториста да превозва всичко: от кафези с пилета до купчини стари гуми, кашони и щайги, пълни с какво ли не.

Другото, което забеляза — нещо твърде типично за повечето страни от Третия свят — беше, че пътните знаци са по-скоро предложение, отколкото действащ закон. Имаше и полицаи, но докато движението не спираше, те изглеждаха доволни да оставят нещата такива, каквито са.

Водачът на моторикшата го прекара през някаква особено многолюдна част на града. Тротоарите бяха пълни с улични търговци, които продаваха всичко — от живи животни и фойерверки до тенджери и тигани. Миризмата беше съкрушителна. Рибна, пот и боклуци се смесваха със сладостта на цветята, плодовете и печация се хляб.

Водачът на рикшата се наведе напред и каза:

— Чолон.

Куин беше видял това име в една от брошурките в хотелската стая. Това беше китайският град в Сайгон.

След двайсетина минути завиха и спряха пред дълга двуетажна сграда.

— Това ли е? — попита Куин, забравил за миг, че виецът няма да го разбере. Осъзна грешката си и посочи адреса на картата.

Виецът се усмихна широко, кимна към сградата и каза:

— Ici.

— Parlez-vous francais? — попита Куин.

— Un peu, monsieur.

Кук бръкна в джоба си и попита:

— Combien?

— Два долара — отговори виецът на английски.

В мига, когато Куин слезе от моторикшата, заваля. Той хукна по разкъртения тротоар и се скри на сушина под козирката на сградата точно когато капките се превърнаха в порой. Отвори вратата и влезе.

Млада виецка, облечена в западни дрехи, седеше на рецепцията в дъното на фойето. Куин си лепна любезна усмивка и тръгна към нея.

— Говорите ли английски?

— Разбира се — отвърна тя. — Какво обичате?

— Не знам дали не съм сбъркал адреса. Търся агенцията за подпомагане „Трай-Континент Релийф Ейджънси“.

Тя се усмихна.

— Не сте сбъркали. Вторият етаж, вляво. Стая 214. Да ви заведат ли?

Куин поклати глава.

— Не, благодаря. Ще се оправя.

— Приятен ден.

Куин се качи по стълбището и спря пред стая 214.

Вратата беше от скъпо дърво. В центъра ѝ имаше медна табелка, на която на английски беше изписано: „Трай-Континент Релийф Ейджънси, Хо Ши Мин“. Под този надпис с по-ситни букви беше преводът на вьетнамски.

Куин се поколеба. Беше пред пословичната точка, от която няма връщане. Можеше просто да се обърне и да се върне в хотела. И да зареже цялата работа.

Пое дълбоко дъх, вдигна ръка и почука.

След миг вратата се отвори и един нисък вьетнамец на средна възраст го погледна питащо.

— „Трай-Континент Релийф Ейджънси“? — попита Куин.

Мъжът се усмихна.

— Заповядайте.

Помещението не беше голямо. Всъщност беше със същите размери като хотелската му стая в „Рекс“. Върху старо дървено бюро бяха струпани папки. Още купчини книги и списания бяха струпани покрай стената. Срещу вратата имаше два прозореца, които гледаха към вече мрачното небе.

Вдясно имаше врата, леко открената. На Куин му се стори, че чува музика. Заприлича му на Едит Пиаф.

— Аз съм господин Во — представи се мъжът. — С какво мога да ви помогна?

— Тук ли е директор Жанг?

— Да, тук е. За кого да предам?

— Куин.

Мъжът изчака за още информация, но щом стана очевидно, че такава няма да последва, се обърна и влезе в съседната стая.

Куин направи крачка към голямото табло за съобщения на стената. Беше покрито с десетки бележки. Той бързо прочете няколко. Всички бяха съобщения за местоположенията на бедствия в Югоизточна Азия.

Тъкмо четеше за предстоящата среща, на която щяха да се обсъждат някакви регионални здравни проблеми, когато я усети. Не я беше чул да влиза. Бавно се обърна.

Гледаха се мълчаливо няколко секунди. Накрая Куин се усмихна и каза:

— Здравей, Орландо.

Тя поклати глава, тръгна към входната врата и подхвърли през рамо:

— Не тук.

Орландо, известна във Виетнам като директор Кейра Жанг, изведе Куин навън. Дъждът вече беше спрял. Тя мълчеше. Куин пък я поглъщаше с очи.

Не се бе променила много от последния път, когато я беше видял — преди четири години. Обичайните червени отблясъци в дългата до раменете черна коса бяха изчезнали. Носеше и тесни очила с рамки от прозрачна синя пластмаса. Това беше нещо ново. Но иначе си беше същата. Кожата ѝ беше гладка, като се изключеше една бръчка точно над носа, която се появяваше, щом се намръщеше. Беше дребничка и можеше да мине за всякаква: за японка, китайка, филипинка или дори за виетнамка или малайка. В действителност майка ѝ беше корейка, а баща ѝ наполовина тайландец и наполовина американец от ирландски произход. Куин беше един от малцината, които знаеха това.

Тя беше негова приятелка, довереница и колега, когато и двамата започнаха от нулата, а после натрупаха опит в бизнеса. Беше на негово разположение, когато времената бяха трудни, а той се опитваше да ѝ отвърне със същото. Но не беше толкова добър и това беше причината да не са разговаряли от четири години.

Освен тази имаше и друга причина. Самосъхранение. Близостта му до нея го караше да иска нещо, което никога не можеше да има. Не му трябваше подобен вид психическо мъчение. Орландо беше забранена територия и той го знаеше.

Влязоха в един тих парк. Небето вече се изясняваше.

— Откъде знаеш къде да ме намериш? — попита тя.

Все още нямаше усмивка, нито „как си“. Дори здрасти нямаше. Разбира се, последния път се бяха разбрали никога повече да не се виждат. Това беше единственото, за което постигнаха съгласие през онзи ден.

— Защо пък точно този въпрос? — попита той. — Агенцията за подпомагане е чудесно прикритие.

— Не е прикритие — бързо отговори тя.

Той вдигна вежди.

— Да де, не изцяло. — Подпомагането на другите ѝ беше нещо вродено. Беше научил това в деня, когато я срещна за първи път. Така че не беше изненада, че дори след като беше излязла от полезрението му и се бе преместила на място, където да може да се покрие, все пак бе намерила начин да помага където може.

— Защо си дошъл? — попита тя.

— Доця ми се да те изненадам.

Тя го изгледа сърдито.

— И май се получи — отбеляза той.

Тя не каза нищо.

Куин погледна земята, след това нея.

— Трябва да ми помогнеш.

— Да ти го начукам.

— Някой се опитва да ме убие.

— Не ми пука. — Лицето ѝ остана безизразно. Нито следа от съчувствие.

— Може. На мен обаче ми пука.

— Тогава си намери някой друг да ти помогне и ме остави на мира. Обеща, че няма да ме търсиш. И идваш. Значи си лъжец.

— Нямаше да дойда, ако имаше къде другаде да ида.

Тя поклати глава, очите ѝ бяха втренчени в неговите.

— Това не е мой проблем.

— Трябва да ми помогнеш — повтори Куин.

— Няма да стане. Край на обсъждането.

И си тръгна.

Той подвикна:

— Ако можех да го върна, щях да го направя.

За миг тя забави крачка и Куин си помисли, че може да се върне. Но не би.

Орландо си тръгна от работа малко след пет с един стар скутер „Веспа“. Куин се беше подготвил. Бе наел един младеж с раздрънкан мотоциклет да го вози където пожелае. Момчето говореше достатъчно английски, така че Куин можа да му обясни, че има човек, когото иска да проследи. Както се надяваше, виетнамецът, който се беше представил като Дат, реши, че интересът на Куин е любовен или поне сексуален, така че беше доволен да му помогне.

Дат се представяше почти професионално. Никога не се доближаваше прекалено, но и никога не изгубваше Орландо от поглед. Помагаше му това, че тя не бързаше. Последваха я през Чолон, а после известно време на север, преди да завият на изток.

Скоро обаче Куин започна да се тревожи. Беше прекалено лесно. Затова почти изпита облекчение, когато Орландо зави рязко надясно. Внезапно и неочаквано. Ход на човек, който знае, че е следен.

Дат можеше и да е добър, но не й беше равен.

Орландо зави надясно по друга улица. Куин и Дат я последваха, но веспата я нямаше. За част от секундата Куин си помисли, че са я изгубили, но после я видя. Орландо беше спряла до тротоара. Кракът й беше на земята. Беше готова да потегли веднага.

— Спри — каза Куин.

Очевидно и Дат я беше забелязал. Бързо намали и спря зад веспата. Куин слезе и му подаде десет долара. Виетнамецът се ухили широко и попита:

— Да ви чакам ли?

Куин поклати глава.

— Не, благодаря.

— Няма защо. Ако имате отново нужда, обадете ми се.

Извади от джоба си няколко листчета и подаде едно на Куин. На листчето имаше телефонен номер. Куин се усмихна и го прибра.

Дат потегли, а Куин се приближи до веспата и спря. Лицето на Орландо беше също толкова безизразно, както в парка. Тя го погледна за миг, после погледна покрай него към сградата, пред която бяха. Куин се обърна.

Бяха пред хотел „Рекс“. Беше се сетила къде е отседнал.

— Не си стояла без работа, откакто говорихме — подхвърли Куин.

— Защо Гибсън се е опитал да те убие? — попита тя.

— Уха! Хич не си си губила времето.

— Отговори на въпроса ми.

— Не знам.

— Какво е станало с Офиса?

— Отговорът е същият.

— Опитай нещо по-добро.

— Разцепление.

Тя се изсмя кратко и подигравателно.

— Няма такава животно.

— И аз си мислех така.

Замълчаха за няколко секунди. Около тях светът продължаваше да се върти. Таксито качваха и оставяха пътници пред хотела, уличните търговци се опитваха да привлекат вниманието на минаващите пешеходци, хората или отиваха на работа, или се прибираха вкъщи, или излизаха да се забавляват. Но в момента Куин и Орландо бяха в своя собствена малка капсула: осъзнаваха света, но същевременно не бяха част от него.

— Защо дойде при мен? — попита тя накрая.

Той се замисли, после каза:

— По две причини. Това е последното място, където някой ще ме търси. И трябваше да намеря човек, на когото мога да се доверя, човек, който може да ми помогне.

— А приятелите ти?

Той отново замълча за малко.

— Не може да се каже, че имам много приятели.

— Не си дошъл сам. — Това не беше въпрос, а заключение.

— С Нейт съм — обясни Куин. — Моят чирак. Ако го бях оставил, вероятно вече щеше да е мъртъв.

Тя си пое дълбоко дъх и за първи път лицето ѝ омекна, макар и само малко.

— Все си си същият.

Той вдигна рамене.

Орландо се вгледа в него, после поклати глава и измърмори:

— Гадняр такъв. Качвай се, преди да съм си променила мнението.

Куин понечи да се усмихне, но се въздържа и бързо се качи на задната седалка.

Апартаментът ѝ беше голям и обзаведен в западен стил. Намираще се в район, в който живееха множество чуждестранни служители.

Не му предложи да му го покаже. Куин беше наясно, че все още е на изпитателен срок, така че дневната беше единственото, по което трябваше да преценява. Имаше дълъг мек диван и две кафяви кресла. Стените бяха покрити с лавици, натъпкани с книги. На една видя кутия от оксидиран метал — единственото нещо в помещението, което вече беше виждал. Но не го спомена.

Тя му каза да седне на дивана, след това изчезна някъде и се върна с две бутилки вода.

— Разкажи ми — каза, докато му подаваше едната, после седна на креслото срещу него. — Всичко.

И Куин ѝ разказа. Не пропусна нищичко, а и нямаше причина да го прави. Ако получеше помощта ѝ, тя така или иначе трябваше да знае всичко.

Отне му почти час. Когато свърши, тя отбеляза:

— Изглежда така, сякаш си се забавлявал.

— Да бе. Страхотно забавление — изсумтя той.

— И мислиш, че всичко е свързано? Колорадо, Офисът, Гибсън и разцеплението?

— Абсолютно.

— Носиш ли гривната?

Куин бръкна в джоба и извади малък найлонов плик, стегнат с ластичета.

Подаде ѝ го, но тя му каза да почака, стана, излезе и се върна с два комплекта гумени ръкавици. Предложи едните на Куин.

— Мисля, че е безопасно — каза той, но въпреки това ги взе.

Орландо си сложи ръкавиците и взе пликчето. Внимателно свали ластичите и извади гривната.

— Не е истинско сребро.

— Не е — съгласи се Куин.

— Орнаментите са доста интересни.

— Изглеждат ми познати. Не че съм виждал точно същите, но...

— Германски са — каза Орландо. — Стари хералдически знаци отпреди триста, може би четиристотин години.

— Сигурна ли си?

Тя го изгледа за миг, после отново отмести поглед към гривната.

— Да, сигурна съм. — Отново зараглежда орнаментите, взря се в квадратчето, което беше повредено от огъня.

— Това някакъв надпис ли е?

— Кое?

Тя посочи едно място на обгореното квадратче. В първия миг Куин не видя нищо, но после тя завъртя лекичко квадратчето, така че светлината падна върху мястото, което искаше да му покаже. Тънка черта се спускаше към долната част и вървеше покрай ръба. Беше черна от саждите и почти се беше сляла с потъмнелия метал. Куин не й беше обърнал внимание, но дори и да беше, щеше да си помисли, че е драскотина. Сега обаче, като се вгледа по-внимателно, разбра, че предположението на Орландо е правилно. Не беше драскотина, а надпис. Беше толкова ситен, че им трябваше лупа, а може би дори микроскоп, за да го прочетат.

— Може би е просто знакът на бижутера — предположи Куин.

— Възможно е — съгласи се Орландо, но очевидно не приемаше това обяснение. Насочи вниманието си към квадратчето до закопчалката. Куин беше сложил друго ластиче, за да държи капачето. — Това е тайникът, нали?

— Да.

Тя внимателно свали ластичето и махна капачето. Дълго разглежда стъклото и накрая каза:

— Прав си. Мисля, че е предметно стъкло.

— Познаваш ли човек, който може да го провери? Човек, на когото можеш да се довериш?

— Пукнатото стъкло може да усложни нещата. Ако пробата е замърсена, може и да не могат да разберат какво е.

— Значи имаш хора.

Тя не отговори веднага. Продължаваше да гледа стъклото.

— Имам. Но трябва да им го изпратя. Не са местни.

— Няма да ми помогне, ако просто си стои в джоба ми — каза Куин.

Орландо сложи капачето на квадратчето, стегна го с ластика, пусна гривната в пликчето и я овърза с ластичите.

— Ще я изпратя още сутринта.

— Благодаря — каза той. — Виж дали могат да проверят и подписа.

Орландо не каза нищо, но погледът, който му хвърли, говореше: „Да не ме мислиш за идиотка? Разбира се, че ще ги накарам да го проверят“.

Куин се опита да скрие прозявката си, но успя само отчасти. Беше малко след седем и половина, но тялото му нямаше да го остави да будува още дълго. Докато спираше следващата прозявка, чу шум някъде в апартамента.

— Какво беше това? — попита той, изведнъж разсънил се и нащрек.

Орландо се обърна и подвижна:

— Трин?

След миг на вратата се появи млада жена. Орландо ѝ каза нещо на виетнамски, жената отговори, после изчезна също толкова тихо и бързо, както беше дошла.

— Прислужница? — попита Куин.

— Нещо такова. — Орландо стана и го погледна. Очевидно обмисляше нещо. — Ела — каза накрая.

Поведе го по коридора и спря пред една врата в дъното. Беше полуотворена и тя я бутна. Трин седеше на един стол и кърпеше някаква риза. Вдигна глава и кимна, когато Орландо и Куин влязоха, след това се върна към работата си.

От лявата ѝ страна на малко легло ниско над земята спеше дете.

Орландо клекна до леглото, целуна лекичко детето по челото, после се изправи и изведе Куин в коридора.

— Какво прави той тук? — попита Куин.

— Той ми е син — отговори Орландо.

— Да, зная. Но мислех, че е при леля ти в Сан Франциско.

— Леля остаря и не може да се грижи за него. И е все болна.

— Безопасно ли е да е при теб?

Тя замълча за миг, после каза:

— Той е всичко, което ми остана.

11.

Куин се събуди преди изгрев. Протегна ръка към нощното шкафче и заопипва да намери часовника си. Четири и половина.

Въздъхна и се обърна по гръб. Полежа за няколко минути, втренчен в мрака, опита отново да затвори очи, надяваше се да успее да изстиска още малко сън. Обаче останалата част от тялото му не искаше да сътрудничи. Денят му беше започнал независимо дали му харесваше, или не.

Светна нощната лампа и стана. Покритият с плочки под беше приятно хладен. На масичката срещу леглото имаше телевизор. Той взе дистанционното от нощното шкафче и го включи. По Си Ен Ен Интернешънъл вървеше икономическо предаване. Въпреки че тук бе вторник сутринта, нюйоркската борса току-що бе ударила звънеца за приключване на работа в понеделник следобед. Някакъв финансов репортер правеше преглед на списък с данни, но Куин не му обърна кой знае какво внимание. Той не играеше на борсата. Твърде рискована работа беше това.

Извади компютъра, пейджъра и външната памет от чантата на пода. Външната памет бе закачена за празен ключодържател — ключовете му бяха в беемвето му в Лос Анджелис, скрити в тайник, който биха могли да открият само малцина.

Седна на масата до леглото, отвори компютъра и го включи. Вечерта, преди да заспи, беше прекарал двадесет минути в четене на „Роден език“ на Чанграе Лий^[1]. Докато четеше, лампите на три пъти запримигнаха. Това го изпълни с подозрение към електрозахранването на сградата, така че реши да пусне компютъра на батерия. Беше зареден и можеше да работи няколко часа.

Пъхна външната памет в порта и влезе в един защитен с парола документ, в който държеше информация, събирана с години: списък на банкови сметки, планове за възможни скривалища и места с касетки с пари в брой, които бяха на негово разположение в случай на нужда. Не знаеше колко дълго могат да останат във Виетнам, така че трябваше да

е готов, в случай че трябва да се махнат. Избра три възможни дестинации.

Затвори документа и отвори софтуера на модема. Въведе личната си парола, натисна бутона „Свържи“ и мигновено го посрещна съобщение за грешка: „Модемът не е конфигуриран както трябва“.

Пейджърът на Куин играеше ролята и на безжичен високоскоростен сателитен модем. Той го обърна, отвори малко капаче в горния ляв ъгъл и се видяха три малки бутона. С върха на химикалката си той натисна средния и после този отляво. Обърна пейджъра и вдигна капака, за да може да види дисплея.

Няколко секунди мигаше „Търсене...“. После се смени със съобщението „Получаване на сигнал“: примигваше по-бързо от първото. Накрая на екранчето се появи надписът „Сигурна връзка“.

Куин се наведе над компютъра, набра паролата и влезе в имейла си.

Имаше десетина съобщения. Първото, което отвори, беше изпратено само преди няколко часа от Орландо:

Обади ми се, когато се събудиш.

О.

Тя очевидно не очакваше да е буден толкова рано. „Ако й се обадя, може никога повече да не ми проговори.“ Не можа да се сдържи и се усмихна при тази мисъл. Осъзна обаче, че не само тази мисъл го кара да се усмихва. Причината беше, че я бе видял отново и бяха говорили. Че бяха толкова близо, че можеше да я докосне. „Откажи се.“ Той искаше, но съвестта му нямаше да позволи.

По телевизията икономическите новини се смениха със световните. Даваха репортаж за наскоро избрания президент на Сърбия. Очевидно реформатор. Протягал ръка, каза репортерът, на бившите врагове на държавата в опит да излекува стари рани и обещава да изпрати граждански и правителствени представители на някаква предстояща конференция на Европейския съюз за Балканите.

Куин вдигна дистанционното и намали звука, после пак погледна компютъра. От всички съобщения това на Орландо беше единственото изпратено направо на основния му имейл адрес. Всички останали

изпращаха кореспонденцията си чрез бутафорни адреси, които след това препращаха по електронен път съобщенията чрез поредица непреки маршрути до неговия главен имейл хъб^[2]. Имаше бележка от баща му. Беше виц, и то не много смешен, за ловенето на риба под леда и полярните мечки. Другото беше от майка му: имала нужда от помощ за къщата. И на три пъти споменаваше колко безполезен бил баща му. Старо оплакване.

Изпрати им по едно кратко съобщение, че е в командировка и че ще им звънне, когато се прибере. Те си мислеха, че е частен консултант в банковия сектор и има клиенти из цял свят. Това беше стандартната му легенда, макар и малко поукрасена за родителите му.

Шест от останалите съобщения бяха от други като него на свободна практика — беше ги наемал по едно или друго време. Всички се обаждаха да търсят работа.

Това не беше необичайно. Много хора поддържаха контакт с Куин, в случай че изскочи нещо. Напоследък получаваше повече съобщения от обикновено. Средно поне по едно на ден. От няколко месеца всичко беше тихо, така че хората бяха нетърпеливи да изкарат някоя пара. Имаше нещо като рецесия в шпионажа. Куин хвърляше вината върху появата на все повече и повече организации и държавни служби, опитващи се да правят нещата със „собствени сили“, за да намалят разходите. Но накрая това щеше да се промени. Старата поговорка, че „Получаваш онова, за което си платил“, съвсем скоро щеше да окаже влиянието си.

Необичайното обаче беше, че всички тези електронни писма бяха изпратени преди два дни горе-долу по времето, когато Куин се измъкваше от Лос Анджелис. И оттогава нито едно запитване „имаш ли нещо за мен“. Дали се бе разчуло в какво положение е изпаднал? Това би обяснило защо имейлите са спрели. Въпреки това изглеждаше необичайно. Макар че и в света на Куин слуховете и клюките се разпространяваха толкова бързо, колкото във всяка друга субкултура, спирането на всякакви контакти бе твърде скорострелно и рязко. Без съмнение за това време сведенията за новото му положение биха могли да минат по нормалните канали. Някой искаше да се разчуе и вероятно беше подпомогнал разпространението им. Разбира се, липсата на имейли можеше и да е съвпадение, но Куин се съмняваше.

Намръщи се. Причината явно пак бе в разцеплението. Изглежда, кучите синове, които го бяха включили в списъка с мишените, бяха взели мерки всеки да научи за това. С което бяха прекъснали контактите му и го бяха превърнали в персона нон грата. Все още му беше трудно да намести всички парченца от пъзела и да разбере кой го е включил във въпросния списък. Според Питър той беше единственият, който, без да е служител на Офиса, е превърнат в мишена. Обаче в това нямаше смисъл.

Да, ако беше оперативен служител, можеше да разбере пришиването към останалите. Оперативниците бяха изложени на риск от отстраняване. Дори тези на свободна практика. Това си бяха рисковете на професията. Обаче той беше играч зад сцената. Детектив, експерт, уреждащ възприемането на дадено нещо по определен начин и дори от време на време организатор. С други думи — *прост чистач*. Независим прост чистач. Никакви убийства, никакви караници, никакви срещи лице в лице. Изобщо никакви мокри поръчки.

Макар да не можеше да се сети каква точно е връзката, сто на сто беше нещо свързано с работата в Колорадо. Онзи Тагарт, дете го бяха превърнали в обгорял чукал, и Джилс, която беше стигнала до края на кариерата си години преди планираната от нея дата. Може би онзи, който бе поръчал смъртта им, бе сметнал, че Куин е научил нещо, което налага ликвидирането му. Ако Питър се беше обадил на някого друго да свърши работата, Куин вероятно още щеше да си лежи на плажа в Мауи и да се наслаждава на отпуската си, а другият тип щеше да се бори за живота си. Или по-вероятно, вече щеше да е мъртъв.

Погледна трите още непрочетени съобщения. Едното — от началника Джонсън — съдържаше копие от доклада на полицейското управление в Алисън за пожара във вила Фарнам. Куин го прегледа набързо и не забеляза нищо необичайно. Ако станеше нужда, можеше да се върне към него и да го прочете по-внимателно. Второто беше електронното писмо с информация за полета до столицата, което Питър му беше изпратил преди разцеплението.

Не позна адреса на изпращача на последното съобщение, но това не беше необичайно. Съобщението беше изпратено само преди шест часа. Куин го отвори.

Зейвиър,

Питър ме помоли да се свържа с теб. Има проект, за който е необходима твоята помощ. Моля отговори след получаването.

П4Й

Куин се изненада. Може би не всичките му връзки се бяха разсъхнали. Зейвиър беше псевдоним, който понякога използваше за електронна кореспонденция, но не го беше правил наскоро. П4Й беше псевдонимът на един посредник в Европа, казваше се Дюк. За последно бяха работили заедно преди две години. Беше просто изпълнение. Куин успешно монтира бръмбари преди една среща, така че Дюк да запише случилото се. Безболезнена операция.

Въпреки това Куин беше доволен, когато свърши. В Дюк имаше нещо слизесто. Може би причината беше в неискрения му тон или в тлъстата му нисичка фигурка. Каквато и да беше причината, Дюк беше от типове, с които Куин не се чувстваше добре.

Съобщението обаче будеше любопитство. „Питър ме помоли да се свържа с теб.“ Какво означаваше това? Офисът отново ли беше на линия? Не изглеждаше вероятно. Може би Дюк просто пускаше въдица и използваше името на Питър като примамка. Ако беше така, значи беше дори по-тъп, отколкото си мислеше Куин.

Взе телефона и натисна числото за бързо избиране на Питър. Остави го да звънне десет пъти, преди да затвори. Фактът, че никой не вдигна, не беше чак неочакван, като се имаше предвид какво се случваше, но със сигурност беше много необичаен. Ярък неонов надпис запремигва в съзнанието му: „Действай внимателно“.

Зае се със съобщението на Дюк и първо провери на какъв адрес е изпратено. Тук също нямаше нищо необичайно. Беше отишло при една анонимна самоличност в „Майкрософт“ — Куин я беше създал преди години. Държеше я активна като резерв, ако някой стар клиент иска да се свърже с него. Стари клиенти като Дюк.

Замисли се. Можеше или да почака, докато успее да се свърже с Питър, или можеше да се опита да изстиска повече информация от Дюк. Разбира се, много внимателно.

Натисна бутона за отговор.

Интересува ме. Прати подробности.

3.

Включи и указания как Дюк може да качи безопасно всякаква деликатна информация, после натисна бутона за изпращане. Компютърът автоматично щеше да пренасочи отговора му, така че да бъде изпратен от същия адрес, на който Дюк бе пратил съобщението си.

Небето беше започнало да изсветлява. Влажността вече се увеличаваше до почти непоносимо равнище. Куин въздъхна. Имаше още почти цял час, преди да може да се обади на Орландо. Но пък имаше достатъчно време за душ.

Години наред животът на Куин и Орландо вървеше успоредно. Макар той да бе четири години по-голям, бяха влезли в занаята горе-долу по едно и също време. Куин беше чирак по почистването и събирането при Дъри, а Орландо — специалист по проучванията при Ейбрахам Делгър, който от време на време се явяваше приятел на Дъри и понякога негов партньор.

Куин беше ченге новобранец във Финикс, Аризона. Бяха го пратили да държи под контрол тълпата при разследването на едно убийство, но както обикновено, любопитството му надделя, той порови малко през свободното си време и попадна на информация, която би трябвало да си остане погребана.

Проследи убиеца до един хотел в Мейза, а после успя да намери негова снимка в записите от охранителните камери на хотела. Следващите няколко дни прекара часове в ровене из албумите със снимки и базите данни с престъпници, опитваше се да свърже лицето с име. Когато успя, отнесе информацията на детектива, който отговаряше за разследването. Това му докара бърза разходка до кабинета на началника, където му беше казано, че действа извън областта на служебните си задължения. И че ако това се повтори, ще го понижат и ще го изпратят да контролира паркирането. Това се случи във вторник.

В сряда го привикаха пак. Без много обяснения му беше казано, че повече няма да има нужда от неговите услуги. Присъстваше и представителят на профсъюза — и кимаше в съгласие с началника.

— Щяха да те убият. Нали го осъзнаваш? — му каза Дъри след няколко месеца. — Службата те уволни, после са уредили някой да се оправи с теб.

— Да — отговори Куин. Мислеше си, че наставникът му се опитва да го сплаши. Тогава все още беше новак в занаята, наивен по отношение на света, в който го бяха въвлекли.

— Ако искаш ми вярвай, ако не, недей. Зависи от теб. Но ти, Джони, си открил прекалено много, и то твърде бързо. Бил си проблем, който е трябвало да бъде решен. Премахнат. Така се прави тук. — Дъри го изгледа. — Помниш ли интервюто за работа в Хюстън? Онова, когато се готвеха да те изхвърлят?

Куин кимна и се намръщи.

— Ами ако ти кажа, че там нямаше работа? — попита Дъри.

— Какво?!

— Просто ти казвам, че ако не бях проявил интерес към теб, вече щеше да си мъртъв. Разбира се, ако не беше прекалено умен в разрез със собственото си добруване, нямаше да се заинтересувам от теб.

Разкритието на Дъри го беше отрезвило. И оттогава нещата започнаха да стават по-реални.

Колкото до Орландо, тя беше подбрана от училище за компютърна търговия в Сан Диего. Беше хакер и беше в списъка на поставените на изпитателен срок. И тя като Куин проявяваше любопитство към неща, от които повечето хора не се интересуваха.

Тъй като учителите им работеха доста заедно и след като и двамата бяха новаци в занаята, беше съвсем естествено да станат приятели. По-изненадващо беше, че Дъри и Орландо се събраха. След години, когато Куин вече бе от най-добрите солови оперативни агенти, а кариерата на Дъри тръгваше лека-полека надолу, нещата и за тримата се промениха. Когато Куин беше само чирак, Дъри бе най-затвореният човек в занаята. Но не и по-късно. По някое време, след години, когато Куин започна да работи сам, Дъри се отпусна. Куин чуваше най-различни неща: задачи, които Дъри изпълнявал и които не вървели добре, задачи, при които целите не бивали постигнати и в повечето случаи имало нужда от допълнителна работа, за да се оправят нещата.

Не от Орландо чуваше тези неща, а от Питър в Офиса — Питър все повече и повече бе принуден да наема Куин вместо Дъри.

Отначало Орландо не отваряше дума за това, когато Куин ѝ се обаждаше. Обаче накрая му каза за нарастващия гняв и разочарование на Дъри. Първо си мислела, че се дължи само на работата, на провалените задачи и на неизпипаните изпълнения. Не че ѝ казвал как върви работата му. Тя обаче го познавала прекалено добре и когато плъзгането му надолу продължило, осъзнала, че причината не е само в работата. Сякаш бил ядосан на самия живот. А после гневът му се превърнал в депресия, това изглеждало почти естествено развитие.

И когато един ден Куин ѝ звънна и ѝ каза, че има задача, която смята да възложи на Дъри, тя отвърна, че това било чудесно. И че дори щяла да го убеди да приеме. Така че когато Дъри каза „да“, Куин реши, че влиянието на Орландо е помогнало.

Задачата уж беше много проста. Но в един момент нещата се сгвониха. В склада, където ги пратиха, имаше скрит стрелец. Дори при това положение би трябвало да се измъкнат невредими. Обаче Дъри влезе в сградата, преди да са направили съответната проверка. Куин се опита да го спре, но той просто му се присмя.

След тридесет секунди избухна стрелба. Куин залегна. Виждаше как куршумите подхвърлят тялото на Дъри.

Знаеше, че е твърде късно, още преди да стигне до него. Дрехите на Дъри бяха подгизнали от кръв. Куин затърси като обезумял, но не можа да усети пулс. Зашеметен коленичи до тялото му. Неговият учител беше мъртъв. „Орландо — помисли си. — Как ще ѝ кажа?“ Вината за онова, което не бе направил, за да опази Дъри, се сблъска с мисълта, че това вече няма значение. Нямахше нищо, което да...

Нещо твърдо се стовари върху тила му. Зрението му се стесни до тесен тунел.

После всичко почерня.

Акцията беше пълен провал. Куин се свести на седалката на буса. Ортега, човекът, когото беше наел да шофира и да действа като подкрепление, седеше зад волана. На пода отзад лежеше трупът на Дъри. Когато стигнаха до лекаря, и той техен човек, Ортега кимна назад и попита:

— Какво да правя с него?

Куин помисли, после каза:

— Обичайното. Но ми донеси пепелта.

След няколко часа Ортега се върна. Куин лежеше в малка импровизирана болнична стая зад кабинета. Ортега сложи едно кашонче на масата до леглото на Куин и извади оксидирана метална урна.

— В момента имаха само такива — каза, сякаш се извиняваше.

— Няма значение — отвърна Куин.

Такъв им беше занаятът. Дори да умреше някой от техните, почистването трябваше да продължи. Единствената разлика бе, че вместо да изхвърли съдържанието на урната, той го запази за Орландо.

Но когато отиде у тях, нея я нямаше. Беше научила новината и бе изчезнала. Когато я намери, бяха минали десет месеца и синът, с който беше бременна, без дори Дъри да знае за това, вече бе роден. Намери я в Сан Франциско в дома на леля й. Отначало Орландо отказа да се срещне с него. А после се съгласи, но не искаше да го пусне вътре.

— Ти си бил там — каза; обвиняваше го не само с думи, но и с гнева, който се излъчваше от всяка фибра на тялото й. — Трябваше да го предпазиш. Сега моят син никога няма да има баща.

Това наистина беше малко прекалено. Куин знаеше, че не би могъл да направи почти нищо, за да спаси учителя си, но въпреки това вече се беше осъдил и се обвиняваше за смъртта му.

Въпреки това се опита да й обясни, да я накара да разбере, че се чувства не по-малко зле от нея.

— Остави ме на мира — отговори тя. — Не искам да говоря с теб. Никога.

И защото тя бе единствената в целия му живот, му беше страшно трудно да й откаже каквото и да било. Така че отговори:

— Окей.

Орландо тръшна вратата. Той изчака няколко минути, надяваше се, че ще отвори. Накрая остави урната на прага и си тръгна. Безчувствен и опустошен.

[1] Американски писател от корейски произход. — Б.пр. ↑

[2] Или МТА (Message Transfer Agent) — средство за пренасочване на електронни съобщения, което не служи за електронна

поца. — Б.пр. ↑

12.

По обед Куин и Нейт се срещнаха във фойето на хотела.

— Много зле изглеждаш — отбеляза Куин. — Не поспа ли?

Под очите на Нейт имаше тъмни кръгове. Беше се обръснал, но отгоре-отгоре.

— Направих каквото ми каза — измърмори младежът. — Стоях буден колкото можах по-дълго, но в осем се предадох. В полунощ се ококорих и не можах да заспя до седем сутринта. Разбира се, това продължи само докато ти не ми се обади. — Изглежда Куин кръвнишки. — Много благодаря.

— Няма за какво.

Известно време и двамата не продумаха.

— Не каза ли нещо за обяд? — попита Нейт накрая.

— Казах.

— Някой ще ни го донесе ли тук? — Нейт се ухили.

Куин въздъхна театрално и пак насочи вниманието си към входа. Наблюдаваше хората, които влизаха и излизаха от хотела. Виетнамци, европейци, американци, мъже и жени, деца. Щом Орландо влезе, Куин погледна Нейт и каза:

— Хайде. — И тръгна към вратата.

Нейт объркано го последва. Беше на две крачки зад Куин, когато той спря до Орландо.

— Значи това е албатросът — подхвърли Орландо, гледаше Нейт.

— Това е — потвърди Куин.

— Какво означава това, по дяволите? — възмути се младежът.

Орландо протегна ръка.

— Приятно ми е, Ал.

— Всъщност се казвам Нейт — поправи я той, докато си стискаха ръцете.

— Няма значение.

Нейт погледна Куин, после отново Орландо.

— А вие сте...?

— Орландо — каза Куин. — Стара приятелка.
И тръгна към вратата. Орландо тръгна до него.
— Почакай. — Нейт забърза да ги настигне. — Не знаех, че изобщо имаш приятели.

Куин спря на тротоара, все едно изобщо не го е чул.

— Е? — обади се Орландо. — Сега накъде?

— Сега трябва да намерим някое заведение наблизко — каза Куин.

— Тъъ... знам едно — обади се Нейт.

Куин го стрелна с очи.

— Сериозно? — почуди се Орландо. — Кое?

Пътуването с такси до „Май 99“ им отне само няколко минути.

Жената, която беше посрещнала Куин и Нейт предния ден, се усмихна широко, защото очевидно ги позна, и ги поведе към една маса. Преди да се върне до вратата, им даде менюта.

— Значи идваш често тук? — попита Орландо.

Нейт се усмихна.

След минутка дойде Ан.

— Добре дошли отново — каза на Куин, после се обърна към Нейт.

— Добре дошъл, Реймънд.

— Здравей, Ан — каза Нейт.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Веднага ли ще поръчате? — попита тя.

— Да — отговори Куин сухо.

Поръчаха и Ан каза:

— Радвам се да ви видя пак. Веднага ще ви донеса напитките.

Докато тя се отдалечаваше, Орландо отбеляза:

— Хубавка е. Заради нея ли сме тук?

— Да имаш да ми кажеш нещо? — обърна се Куин към Нейт.

— Каза ми да стоя буден и се върнах тук за вечеря — отговори Нейт.

— Какво?!

— Е, поне не използвах истинското си име.

Куин изсумтя.

Ан им донесе напитките. За мъжете бири, а за Орландо вода.

Куин отпи глътка и се обърна към Орландо.

— Новини?

— Не много — отговори тя. — Офисът е затворен. Дилеън, Колинс, Маркевич, Костело, Холтън, Дайк. Доколкото мога да преценя, всичките са мъртви.

— Мамка му — промърмори Нейт.

И Куин не можа да скрие изненадата си. Орландо току-що бе споменала шестимата най-добри оперативни агенти на Офиса.

— Това бяха имената, които успях да потвърдя, но явно не са единствените.

„Веднъж Дъри каза, че няма значение как си попаднал в този бизнес — помисли Куин. — Защото има само два-три начина да го напуснеш. Смъртта е най-вероятният.“

Намръщи се. Беше дори по-лошо, отколкото си мислеше.

— А разцеплението? — попита той. — Някой поел ли е отговорност?

— Не още. — Орландо го погледна и добави: — Може би просто трябва да оставиш нещата както са. Можеш да останеш тук седмица-две. После вече би трябвало да е безопасно да се прибереш.

— Някой иска да ме убие — каза той и се навъси. — Трябва да разбере кой.

Орландо кимна. Куин знаеше, че и тя би направила същото.

Известно време и тримата мълчаха.

— Какво точно означава това? — попита накрая Нейт.

— Истината ли искаш да чуеш? — попита Куин.

— Да.

Куин отпи от бирата и я остави на масата. Погледна Нейт в очите.

— Това означава, че ти предстои да направиш избор. Първо, оставаш тук и се скриваш, както каза Орландо. След две или три седмици си отиваш вкъщи. Ще ти дам пари. Но когато се прибереш, ще трябва да си намериш нова работа. Животът, през който си работил за мен, ще е приключил.

— А другият ми избор е да остана с теб — изпревари го Нейт.

Куин поклати глава.

— Става дума за нещо повече. Става дума да правиш всичко, което ти кажа. Става дума да не поставяш нищо под съмнение. И дори тогава може да си труп, преди да е минала и седмица.

Възцари се напрегнато мълчание. Орландо като че ли понечи да каже нещо, но Куин поклати глава.

— Е? — попита Куин, след като реши, че е оставил на Нейт достатъчно време.

— Ще остана с теб — отговори младежът.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Впечатляващо — отбеляза Орландо, когато Нейт отиде до тоалетната.

— Вероятно направи погрешен избор — изръмжа Куин.

— Обзалагам се, че в момента повръща в клозета.

Куин се изкиска, но веднага стана сериозен.

— Питър се свърза с мен.

— Наистина? — На лицето ѝ се изписа удивление и подозрение.

— Не лично. — Разказа ѝ за имейла от Дюк. — Но не можах да се свържа с Питър за потвърждение.

— И какво мислиш?

Той поклати глава.

— Не съм сигурен.

Тя порови в чинията си, после попита:

— Дюк каза ли каква е задачата?

— Не.

— Не каза ли поне къде?

Куин отново поклати глава.

— След като не можах да се свържа с Питър, го помолих за повече информация. Засега няма отговор.

Орландо се намръщи, бръчката над носа ѝ се очерта съвсем ясно.

— Все още ли работи в Берлин?

— Доколкото зная. — Още докато ѝ отговаряше, усети как настръхва. — Германия — изсумтя. — Символите по гривната.

— Вероятно не означават нищо. Нали каза, че не си споменавал на Питър за нея.

— Да. Обаче това прави нещата още по-интересни. — Поколеба се, но накрая изплю камъчето: — Готова ли си да направиш още проучвания за мен?

Тя мълчеше. Накрая проговори Куин, гласът му беше тих, почти шепот:

— Имаше един момент, точно преди с Дъри да излезем от хотела за операцията. Можех да му кажа да остане. С Ортега можехме да се справим и без него.

Орландо се беше втренчила в масата. Изглеждаше така, сякаш изобщо не го слуша.

— И тогава си помислих — продължи Куин, — за частица от секундата, че той не е готов. Но не казах нищо. Той беше моят учител. Беше Дъри.

— Той нямаше да те послуша дори да се беше опитал да кажеш нещо. — Гласът ѝ почти не се чуваше.

Куин зачака безмълвно.

— Той просто вече не можеше да запазва самообладание. Имаше седмици, когато всичко беше наред. Беше пак старият Дъри. Онзи, в когото се бях влюбила. После изведнъж се отдръпваше, когато депресията го завладяваше. Заклучваше се в кабинета си с дни. Понякога изчезваше. За седмица или две. Нали помниш онази работа в Мексико Сити?

Разбира се, че си спомняше. С Орландо бяха отишли там заедно. Дъри беше казал, че е зает. За да не се набиват в очи, с Орландо наеха една стая. Когато разбра, Дъри не се разкреця и не настоя да вземат отделни стаи. Просто не каза нищо.

— Когато се прибрах, ме обвини, че сме се чукали — продължи тя. — Отне ми седмица, за да го убедя, че няма нищо такова. Накрая дори се извини, каза ми, че знаел, че никога не бих му изневерила.

— Защо остана с него? — попита Куин. Думите се изплъзнаха от устата му почти несъзнателно.

Тя го погледна. Очите ѝ бяха уморени. Спомените я измъчваха.

— Вече бях с него почти пет години. Не можех да го оставя просто ей така. Той имаше нужда от мен.

— Извинявай — каза Куин. — Не исках да...

Пак помълчаха. После тя го погледна и въздъхна.

— Аз пък исках да обвинявам теб. Исках да те мразя и дълго те мразех. Просто не исках да повярвам. Не ме разбирай погрешно. Все още ме е яд на теб. Но и на мен. И най-вече на него. Понякога се чудя: ако беше доживял да види Гарет, дали това щеше да го промени? Нали разбираш — да има нещо, за което да се държи.

— Съжалявам — промърмори Куин.

— И аз.

— Значи ще ми помогнеш?

Тя се изсмя подигравателно.

— Ще ми платиш ли?

Куин също се изсмя.

— Не.

Усмивката ѝ стана по-широка, после изчезна.

— Какво искаш?

Куин тайничко си отдъхна. За секунда му се бе сторило, че се е върнала старата Орландо. „Просто недей да бързаш“, каза си.

— Трябва да разбере какво е правил Гибсън — обясни той. — За кого е работил. Какви задачи е изпълнявал напоследък. Виж дали има нещо, което по някакъв начин да може да го свърже с Тагарт.

— Вероятно е бил просто наемник — каза Орландо. — Това му е... — Тя направи пауза, после се поправи: — Това му беше работата.

— Все пак провери. Става ли?

Тя отклони за миг поглед, после каза:

— Става.

— Ан предложи да ме разведе из града — каза Нейт.

— Наистина? — попита Куин съвсем сериозно. — И кога?

— Тъж... сега, ако кажеш, че всичко е наред.

— Мислиш ли, че е наред?

— Куин, пусни го да върви — обади се Орландо.

Куин се направи, че не я е чул, и попита чирака си:

— Помниш ли правилото за привързаността?

— Никаква привързаност — отговори Нейт.

— Добре.

— Няма да го забравя.

Куин му кимна.

— Благодарско — каза Нейт, усмихна им се и тръгна към бара, където го чакаше Ан.

— Нищо няма да му стане — каза Орландо, докато с Куин излизаха от ресторанта. — Престани да се държиш като дете.

— Нося отговорност за него.

— Знаеш ли на кого започваш да приличаш?

Той знаеше много добре какво иска да каже. На Дъри.

— Върви по дяволите.

Когато се качиха в таксито, та Куин да се прибере в „Рекс“, тя попита:

— Имаш ли нещо против първо да спрем на едно място?

— Не.

Тя каза нещо на шофьора и след десетина минути колата спря пред голяма пагода. Орландо плати и слязоха.

— Храм? — учудено попита Куин.

Орландо кимна и го поведе по стълбите.

Помещението беше огромно и осветено от снопове слънчеви лъчи.

Навътре светлината се замъгляваше от увиснал във въздуха облак дим. Куин не можа веднага да види източника му, но можеше да го подуши. Тамян. Ароматен и сладък. Уханието беше подканващо, отпускащо, успокояващо.

Орландо го поведе към центъра на храма. Там имаше пиедестал — поне шест метра широк и почти толкова висок. А на него — статуя на Буда в човешки ръст.

Но вместо да спре пред пиедестала, Орландо го заобиколи и мина отзад. Куин я последва и видя двадесетина души, които се молеха пред втора, по-малка статуя. Пак беше Буда, но с размерите на малко дете. Пред него бяха подредени малки съдини, пълни с пясък, във всяка имаше по десетина ароматни пръчици. Много вече бяха изгорели, но някои все още изпускаха дим, който се издигаше към тавана на малки спирали, подобни на ефирни опашки — тъкмо от тях беше димният облак.

Буда беше заобиколен от полици, пълни с подредени снимки на покойници. Орландо отиде в левия край, коленичи и започна да се моли. Не сведе глава — очите ѝ бяха приковани в една снимка. Куин внимателно мина зад нея, за да види снимката.

Стъклото на снимката беше толкова зацапано от пушека на постоянно горящите благовонни пръчици, че повечето хора вероятно изобщо не забелязваха, че покойният е европеец.

В душата на Куин се развихри буря от противоречиви чувства. Снимката беше на Дъри. Вероятно бе направена няколко години преди смъртта му. Косата му беше почти толкова побеляла, колкото по времето на задачата, при която го убиха. Но се усмихваше и изглеждаше спокоен.

Куин откъсна очи от снимката и излезе, преди Орландо да е свършила молитвата си. Купи си газирана вода от един старец, отворил магазинче точно пред храма, после си намери място на сянка малко встрани.

Опитваше се да не мисли за Дъри. Но нямаше как да не мисли за него. Вина, тъга, омраза. Омраза срещу мъж, никога невиждал сина си. Омраза срещу мъжа, който беше научил Куин как да оцелява и благоденства, но беше неспособен да следва собствените си съвети. Но най-много срещу мъжа, който бе оставил Орландо с разбито сърце, наранена и сама.

След малко — още не беше отворил кутийката със сода — Орландо дойде и каза:

— Благодаря.

— Колко често идваш?

Тя го погледна.

— Всеки ден.

На Куин му се дощя да каже „той не го заслужава“ или още по-добре „той не те заслужава“. Вместо това ѝ подаде газираната вода, после застана на бордюра и помахна на едно такси.

13.

Когато се прибра в хотела, го очакваха две нови електронни съобщения. Първото беше от Дюк:

Качих файловете, както поиска. Моля отговори възможно най-скоро.

П4Й

Второто беше от Питър:

Обади ми се.

Преди да звънне на Питър, Куин посърфира през киберпространството и стигна до мястото, където беше инструктирал Дюк да качи информацията. Отне му по-малко от тридесет секунди да намери файла. Докато го сваляше, компютърът автоматично го прекара през поредица антивирусни програми. Щом Куин се увери, че не го чака нищо гадничко, прекъсна връзката.

Както очакваше, документът се оказа информация за задачата. Според нея Дюк се нуждаеше от помощта на Куин за наблюдаването на някакви необичайни действия, извършвани в Берлин. Дюк не посочваше какво представляват. Обаче информацията посочваше, че вероятно ще е нужно съчетание от методи за аудио, видео и пряко наблюдение на няколко места в града.

Дюк не беше сигурен кой се крие зад тези действия, но предположението му бе, че е Дж. Л. К., голям играч в германския подземен свят. Ако това се окажеше истина, можеше да означава и участие на английски, испански или руски нежелателни елементи.

А как Дж. Л. К. се вписваше в проблемите на Питър беше още по-неясно. Дали Офисът беше направил нещо, което да разсърди германците? Дори да бе така, Куин не беше чул. Разбира се, както обичаше да подчертава Питър, работата на Офиса не беше работа на Куин.

Куин взе телефона...

— Проблеми? — попита Питър.

Куин стоеше до прозореца и гледаше надолу към площада.

— Други, освен факта, че трябваше да убия човек в дневната си и да предприема непредвидено пътуване извън града? Не. Всичко е наред.

— Не знаех, че убиването на хора е нещо, което те интересува.

— Не е — отговори Куин.

— Това може да открие някои нови възможности за теб.

— Не търся нови възможности. — Куин направи пауза. — Дюк се свърза с мен.

— Добре. Кога тръгваш?

— Кой е казал, че тръгвам нанякъде?

Питър замълча за малко.

— Имам нужда да свършиш това за мен.

— Мисля, че ти беше човекът, който ми каза да изчезна.

— Дюк има доказателства, че действията, които забелязва, може да са свързани с разцеплението. И с покушението срещу живота ти.

— Би могло, Питър, но не е сигурно.

Отново настъпи мълчание.

— Това е най-добрата следа, която имаме.

— Окей, тогава прати някого другиго.

— Няма когото.

— А ако кажа не?

— Тогава Дюк ще го направи сам. Което, както знаем и двамата, означава провал.

— Предполагам, че имаш проблем.

— За бога, Куин. Ако Дюк е прав, това може да е единствената ни възможност да разберем кой стои зад нападението. Имам нужда от теб, за да го направиш. Моля те да го направиш като лична услуга.

— Не правя услуги.

— Когато заработи сам, те наех, въпреки че никой не искаше да ти даде възможност — каза Питър, в думите му се долавяше лек укор.
— Направих те богат. Поне толкова ми дължиш.

Куин затвори очи. Можеше да отвърне, че Питър продължи да го наема, защото той беше най-добрият в занаята, и че богатството е резултат от талантите му. Но Питър беше прав за улесняването на старта му. Просто се подразни, че изигра тази карта.

— Ако отида, ще трябва да ми платиш — каза накрая.

— Мислех, че си готов да направиш поне това безплатно.

— За това „поне“ ще ти струва двойно.

— Добре — отвърна Питър, сякаш го беше очаквал.

— Също така ще имам нужда от екип.

— Просто си събери ресурса и се завлечи задника в Берлин.

Връзката прекъсна.

Куин продължи да зяпа през прозореца още няколко минути, после се върна при компютъра. Отвори последния имейл от Дюк, след това натисна „отговор“ и написа:

Ще дойда. Ще ти съобщя кога да ме очакваш. Говорих с Питър и му казах, че имам нужда от пълен екип. Ще го събера преди пристигането ми. Имам нужда от потвърждение за плащането, когато пристигна. Този път никакви скапани хотели, разбрано?

Зейвиър

После изпрати копия от съобщението на Питър и Орландо.

Орландо му се обади само след десет минути и каза раздражено:

— И не помисли първо да ме попиташ?

— Успокой се — отвърна той. — Не те моля да идваш. *Не искам да идваш.* Просто имам нужда и някой друг да знае какво става.

— Куин, понякога си истински задник.

— Какво значи това, по дяволите?

— Не можеш да свършиш това сам.

— Без майтап. — Сега той беше подразненият. — Имам Нейт. Нуждая се само от още един човек.

— Аха, техничар.

— Значи ще си намеря техничар. Има предостатъчно.

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Отивам единствено защото Питър няма никой друг — обясни Куин.

— Точно така.

— Какво искаш да кажеш?

— Че това може би е едната причина.

Беше права, макар че той не искаше да го признае, затова смени темата.

— Имаш ли нещо ново за мен?

— Още не.

— Тогава да се видим довечера.

— Няма да имам нищо за теб до утре сутринта.

— Окей, тогава ще се срещнем на закуска — отговори Куин. — У вас? Седем и половина?

— Не може ли в девет?

— С Нейт летим утре. Така че колкото по-рано, толкова по-добре.

— Добре де — съгласи се тя, макар очевидно да не ѝ беше приятно. — Аз също ще се поогледам, за да видя кой е на разположение.

— Няма нужда да го правиш.

— Да, знам.

Нейт най-сетне се прибра и Куин му възложи да купи някои запаси, които щяха да им потрябват на следващия етап от пътуването им. После се настани пред компютъра с две цели наум. Първо, надяваше се да намери човек, който да му помогне в Берлин. И второ, искаше да види дали може да открие нещо, което да му помогне да разбере кой иска да го ликвидира. За съжаление нямаше успех и в двете.

Когато най-накрая се отказа, над Сайгон вече се беше спуснал здрач. Краката го боляха, очите му бяха преуморени. Реши да излезе да

се поразведри.

Звънна на Нейт да провери дали не иска да дойде с него за по питие, но никой не вдигна. „Сигурно е излязъл с приятелката си“, помисли Куин.

Ако Орландо не го беше спряла, вероятно щеше да нахока Нейт по-сурово. И все пак, когато това свършеше, щеше да им се наложи да си поговорят отново за връзките.

Пред хотела помахаше за такси, но му се наложи да спре още две, преди да попадне на шофьор, който знае английски.

— Накъде, мистър?

— В някой бар — отговори Куин.

— Момичета търси? Знам къде.

— Не. Просто искам да се отпусна.

— Окей, окей, няма проблем.

Таксито потегли.

Първото заведение, където го закара шофьорът, беше такава дупка, че Куин дори не слезе от колата. Следващото не беше по-добро. Но пък не му се щеше да прахоса цялата вечер на задната седалка на таксито.

Шофьорът, изглежда, забеляза колебанието му и каза:

— Не, не. Не тук. Зная по-добро. Близо до хотел. Ще хареса.

След петнадесетина минути спряха пред друга сграда. Намираше се на тъмна улица на няколко преки от река Сайгон. Десетина души се бяха струпали пред входа. Смесица от вьетнамци и чужденци. Всички бяха добре облечени.

— „Апокалипсис сега“ — каза шофьорът. — Много популярно.

Докато Куин слизаше, дойдоха още две таксита. От първото слезе млада двойка вьетнамци. От другото се измъкнаха трима шумни туристи. По акцента Куин ги определи като австралийци. Шофьорът беше прав поне за едно: „Апокалипсис сега“ беше известно заведение.

Биячът на вратата пусна Куин да влезе, без да каже и дума. Да си чужденец означаваше едно нещо — пари.

Заведението беше претъпкано. Седемдесет процента бяха вьетнамци, а остатъкът — смесица от различни националности, но повечето бяха бели мъже. Гърмеше музика: „Клинт Истууд“ на „Горилас“ отпреди няколко години. Имаше и дансинг. Куин тръгна през тълпата към бара.

Някой сложи ръка на рамото му и той се обърна.

— Говориш ли английски? — Беше млад бял мъж. Ако се съдеше по акцента му, или германец, или холандец. Клепачите му бяха натежали от пиянство. Или пък беше друсан.

— Да — отговори Куин.

— Американец, а?

Куин не каза нищо.

— Имаш ли нужда от нещо, приятел?

Куин поклати глава.

— Не.

— Хашиш? Опиум? Мисля, че ми е останало и малко екстази. — Мъжът почна да рови из джобовете си.

— Нищо не ми трябва — повтори Куин и продължи към бара.

— Хубаво — подвижна продавачът на наркотици. — Ако имаш нужда от нещо, знаеш къде съм.

Поръча си ром и кола. С питието в ръка се обърна и огледа недоволно помещението. Това не беше мястото, от което имаше нужда. Осъзна, че това, което иска, е да направи същото, което вероятно правеше Нейт. Да седи в ресторант „Май 99“, да пие бира „Тайгър“ и да си приказва с келнерките. Това беше представата му за приятно прекарване. Една не толкова напрегната атмосфера. Лек флирт с жени, които не познава добре. Връзка, която няма да стигне доникъде. Самотно прекарана нощ в хотелската стая. С книга. Или пред телевизора. Или на компютъра. Но без топлина до него. Така беше полесно.

От лявата му страна друг чужденец, висок и як, разговаряше с дребна вьетнамка. Всъщност момиче. Едва ли беше на повече от осемнадесет. Куин не можеше да чуе какво си говорят заради силната музика, но си личеше, че се пазарят.

Жената целуна мъжа по бузата и си тръгна. Мъжът се изправи, ухили се, после забеляза, че Куин го гледа, и каза:

— Как е, приятел?

Австралиец. Беше един от тримата, които бяха пристигнали малко след Куин.

— Бива — отговори той.

— Огледа ли я?

Куин кимна, но не каза нищо.

— Истинска професионалистка, ти казвам. Поиска сто и петдесет щатски долара. По дяволите, мога да ида в Пном Пен и да си намеря наистина красавица, която да остане при мен за цяла седмица срещу по-малко от сто и петдесет. Но тя ще се върне. Освен ако не си намери някой новак, който не е наясно с местните цени.

Куин съчувствено поклати глава. Подобни разговори не му бяха интересни.

— Откъде си? — попита мъжът.

— От Канада — отговори Куин. — Ванкувър.

— Тогава да прием за кралицата. — Мъжът вдигна бирата си и се чукнаха. — Лио Тъкър — каза австралиеца.

— Тони Джонсън.

— По бизнес ли си тук, Тони?

— Да. А ти?

— Нее. Просто проверявам екшъна. Дамите тук се чукат прекрасно, но сами ще се отстранят от бизнеса с тия цени. За дълго ли си тук?

— Заминавам сутринта.

— Жалко — каза Тъкър. — Утре вечер ще има частно парти. Надявам се, че поне то ще спаси пътуването ми. Един приятел го организира. Щяло да е много яко. Много жени, с които човек да се позабавлява. Жалко, че не можеш да дойдеш.

Куин го увери, че ужасно съжالياва, после каза, че е уморен, и се измъкна. Щом излезе, изпита внезапно облекчение. Но този миг не продължи дълго. Точно пред вратата стоеше наркодилърът. Нямаше как да го заобиколи. Биячът беше изчезнал. Сетивата на Куин превключиха на тревога.

— Къде отиваш, американецо? — попита дилърът.

— Прибирам се — отговори Куин.

— Рано е, купонът тепърва започва. Искаш ли трева?

Куин поклати глава.

— Не, благодаря.

Малко по-нататък беше спряло такси и той тръгна към него.

Дилърът обаче го хвана за ръката. Куин се обърна и го погледна вторачено.

— Чакай малко — каза дилърът. В ръката му проблесна метал. Нож. — С тебе ще се поразходим малко. Разбрано?

Куин бързо се извъртя, хвана ръката на мъжа с две ръце, блъсна го и го притисна към стената на клуба.

Дилърът изруга изненадано: очевидно не очакваше Куин да реагира толкова бързо.

Куин държеше здраво ръката с ножа. Не можеше да я пусне. Ако я пуснеше, онзи щеше да го наръга.

Дилърът също го знаеше. Заудря го с другата си ръка, като едновременно се опитваше да издърпа ръката с ножа. Куин се извъртя, за да изложи на ударите само гърба си. Наркодилърът се задъха, пуфтенето му ставаше все по-шумно.

Куин започна да извива ръката му, искаше да го накара да пусне ножа. Но хватката на дилъра беше много яка. Куин смени тактиката. Отдръпна се лекичко от него, после го блъсна с цялата си тежест в гърдите. И пак. И пак. На третия път успя да му изкара въздуха. Изненадващо обаче този задник не искаше да пусне ножа.

Докато мъжът зяпаше за въздух, Куин бързо се огледа. Само на метър встрани имаше тръба, която пълзеше нагоре по стената на сградата. Куин дръпна дилъра натам и започна да блъска китката му в тръбата.

Внезапно се чу пукане и мъжът извика от болка. Ножът издрънча на земята. Куин го достигна опипом с крак и го изрита колкото се може по-далеч. После пусна противника си. Дилърът се свлече по стената, седна на плочника, стисна счупената си китка и изсъска:

— Ах, ти, кучи сине!

Куин се наведе, сграбчи го за косата, изви главата му назад и го погледна в очите.

— Когато ти кажат не — обясни му, — значи не.

Пусна косата на дилъра и се изправи.

— Какво става, по дяволите? — викна някой.

Беше Лио Тъкър.

— Добре ли си, приятел? — попита австралиеца и дотича до Куин.

— Нищо ми няма.

Тъкър погледна гърчещия се на земята наркодилър.

— Видях го да замахва срещу теб. — Тъкър кимна с възхищение.
— Добре се справи, приятел.

— Той е друсан. Не беше трудно.

В далечината чуха вой на сирени.

— Божичко — възкликна Тъкър, — не ти трябва да се забъркваш с полицията. Хайде.

И го поведе към едно такси, което току-що бе спряло. Одевешното беше изчезнало — шофьорът явно не бе искал да си навлича неприятности. Куин нямаше никакво желание да се забърква с местните власти, така че последва Тъкър. Австралиеца му отвори вратата.

— Благодаря — каза Куин. — Задължен съм ти.

— Няма нищо. Качвай се — отговори австралиеца.

Куин седна отзад.

— Седни зад шофьора — каза Тъкър и се наведе над отворената врата.

— И така ми е добре.

И тогава видя пистолета в ръката на Тъкър. Австралиеца се усмихна и Куин се плъзна навътре.

14.

Тъкър каза на шофьора нещо на виетнамски, след това се облегна на седалката и се ухили на Куин.

— Усмихни се, друже. Щом си свършим работата, можеш да си вървиш по пътя.

— И каква ще е тази работа? — попита Куин.

Тъкър не отговори.

Куин вдигна рамене, сякаш искаше да каже, че не му пука много какъв ще е отговорът. В много отношения това беше вярно. Сега основната му цел беше да оцелее. Не можеше да си позволи да повярва, че Тъкър просто ще го пусне, след като си свършат „работата“. Но докато не се появеше възможност за бягство, трябваше да участва в играта.

Мълчаха. Без да поглежда часовника си, Куин предположи, че е малко преди десет. Докато таксито пътуваше през града, той си отбелязваше маршрута наум. Хотел тук, там бамбуково скеле, триетажна пагода, син фенер, увиснал зад прозорец. Макар да беше в град, където не беше идвал никога, знаеше, че ако му се удаде възможност, ще може да се върне до познатите му райони.

След няколко минути навлязоха в район, който приличаше основно на жилищен. Имаше не само блокове с апартаменти, но и къщи. Тъкър се наведе напред и каза нещо на шофьора, той кимна и зави в следващата пряка. Тук къщите бяха различни. По-големи и по-добре поддържани. Две преки по-нататък таксито спря до висока бяла стена. В левия ѝ край имаше врата. Пред нея стояха двама виетнамци. Изгледаха таксито с подозрение. По стойката им Куин разбра, че са въоръжени.

Тъкър плати на шофьора и каза на Куин:

— Стигнахме.

Куин отвори вратата и слезе. Един от мъжете до оградата направи крачка към него. Лицето му беше напрегнато и безизразно. Но щом от колата се появи Тъкър, мъжът се успокои.

— И какво сега? — попита Куин.

— Ще влезем да си побъбрим. — Тъкър кимна към вратата. — Ти върви напред.

Преди да минат, двамата мъже го претърсиха внимателно и дадоха пачката навити виетнамски донги и картата на града на Тъкър. Добре че Куин си беше дал свободна вечер и бе оставил инструментите на занаята си в хотела. Но картата представляваше проблем. На едната ѝ страна беше написан адресът на офиса на Орландо. Трябваше да си я върне.

Единият пазач отвори вратата само колкото да могат да влязат.

Зад оградата имаше голяма бяла двуетажна къща, заобиколена от добре поддържана градина. Няколко прозореца светеха. От единия се носеше музика — темата на Енио Мориконе от „Мисията“, ако Куин не се лъжеше.

Входната врата се отвори и на прага застана едър мускулест мъж. Беше бял, макар и не толкова бял като австралиеца. Може би имаше малко латинска кръв, реши Куин. Или просто прекарваше повече време на слънце.

— Това е Пери — каза Тъкър. — Той носи отговорност тук да не се счупи нещо.

— Това включва ли и мен? — попита Куин.

Тъкър се засмя.

Без да се усмихва, Пери се отдръпна, за да им направи път. Щом влязоха, Куин се почувства така, сякаш е прекрачил от Виетнам направо в английска провинциална господарска къща. След вестибюла имаше голяма всекидневна, пълна с тъмни антикварни мебели. Приличаха повече на френски, отколкото на английски. Причината за английското излъчване бяха картините по стените: ловджийски кучета, коне, птици, но не и на хора.

— Твоя ли е къщата? — попита Куин. — Малко деветнадесети век, а?

— Насам. — Тъкър посочи един коридор в дъното на дневната.

Куин вдигна рамене. Докато вървеше през стаята, внимателно си набелязваше всичко, което можеше да му помогне в случай на нужда. Имаше няколко неща, които можеха да свършат добра работа: една ваза, малка бронзова пластика на спящо куче, кристален пепелник. Но никое от тях не беше в прекия му обсег.

В коридора Тъкър му нареди да отвори първата врата отляво. Влязоха в кабинет с голяма библиотека. Срещу вратата имаше голямо писалище. Зад него седеше още един бял. Носеше тъмносиня риза за фрак и изглеждаше към шейсетте, и то главно заради сребрилата си късо подстригана коса. Изправи се и каза:

— Заповядайте. — И посочи двата стола пред писалището.

Куин седна на стола отдясно, а Тъкър се настани до него. Мъжът зад писалището ги изчака и седна след тях.

— Мога ли да ви предложа нещо? — обърна се към Куин. В говора му се долавяха оттенъци от Североизточна Америка. — Вода? Или нещо безалкохолно? Нямаме алкохол.

— Не, благодаря — отговори Куин.

В единия край на писалището имаше гарафа с вода и четири чаши. Мъжът наля три, постави едната пред Куин, другата пред Тъкър, а третата сложи пред себе си.

— За всеки случай, ако ожаднеете.

— Благодаря — отговори Куин. Не докосна чашата.

— Добре, тогава мисля да започваме. — Мъжът замълча за миг. — Лио — обърна се към Тъкър, — къде е Арт? Не беше ли с вас?

— Предполагам, че търси медицинска помощ. — Тъкър кимна към Куин. — Нашето момче му извъртя номер пред „Апокалипсис сега“.

Възрастният мъж се намръщи.

— Ужасно място. Прекалено шумно, твърде много нежелателни елементи. Трябва да проверя дали всичко с него е наред.

— Ще се оправи — успокои го Тъкър. — Приличаше ми на счупена ръка.

— Китка — поправи го Куин.

— Ще трябва доста време, докато зарасне — отбеляза възрастният мъж.

— Кой сте вие? — попита Куин.

Мъжът се засмя.

— Трябваше първо да се представя. Извинявам се. Казвам се Пайпър.

— Пайпър кой?

— Просто господин Пайпър.

Името накара нещо в подсъзнанието на Куин да се раздвижи. Беше сигурен, че не е работил с Пайпър — веднага щеше да го познае, ако случаят бе такъв. Но името му беше познато.

— А сега защо не ни кажеш кой си ти? — попита Пайпър.

Куин вдигна рамене.

— Разбира се. Тони Джонсън.

Пайпър отново се разсмя.

— На мен не ми приличаш на Джонсън. А ти, Лио, смяташ ли, че прилича на Джонсън?

— Не, и на мен не ми прилича.

— Лио те забеляза — обясни Пайпър. — Голям физиономист е. Вчера беше на летището, за да провери новопристигналите. Обикновено това му е работата сутрин. И те видял.

— Именно — потвърди Тъкър.

— Прочутият Джонатан Куин — каза Пайпър.

Куин дори не трепна.

— И просто решихте да ме поканите тук за... на по чаша вода?

— Просто да си побъбрим — отвърна Пайпър. — Приеми водата като любезност.

— Какво искате?

— Зависи.

— От какво?

Пайпър се усмихна.

— Знаеш ли, че има награда за главата ти?

— Това не ме изненадва — спокойно отговори Куин. — Колко вървя сега?

— Не достатъчно, че да те застрелям на място, но все пак достатъчно, за да събуди любопитството ми. Лио, каква беше сумата?

— Двадесет и пет хиляди щатски долара — отговори Тъкър.

Пайпър погледна Куин.

— Сам виждаш. Пари само за любопитство. Не си заслужават главоболията.

Куин се облегна и попита:

— И така, кой ме иска мъртъв?

— Добър въпрос. — Пайпър се подсмихна. — Нямаше име под... молбата. Надявах се, че ти може би знаеш.

Куин вдигна рамене.

— Мисля, че всички сме в мрак.

— Любопитното е, че си споменат само ти — продължи Пайпър.

— Предполагам, че приятелят ти не е толкова важен.

— Приятелят ми? — попита Куин и изведнъж се напрегна.

— Не си дошъл сам — обясни Пайпър. — Някакъв младеж е с теб. Тъкър каза, че имал някакви неприятности с едно от местните деца.

Щом бяха забелязали пристигането на Куин, естествено беше, че знаят и за Нейт.

— Може би колега? — попита Пайпър.

— Може пък да съм го срещнал в самолета — отговори Куин.

— Да бе — изпръхтя Тъкър.

Пайпър извади от чекмеджето снимка и я сложи на писалището. Беше снимка на Куин и Нейт, застанали пред хотел „Рекс“. Обърна я така, че Куин да я види хубаво, после почука с пръст по нея.

— Още не съм успял да установя самоличността му, но инстинктът ми подсказва, че работи за теб.

Куин се усмихна.

— И какво правите двамата тук? — попита възрастният мъж.

Куин погледна надолу към ръцете си, после вдигна глава и попита:

— Каква е играта? Чакаме ли някого? Някой, който да ме вземе на екскурзия извън града? Той се връща, а аз не?

Тъкър отново се засмя.

— Приятелю, май наистина си прекарал много кофти седмица.

Пайпър се облегна назад, очите му изучаваха Куин.

— Както можеш да се досетиш, моят бизнес тук е много чувствителен. Не искам след двата месеца, които трябваше да прекарам в този ад, да ме прецака някой като теб. Така че разбираш защо съм толкова любопитен за намеренията ти. Това е единствената игра, която ме интересува.

— Тогава нямаме проблеми — отговори Куин. — Докато твоят Ромео не ме набара в бара, нямах представа, че сте тук.

— А защо да ти вярвам? — попита Пайпър.

— Не ми пука дали ми вярваш, или не.

— А би трябвало — намеси се Тъкър.

— Не — отговори Куин. — Не би трябвало. Вие си мислите, че съм тук, за да прецакам номера ви, и искате да се погрижите сега за мен, или някой отвън иска парите и утре ще ме простреля в гърба. Каква е разликата? Ако искате ми вярвайте, ако искате — недейте. Просто си изберете и да продължаваме.

Никой от двамата не продума и Куин се надигна от стола.

— Благодаря за разговора, но имам да свърша още доста неща.

Тъкър скочи на крака секунда след Куин, но Пайпър си остана на мястото.

— Кой от двамата ще ми поръча такси? — попита Куин.

Най-накрая и Пайпър се изправи, на лицето му започна да се появява усмивка.

— За теб ще е най-добре да напуснеш Виетнам.

— Утре достатъчно скоро ли е? — попита Куин.

— Напълно достатъчно. — Пайпър се засмя тихичко. — И един съвет.

Куин не каза нищо.

— Намери си нов партньор. Този е много небрежен. Лио го следва почти цял ден, без момчето изобщо да го забележи. Магазини за дрехи, няколко щанда с козметика, няколко за тениски.

Лио вдигна рамене.

— Когато го заряхах, вечеряше в един ресторант на Хай Ба Трунг.

— Ако наистина си заминавате утре, мисля, че можем да го преживеем — каза Пайпър. — Но не подлагайте търпението ми на изпитание. Двадесет и пет хилки не са достатъчни за мен да се набъркам, но не мога да говоря и от името на Лио. Или пък на Арт. Той може да реши, че тези пари трябва да са обезщетение за болката, която си му причинил. Ако вдругиден си още тук, не мога да гарантирам безопасността ти.

— Надявам се, не се сърдиш? — попита Тъкър и му протегна ръка.

Куин неохотно я стисна. После попита:

— Мога ли да си получа парите?

— Какво? О, вярно. — Тъкър извади парите и картата от джоба си и му ги върна. — Ще те изпратя до таксито.

Тръгнаха към вратата.

— Куин — повика го Пайпър и Куин се обърна. — Не зная със сигурност кой е обявил наградата за главата ти, но това не означава, че не чувам слухове.

— И какво казват слуховете? — попита Куин.

Настъпи пауза, после Пайпър каза:

— Борко.

— Борко?

Пайпър кимна.

— Той не ми е приятел и по реакцията ти виждам, че не е и твой. Ако бях на твое място, щях да внимавам.

Куин остана неподвижен за миг, поемайки тази нова информация, после кимна и си тръгна.

15.

Сети се кой е Пайпър едва в таксито. Рубен Пайпър. Не можеше да е друг. Първият партньор на Дъри много преди Куин да влезе в занаята. Дъри рядко говореше за Пайпър, но от време на време разказваше по някоя история. Куин не можа да си спомни много подробности. Обаче съдружието беше свършило зле. Поне това си спомняше.

Таксито го остави пред хотел „Рекс“ в 23:30. Технически това беше след важащия за целия град полицейски час в 23:00, но улиците още бяха оживени. По пътя Куин дори забеляза барове и ресторанти, които все още си работеха.

Последното, което му се искаше, бе да се върне в стаята. Обаче идеята да отиде в някой клуб не му се стори привлекателна. За малко обмисляше възможността да отиде в „Май 99“, но накрая изборът му падна върху бара на покрива на „Рекс“.

Поръча си бира „Тайгър“. Не можеше да не се замисли за последиците от срещата с Пайпър. Беше си мислил, че с идването си във Виетнам ще си осигури убежище. Вместо това ги бяха забелязали в мига, когато бяха слезли от самолета. И като че ли тази новина се нуждаеше от допълнително вгорчаване, разкритието на Пайпър, че в разцеплението може да е замесен Борко, беше само по себе си достатъчно тревожно. Меко казано. Единственото положително нещо, което излезе от импровизираната среща с Пайпър, беше онова, което не бе казал. Изобщо не спомена Орландо. Ако знаеше, че и тя е тук, нямаше да пусне Куин толкова лесно. Беше достатъчно неприятно Куин да е в града, но двама отлични оперативни агенти едновременно? Двама агенти, които не само се познават, но и са работили дълго заедно. Това вече щеше да е прекалено. Но очевидно пътищата им не се бяха пресекли през месеците, които Пайпър беше прекарал тук.

Мислите на Куин се върнаха към Борко. Той беше проблем, при това не малък. „Все едно да идеш на зъболекар за преглед и да ти каже, че трябва веднага да ти умъртви два нерва — помисли Куин. После

промени мнението си. — Повече като да идеш на зъболекар, който ти казва, че трябва да ти извади всичките зъби.“

Въпреки това трябваше да признае, че в набъркването на Борко имаше известна логика. Да предприемеш разцепление си беше огромна задача, при това такава, която обикновено не си заслужава риска. Обаче организацията на Борко беше „Секс Пистълс“ в света на разузнаването, готова да върши неща, до които малцина от конкуренцията биха се докоснали. Тази стратегия едновременно помагаше и вредеше на Борко. Повечето клиенти не биха си имали работа с него. Но от време на време се появяваше необичайна нужда и тогава му се обаждаха.

Пътищата на Куин и сръбската организация се бяха пресекли само веднъж, но и това беше достатъчно. Независимо колко усърдно се опитваше, споменът за тази задача беше нещо, което никога нямаше да забрави.

Случи се преди шест години в Торонто.

Започна както започваха много от задачите на Куин: натъпкан в задната част на някакъв бус и втрещен в стена от монитори. Екраните показваха от различни ъгли изображения от автомобилен сервиз. Куин не беше единственият, който гледаше. Още двама мъже бяха натъпкани в буса с него.

— Колко изстрела? Осем?

— Девет — поправи го Куин.

Дан Скайлър, този, който бе задал въпроса, седеше отдясно на Куин. Беше местен човек, когото Куин беше наел за задачата, и между многото неща беше и специалист по отстраняването, но Куин нямаше намерение да се възползва от този му талант.

Когато му предложиха работата, му я описаха като почтена. Дръж под око нещата, докато върви размяната, после, когато всички си тръгнат, влез и почисти. Премахни всякакви следи: от автомобилни гуми, пръстови отпечатьци, стъпки, разместени неща, всякакви вещественни доказателства, които могат да дадат възможност на някого да поеме по дирите на пратката. Тоест ако някой успее да проследи пратката до мястото на размяната, да се озове в задънена улица. Куин обичаше да мисли за работата си като за рекичка. Както във филмите,

където някой влиза в реката, за да прикрие следете си и да отмие всяка миризма, която може да е оставил. Работата на Куин беше да играе ролята на рекичката.

Обаче като се имаше предвид сцената пред тях, щеше да е нужно нещо повече от рекичка, за да се почисти. В края на краищата щеше да се наложи да се възползва и от специалността на Скайлър.

Отляво на Куин седеше Джоузеф Глейз. Той беше от страната на клиента, група, наричана В12, и беше тук, за да наблюдава работата на Куин и да докладва на началниците си, когато всичко свърши. Това положение не радваше особено Куин, но понякога бе част от работата.

— Божичко — обади се Глейз, — трябва да направим нещо.

И понечи да се надигне от стола, но Куин го натисна по рамото.

— Задръж.

— Но...

— Не е наша работа.

Глейз неохотно си седна.

Почти цяла минута всичко на екраните беше тихо. Нито шум, нито движение. Куин си пое бавно и дълбоко дъх. Онова, което трябваше да е проста размяна на ценности, се беше превърнало в касапница. Подът на гаража бе лъснал от нещо доста по-различно от моторно масло.

— Трима на земята — каза Куин.

— Това е целият екип по размяната — изръмжа Глейз и се наведе напред, за да вижда по-добре. — Къде е пратката?

Няколко секунди се взираха в мониторите.

— Ето я — каза Скайлър и посочи един от екраните.

Куин погледна. Пратката беше наполовина скрита в сянката, хвърляна от купчина стоманени цилиндри. Докато Куин гледаше, десният ѝ крак помръдна.

— Жива е — отбеляза той.

— Сигурен ли си? — попита Скайлър.

Куин кимна.

— Трябва да направим нещо — настоя Скайлър.

— Би ли ми казал какво? — попита Куин.

— Не можем просто да си седим така.

— Напротив, можем.

— Имаме движение — обади се Скайлър.

Четирима мъже се появиха в рамката на екрана с далечното изображение. Носеха черни дрехи и бяха въоръжени с еднакви оръжия: автомати „Хеклер & Кох Г36К“. Не бяха като оръжията, с които беше въоръжен екипът на В12.

Четиримата се придвижваха предпазливо през помещението, дулата на оръжията метяха района пред тях. Когато стигнаха до първото проснато на земята тяло, единият от мъжете го побутна с крак. Нямаше реакция. При второто тяло резултатът беше същият. Но последният изстена, когато обувката се заби в хълбока му. Без да се поколебае, онзи, който го бе изритал, го простреля в главата.

Мъжете стигнаха до купчината метални цилиндри и рязко вдигнаха автоматите. Дулата сочеха към пратката.

— Спокойно — провикна се един от тях. — Жива е. — После каза малко по-тихо: — Стани. Бавно.

Пратката се изправи. Онзи, който ѝ беше казал да стане, ѝ направи знак да се приближи. Пратката излезе от сянката. Държеше дясната си ръка. Ръкавът бе подгизнал от кръв, но иначе пратката изглеждаше незасегната.

— Кой е този? — попита Куин: някакво движение го накара да погледне най-десния монитор.

От същата посока, от която се бяха появили четиримата, се показва пети мъж. Беше различен от останалите. Носеше скъп сив костюм и за разлика от другите, не носеше автомат. Обаче под сакото личеше издутина. Беше висок и слаб. Кестенявата му коса беше дълга, спускаше се на вълни и къдрици чак по раменете, което правеше главата му да изглежда по-голяма. Макар на лицето му да нямаше усмивка, Куин усети аурата на задоволство, която го обгръщаше. Не, беше нещо повече: аура на превъзходство, на крайна увереност във всяка крачка, която предприемаше.

— Трябва да се махаме оттук — обади се Глейз.

— Какви ги говориш? — попита Скайлър.

— Преди минута беше готов да се втурнеш вътре да помагаш — припомни му Куин.

— Сбърках. — Глейз пак понечи да се надигне. Този път вместо към задната врата, се обърна към предната част на буса.

— Спири — каза Куин. — Никъде няма да ходим.

— Не знаете ли кой е този? — Глейз се втренчи в двамата със святкащи очи. — Това е Борко.

Настъпи миг тишина. Куин и Скайлър се загледаха отново в екрана.

— Наистина ли? — попита Скайлър.

Куин гледаше напрегнато. Беше виждал само снимки на Борко, при това не много добри. Мъжът в гаража определено би могъл да е сърбинът. Подхождаше на описанието.

— Откъде знаеш? — попита Куин.

Глейз го погледна.

— Работил съм с него — каза го така, сякаш подканяше Куин да го предизвика. — Миналата година. Използвахме го за една задача. Запознахме се на подготвителната среща. Не направи онова, което искахме. Умряха хора, които не трябваше да умират. Но на него не му пукаше. Не мисля, че изобщо го е грижа за нещо.

Глейз не можеше да изиграе страха, който лъхаше от думите му. Не беше много вероятно да лъже. Куин отново погледна екрана.

Борко беше побъркан убиец. Не всички в занаята знаеха за него, но Куин беше чул няколко истории от някои много сигурни източници. Според тях Борко се издигнал до един от експертите по етническо прочистване на Слободан Милошевич. Говореше се дори, че е служител на Служба държавне безбедности — злокобната служба за държавна сигурност на Милошевич, и че от началото 1990-те започва да инфилтрира студентски групи, за да помогне в потушаването на предстоящото въстание.

Би трябвало да го арестуват още преди години. Да го изправят на съд за престъпления срещу човечеството пред международния съд в Хага. Би трябвало е да е убит хиляди пъти досега. Но не беше.

На практика след войната той просто бе изчезнал и името му изобщо не бе попаднало в списъците на издирвани лица. След няколко години се бе появил пак, вече като шеф на собствена малка организация. Срещу заплащане той и неговите момчета бяха на разположение и за най-мръсната работа, стига да им се плати достатъчно.

— Не разбра ли? — попита Глейз. — Ние сме следващите, които ще подгони.

— Не — отговори Куин. — Няма.

— Какви ги говориш, по дяволите? — почти викна Глейз. — Той ще ни убие!

Куин вдигна очи към Глейз. Погледът му беше твърд, но спокоен. Накрая изражението на Глейз се промени от страх в начеващо разбиране и той бавно седна.

— Ако знаеше, че сме тук — промърмори Глейз, — вече щеше да ни е подгонил. Нали така? Преди да беше влязъл вътре.

— Точно така — потвърди Куин.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Отново насочиха вниманието си към екраните. Двамина от мъжете на Борко изведоха пратката в центъра на помещението. Тя дори не се опитваше да скрие страха си. Това, което се случваше, не беше част от плана, който бе изложен пред нея. От В12 се очакваше просто да я прехвърли на екип от специалисти, който от своя страна трябваше да я изведе безопасно от страната. Това беше услугата, за която нейните приятели бяха платили. Това беше, което очакваше пратката.

Борко се приближи към нея.

— Ти ли си Карина Санчес?

— Не я познавам — отговори тя прекалено бързо.

Борко се усмихна, после небрежно измъкна пистолета си изпод сакото и удари жената по лицето с цевта. Коленете ѝ се подгънаха и тя се строполи на пода. Вдигна глава. Кръв се стичаше по бузата ѝ.

— Ти ли си Карина Санчес? — попита той пак.

Преди тя да отговори, от другата страна на помещението се чу шум. Отваряща се врата. Хората на Борко светкавично се обърнаха и насочиха автоматите натам.

Погледът на Куин се стрелна към монитора с най-добрата видимост. Двама души току-що бяха влезли в гаража. Говореха си нещо — двама приятели, дошли по-рано на работа. Единият носеше кафе, а другият — сандъче с инструменти.

Щом видяха Борко и хората му, първият хвърли кафето на земята и хукна към вратата. Един куршум откъсна тила му, преди да успее да избяга. Приятелят му стоеше и гледаше вкаменен насочените срещу него четири автомата.

— Ей — промърмори накрая. — Не ме интересува какво правите. Пуснете ме да си вървя и ще си държа устата затворена.

Борко се наведе и вдигна пратката на крака, след това погледна новодошлия и каза:

— Я ела насам.

Мъжът се поколеба.

— По-добре да си вървя.

— Механик ли си? Тук ли работиш? — попита Борко.

Мъжът кимна.

— Малко си подранил, а?

— Ами... работим по малко извънредно — обясни механикът. — Ще дойда по-късно.

— Доведете го — нареди Борко на хората си.

Единият от мъжете се приближи до механика с автомат, насочен към главата му, и му заповяда:

— Мърдай!

Механикът тръгна напред и спря на три метра пред Борко.

— Можеш да оставиш това на пода — каза той и кимна към кутията с инструменти.

Мъжът като че ли чак сега си спомни, че носи нещо, и бързо остави кутията пред краката си.

— Кълна се! Ако ме пуснете, ще забравя, че съм ви виждал.

Но Борко не го слушаше. Вниманието му отново се насочи към пратката.

— Госпожице Санчес, лицето, което ми плати, за да ви намеря, не е много доволно, че сте решили да си намерите работа някъде другаде. Разбирате, че той не желае други в организацията му да последват вашия пример. Затова ме помоли да се погрижа да съобщите на другите, че сте направили грешка.

Борко кимна отсечено. Двама от хората му мигновено претметнаха автоматите през рамо и сграбчиха механика за ръцете. Борко клекна до кутията с инструментите и я отвори.

— Я да видим какво носиш? — И преди мъжът да отговори, бръкна и извади нещо. — Това ще свърши работа.

Изправи се и Куин видя, че държи дълга тънка отвертка. Борко погледна жената и каза:

— Не се притеснявайте. Всъщност не очаквам да държите реч. Има много начини да се предаде едно послание. Може би искате да видите предварително как ще изглежда вашето?

Обърна се към механика.

— Какво... — почна мъжът. — Стига де, нищо не съм направил. Моля ви.

Сърбинът сложи ръка на рамото му, усмихна се... и после заби отвертката в корема му чак до дръжката.

Механикът изкрещя и се преви. Но двамата мъже го задържаха изправен. Борко издърпа отвертката, огледа я и я заби отново, този път от другата страна.

Механикът повърна и закуската му за малко не улучи обувките на Борко. Сърбинът отново издърпа кървавата отвертка и я вдигна пред лицето на пратката.

— Нали разбирате, че ако го намушкам още веднъж, вероятно ще изгуби съзнание — обясни спокойно. — Още няма да е умрял, но ще изпусне купона. Този метод е резултатен, но повечето увреждания са отвътре. Отвън? Само няколко малки дупки. Нищо драматично. За да бъде посланието ефектно, поднасянето му трябва да има по-драматично въздействие.

Замахна с отвертката към лицето на механика и отпра част от бузата му. После го заудря по лицето, врата, раменете, гърдите, накрая заби отвертката отдолу нагоре под гръдния му кош, несъмнено се целеше в сърцето.

След секунди механикът беше мъртъв.

Двамата пуснаха тялото да рухне на земята. Борко измъкна импровизираното си оръжие и се обърна към пратката. Усмихваше се.

— Е, госпожице Санчес, готова ли сте?

И вдигна кървавата отвертка.

След като Борко и екипът му се магнаха, Куин каза на Скайлър да седне зад волана, но да не пали двигателя. Погледна си часовника, после впи очи в монитора, който показваше общ изглед на касапницата. Всяка минута беше истинска агония. Вероятността някой друг, пазач или служител, който идва по-рано на работа, да влезе в помещението и да открие труповете нарастваше с всеки миг, през който Куин продължаваше да изчаква. Обаче той беше добре обучен и разбираше, че търпението е едно от най-важните неща в занаята.

Чакането си заслужаваше. След петнадесетина минути някой излезе от сянката на един от камионите. Беше лично Борко, но сега въоръжен с един от автоматите ГЗБК. Изглежда, беше сам. „Да не би кучият му син да си мисли, че може да се справи с цял спасителен екип? — помисли Куин. После си каза: — Вероятно. И сигурно би могъл.“

Сърбинът започна да обикаля, подритваше трупове наред. После си тръгна.

Минаха още петнадесет минути. Куин искаше да изчака още, но знаеше, че не могат да рискуват повече, така че каза:

— Хайде.

Скайлър запали двигателя и подкара.

— Не бързай — каза Куин. — Кротко и внимателно. Все едно това е ежедневният ти маршрут.

Според плана Скайлър не подкара направо към входа на гаража, а по маршрут, който го преведе около няколко сгради в близката околност, за да проверят за Борко и неговите хора.

Никаква следа от тях.

— А екипът по извеждането? — попита Глейз. — Нали трябваше да им я предадем. Трябва да са някъде наблизко.

Куин поклати глава.

— Изобщо не са успели да стигнат дотук.

Докато Скайлър караше към вратата на гаража, Куин подаде на Глейз два чифта ръкавици. Едните бяха от тънка гума, приличаха на хирургически. Вторите също бяха от гума, но дебела, ръкавици на чистач. Дватама със Скайлър имаха същите комплекти.

— За какво са ми? — попита Глейз.

— Ще трябва да ни помогнеш — обясни Куин. — Сложи ги и не ги сваляй. Първо хирургическите, другите отгоре. Дебелите сваляй само ако трябва да свършиш някаква фина работа. Но внимавай. Никакви отпечатъци. Ако се скъсат, кажи ми. Ще ти дам други.

Все още можеше да види страха в очите му. Но за негова чест, Глейз не възрази.

— И още нещо. Когато влезем, ще говоря само аз. Никакви коментари, никакъв излишен шум. Ако имаш въпрос, хубаво. Но първо го обмисли и бъди кратък. Разбра ли?

— Разбрах — отговори Глейз със сух шепот.

Куин влезе първи — промъкна се през задната врата и набързо огледа гаража.

Въпреки че не бе очаквал никакви жертви, беше донесъл достатъчно найлони. Тримата бързо увиха трупове, омотаха ги с лепенки и ги качиха в буса. Беше тясно, но успяха да напъхат всички. Всички, с изключение на цивилния, застрелян, докато тичаше към вратата.

— Не още — каза Куин, когато другите двама се приготвиха да завият тялото, и ги прати да чистят кръвта на цимента. Докато Скайлър и Глейз бършеха, той претърси гаража и намери няколко чувала абсорбиращ пясък, вероятно го използваша да попиват разлятото машинно масло.

Когато Скайлър и Глейз свършиха, Куин поръси пясък върху мокрите места, за да попие и последната кръв. Знаеше, че ще останат петна, но планът, който беше измислил, щеше да се справи с този проблем.

Внимателно претърсиха помещението и събраха всички гилзи. Когато свършиха, Куин спря и се огледа.

— Кутията с инструментите — каза на Скайлър.

Скайлър вдигна зарязаната кутия и я занесе до вратата, така че да могат да я вземат, когато си тръгват. Вече бяха намерили отвертката — Борко любезно я беше оставил забита в една от ноздрите на пратката.

Куин се обърна към Глейз:

— Изгреби пясъка. Под работния тезгях видях чували за отпадъци. Ако не ги препълниш, ще могат да поемат всичко. Щом свършиш, вземи миещата прахосмукачка от колата и почисти всичко без остатък.

— А с него какво ще правим? — каза Скайлър и кимна към мъртвия механик при вратата.

— Ще го оставим тук — отговори Куин. — В буса има флакони боя. Нашари няколко коли и тук-там стените.

Щяха да го направят да изглежда като излязъл от релси вандализъм. За да прикрие следите от кръвта, Куин щеше да отвори няколко от варелите с употребявано машинно масло и да залее целия под. Скрий едното престъпление с друго. И освен това по този начин поне едно семейство щеше да знае със сигурност какво се е случило.

Преди да си тръгнат, Куин хвърли последен поглед на помещението. Бяха свършили работата си добре и изненадващо бързо. Според часовника му бяха минали само осемнадесет минути. Но не тяхната работа остана запечатана в главата му, когато се качиха в буса. Там бяха Борко и проклетата му отвертка.

Кармата беше нещо, за което Куин беше почти сигурен, че съществува. Обаче според него не беше свършена. Някои хора се измъкваха, макар че бяха вършили доста кофти неща. Ако някога кармата на Борко го застигне, щеше да стане много страшно. И за миг Куин се почувства готов той лично да му въздаде заслуженото възмездие.

— Някога случвало ли ти се е нещо подобно? — попита Глейз, когато потеглиха.

— Това ни е работата — отговори Куин.

— Всички ли са такива?

— Виждал съм и по-гадни — излъга Куин.

Поръча си още една бира. Наближаваше полунощ и сайгонската вечер най-сетне беше станала приятна. Все още беше топло, но влажността спадна до поносимо равнище. В ресторанта на покрива имаше двадесетина души. Но на бара бяха само Куин и барманът.

Куин отпи голяма глътка от бутилката и я остави на плота. Бяха минали шест години от произшествието в Торонто, но и досега не беше попадал на толкова жестокост.

Борко.

„Мамка му!“

Допи бирата и се обърна към бармана.

— Още една.

16.

На следващата сутрин имаше друго съобщение от Дюк:

Зейвиър,

Почваме. Трябваш ми в Берлин, считано от неделя. Регистриран си като Доналд Браг в хотел „Доринт“ на Жендарменмаркт^[1]. Информация за свързване и последни данни след пристигането ти. Събщи какво да направя по подготовката на екипа ти.

П4Й

Куин му изпрати потвърждение.

— Определено заминаваме днес — каза Куин.

Седяха в трапезарията на Орландо и ядяха пхо — вьетнамска супа, стотвена от Трин. Куин вече беше разказал за срещата си с Пайпър — пропусна само частта за проследяването на Нейт от Лио Тъкър. Орландо знаеше за присъствието на Пайпър и неговия екип в град Хо Ши Мин, но се зарадва да научи, че те не знаят за нея.

Куин насочи вниманието си към задачата в Берлин.

— Можа ли да ми намериш човек?

— Да, но няма да възразяваш — отговори Орландо, впила поглед в очите му. — Така е най-разумно.

— А, не — отговори той, сецаше се накъде бие.

— Аз съм най-логичният избор. Ще има доста да се наблюдава. Това означава тонове данни, които трябва да се обработят и анализират. Аз това правя. Аз съм най-добрата и ти го знаеш. — За момент замълча. — Куин, нямаш избор. Имаш нужда от мен и ще дойда.

— Можем да се справим и без теб. — Той поклати глава. — Има и други, които могат да се справят.

Тя се изправи и вдигна празната си чиния.

— Вече си купих билет. Утре заминавам.

Нейт се бе втренчил в чинията си пхо, сякаш тя се бе превърнала в най-важното нещо на света.

— Проклятие! — избухна Куин, стана и последва Орландо в кухнята. — Казах, че не те искам.

— Синът ми ще е добре.

— Нищо не съм казвал за него.

Тя остави празната чиния в мивката и се обърна към него.

— Но се тревожиш за това.

Куин си пое дълбоко дъх. Поне отчасти беше права. Но го безпокоеше нещо повече от сина й.

Орландо тръгна към дневната и Куин отново я последва.

Тя седна и каза:

— Помниш ли онзи индийски ресторант на Ораниенбург Щрасе?

— Кой?

— Малко на север от Мите^[2].

Куин затвори очи за миг, мозъкът му набираще обороти.

— „Амит“? „Амид“? Нещо подобно.

— „Амирит“ — поправи го тя. — Ще се срещнем там в събота в девет вечерта.

— Орландо...

— Куин, спри. Просто ми кажи, че ще се видим там.

Той не се постара да скрие раздразнението си.

— Не ми харесва това.

— Няма защо да ти харесва — отговори тя. — Днес ще поработя върху организирането на екипировката. Някакви специални желания?

Куин пое дълбоко дъх и за момент се замисли.

— Комплект за наблюдение. Оръжия. Ще имаме нужда и от видеокамери с дисплей.

— Колко?

— Не знам. Поне петнадесет, за да сме сигурни.

Тя се обърна към Нейт.

— Какъв използваш?

Нейт вдигна очи чак след няколко секунди, стреснат от тишината.

— Какво? На мен ли говориш?

— Какъв пистолет?

— „Валтер“.

Тя се намръщи.

— По-добре „Глок“. Лек, с единично действие, лесен за боравене.

— Никога не съм имал проблеми с валтера.

— „Глок“ е по-добър.

След известно колебание той отговори:

— Окей.

Орландо не си записваше, но Куин не се съмняваше, че няма да забрави нищо. Накрая тя попита:

— Това ли е всичко?

— Ако имаш малко време, малко информация с какво се е занимавал Борко напоследък, няма да навреди.

— Не предизвиквай късмета си — отговори тя.

— Що за име е това — Борко? — попита Нейт.

— Глупав въпрос — срязва го Куин.

Нейт за миг се обиди, но после очите му се присвиха, мозъкът му явно започна да щрака.

— Окей — промърмори той. — Опасен ли е?

— Малко по-добър въпрос. А отговорът е да — каза Куин.

— През войната е командвал група босненски сърби — добави Орландо. — Били особено вещи в етническото прочистване.

— Страхотно — възкликна Нейт нещастно.

Куин се обърна към Орландо:

— И какво ще кажеш за всичко това?

— Трябва да докарам малко външна помощ — отговори тя.

— Параноичният ти приятел?

— Не е параноичен, просто е внимателен. Във всеки случай вече ни помага за предметното стъкло.

Връзката на Орландо беше известна под името Къртицата. Куин никога не бе разговарял с него. От всичко, което знаеше, Къртицата бе някакъв университетски чудак, който си играеше на шпионин от

общата спалня. Като се имаше предвид изборът му на псевдоним, Куин не би се учудил, ако това излезе вярно.

— Само недей да прекаляваш. Окей?

— Мамо?

Гласът на детето се чу иззад гърба на Куин. Той се обърна.

Синът на Орландо, Гарет, стоеше на вратата.

— Много викате — каза момчето.

— Нищо, скъпи, и без това трябваше да ставаш. Ела и се запознай с Джонатан и Нейт.

Момчето се приближи и протегна ръка.

— Здравей, Джонатан. Здравей, Нейт.

— Добро утро, Гарет — каза Куин.

— На мама ли си приятел?

— Да.

Гарет се обърна към Нейт:

— А ти?

Нейт кимна.

— Разбира се, и аз съм й приятел.

— Искате ли да гледаме филм заедно? — погледна майка си. — Можем ли да гледаме „Феноменалните“?

— С най-голямо удоволствие — каза Куин, — но трябва да тръгваме.

Гарет се нацупи разочаровано.

— Може би другия път — успокои го Орландо.

— Добре. — Момчето се усмихна.

Куин сложи нежно ръка на рамото му.

— Беше ми приятно да се запозная с теб.

— И на мен, сър.

Куин погледна Орландо.

— Не искам да идваш.

— Аз също — отвърна тя. — Ще се видим в Берлин. — Дръпна Гарет към себе си и разчорли косата му. Момчето се усмихна.

— Мамо, престани!

В хотела Куин събра малкото неща, които беше разопаковал, и ги нахвърля в сака. Новите дрехи и боклуците, които си беше купил Нейт,

вече бяха разпределени между двамата, и прибрани. Слязоха във фойето, за да уредят сметката и пътуването.

— Има няколко авиокомпании — обясни жената зад гишето. — „Тай Еървейс“ и „Еър Франс“, разбира се. Представителството им е от другата страна на улицата, точно до хотел „Континентал“.

Макар Куин да предпочиташе „Тай Еървейс“, „Еър Франс“ изглеждаше по-добър избор. Така щяха да изминат целия път до Европа с възможно най-малко неприятности. А ако можеха да минат и през Франция, още по-добре. Двама бели пътници, пристигащи с европейска авиокомпания, нямаше да привлекат кой знае какво внимание.

Служителката на авиокомпанията каза, че тази вечер има полет за Банкок, където могат да се прехвърлят на полета за Париж.

— Има ли свободни места? — попита Куин.

— Колко билета ви трябва? — Беше виетнамка и говореше с френски акцент.

— Два.

— Няма проблеми. Паспортите, ако обичате.

След пет минути вече имаха билети.

Куин позволи на Нейт да се нахрани за последен път в „Май 99“, но не го пусна да отиде сам. Разбира се, Ан беше там. Той дори малко завиждаше на Нейт. Понякога копнееше за подобни отвлечения на вниманието. Часове, през които да забрави колко лайнян е станал животът му. В действителност няколкото жени, с които бе успял да се сближи за малко, в крайна сметка се оказаха единствено опити за самозаблуда, защото никоя не му помогна да забрави факта, че иска да е с друга. Те просто се оказаха мостове, които му помагаша да стигне от една точка до друга. Нищо повече. Дълбоката емоционална връзка, нещо, което би могло да изтрае повече от няколко месеца или година, му убягваше.

Той се опита да се убеди, че професията му прави нещата трудни.

— Последното, което ти трябва, е да се закачиш за някоя жена. — Това му каза Дъри, когато той случайно спомена, че е срещнал жена, която му харесва. — Тя ще стане слабото ти място. А имаш ли

слабо място, свършено е с теб. Чукай всяка, която искаш. Навсякъде има пухкави катерички. Обаче не се закачай за една-единствена. Това ще те убие. Разбра ли?

Смешното е, че въпреки връзката на Дъри с Орландо това му беше останало в главата. Дори го превърна в един вид мантра и го използваше като оправдание за това защо трябва да изживее живота си сам. Но дълбоко у него, в онази част на съзнанието му, която винаги се опитваше да пренебрегва, той знаеше истината. Знаеше причината защо връзките му не се получават. Обаче това нямаше нищо общо със съвета на неговия учител.

За съжаление нищо не можеше да направи по този въпрос. Беше дал обещание и ако последваше истинските си чувства, това щеше да означава нарушение на обещанието. Нямаше значение, че Дъри е мъртъв. Куин беше дал дума, че няма да се забърква с нея.

— Ти си най-добрият ѝ приятел — му беше казал Дъри. Беше една седмица преди операцията, при която загина. Помоли Куин да вземе самолета и да дойде в Сан Диего, за да обсъдят предстоящата задача. — Ако тя има нужда от нещо, а мен ме няма, за да ѝ помогна, погрижи се да го получи.

— Знаеш, че ще го направя — каза Куин.

— Като казвам да ѝ помогнеш, нямам предвид да се съберете. Разбра ли ме?

Куин за миг се вкамени.

— Аз...

— Мълчи — прекъсна го Дъри. — Не съм глупак, Джони. Зная, че я обичаш. Но тя винаги ще бъде моя. Разбрано?

Единственото нещо, което можа да направи Куин, беше да кимне. Дъри си беше говно до самия край. Познаваше Куин твърде добре. Знаеше, че когато обещае нещо, ще го изпълни. Дори този, на когото е обещал, да е в гроба.

Беше спазил и другото обещание. През годините, когато с Орландо не си говореха, я беше държал под око. Плащаше на други да ходят където и да живееше и да проверяват дали всичко е наред. Никога не отиваше лично. Страхуваше се, че няма да може да стои настрана от нея, ако го направи.

Куин дояде вечерята си, изпи последната глътка бира „Тайгър“ и подаде на Нейт под масата една петстотиндоларова банкнота.

— За какво? — попита той.

— Остави я под чинията си, когато си тръгнем.

Нейт го гледаше неразбиращо.

— Това е бакшиш.

— Не е бакшиш — възрази Нейт.

— Погледни го от тази гледна точка — обясни му Куин. — Може никога повече да не я видиш, но тя никога няма да те забрави.

— Нали идеята е да не се набиваш на очи — подхвърли Нейт.

Куин се изправи и му се усмихна криво. После се обърна и тръгна към вратата.

[1] Прочут площад в Берлин, на който са френската и немската катедрали. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид Берлин Мите, центърът на града. — Б.пр. ↑

17.

В Банкок се разделиха. Куин щеше да продължи с „Еър Франс“ за Париж, а Нейт щеше да лети с „Бритиш Еъруейс“ до Лондон, където щеше да се прехвърли на полет на „Бритиш Мидланд“.

В Париж Куин го чакаше на изхода и беше доволен, че Нейт е изпълнил всичките му указания. Джинсите и тениските, които носеше във Виетнам, бяха изчезнали. Бяха заместени от елегантен тъмносин костюм, бяла риза и подходяща раирана вратовръзка. Беше изчезнала и леко чорлавата кестенява коса. Сега имаше пригладена прическа с път отстриани. Гелът беше потъмнил значително цвета на косата му.

— Добра работа — похвали го Куин.

— Благодаря — каза Нейт. — В Лондон имах около петнадесет минути да се преоблека, да се наплескам с гел и да хвана самолета. Вероятно имах още по дланите, когато подадох билета на стюардесата.

— Наистина ли? — попита Куин загрижено.

— Не, тате. Бъзикам се — отговори Нейт. — Очилата ти са много яки.

— Ще ги наследиш, когато се капична.

— Е, не ми харесват чак толкова.

Също като Нейт, и Куин беше променил външния си вид. Очилата бяха с черни рамки, тесни и модерни. Той също носеше костюм, но неговият беше черен, а ризата в някакъв нюанс на тъмносивото. Обаче, за разлика от Нейт, той беше имал повече време да се занимае с косата си. Беше я подстригал съвсем късо.

— Ще се качим на полета за Берлин в пет часа — каза Куин. — „Луфтханза“.

Куин усети как настроението на чирака му се промени: младежът се напрегна. Досега играеха на жмичка. Но Берлин си беше действителна задача, истинска работа и без съмнение съвсем реална опасност. А споменът за Гибсън сигурно още не беше избледнял.

— Хайде да играем на филми — каза Куин.

— Какво?!

— Какво направи героят на Джон Войт от „Досието ОДЕСА“^[1] в печатницата?

— Тъъ... — Нейт премигна. — Взе пистолета.

— Точно така. И в какво сбърка, когато влезе в къщата?

— Лесен въпрос. Не затвори вратата. Но успя да се измъкне.

— Вярно. Но ако изпаднеш в същото положение?

— Ще затворя вратата. Ще го правя всеки път.

— Добре — каза Куин. — Значи няма за какво да се тревожиш.

В Европа, за разлика от Виетнам, където и през януари беше като лято, зимата бе в пълна сила. При пристигането им в Берлин температурата се колебаеше около нулата и у Куин веднага се събудиха спомените за Колорадо.

По международните стандарти Тегел не беше голямо летище, но въпреки това беше на светлинни години от международното летище на град Хо Ши Мин Тан Сон Нат. Притежаваше удобствата, които очакваха повечето пътници по международните линии: ресторанти, барове, книжарници, магазини за сувенири, информационни гишета. Терминалът на Тан Сон Нат не беше нещо повече от разпределителен склад, който насочваше хората от улицата към самолетите и от тях към улицата.

Куин слезе от самолета и спря, за да нагоди съзнанието си. Беше в Германия, страна, която познаваше. Германците говореха език, който знаеше почти толкова добре, колкото майчиния си. Беше едва ли не като завръщане у дома. Но само при условие ако ти харесва да живееш на място, където трябва винаги да си нащрек. Десетки организации имаха оперативни бюра в Берлин, така че човек никога не можеше да знае кой е в града. Беше смятал, че Виетнам ще е най-безопасното място на света за двамата с Нейт, представа, която беше разрушена от Тъкър и Пайпър, но знаеше, че Германия вероятно е най-опасното.

С повишена бдителност поведе чирака си през терминала. Беше идвал в Берлин повече пъти, отколкото можеше да изброи, и при много от тези идвания бе използвал летище „Тегел“. Така че когато излязоха в облачната студена вечер, знаеше, че трябва веднага да завие наляво и да върви до края на сградата. Там намериха редица чакащи бежови таксита. Като повечето германски таксита, и тези бяха мерцедеси.

— Гутен таг — поздрави ги шофьорът, когато се качиха.

Куин кимна и каза:

— Гутен таг.

Таксито ги откара до хотел „Четири сезона“ на Шарлотенщрасе, разположен под ъгъл спрямо Жендарменмаркт и успоредно на странична улица, която го отделяше от хотел „Доринт“. Това беше хотелът, където Дюк беше запазил стая за Куин, но не го очакваха по-рано от неделя. Той нарочно беше пристигнал по-рано, в петък, за да може да добие представа какво се случва без намесата на Дюк. Докато се регистрираха и се настаниха, стана осем.

Апартаментът разполагаше с две спални. Куин си избра лявата и остави чантата си на леглото. После влезе в банята и си взе горещ душ.

Когато свърши и се върна в хола, чирака му го нямаше.

— Нейт? — повика го той.

Никакъв отговор.

Отиде до другата спалня. Вратата беше отворена. Погледна и видя Нейт проснат на леглото напълно облечен. Дишането му беше бавно, дълбоко и ритмично. Куин затвори вратата. Беше достатъчно късно. Или почти. Нямаше смисъл да го буди.

Поръча си вечеря в апартамента, извади компютъра и го сложи на бюрото. Както се надяваше, имаше съобщение от Орландо, изпратено преди няколко часа.

Потвърждавам полета. Ще се видим на вечеря.

Добри новини. Чух от някои източници, че повече не си мишена. Вероятно е безопасно да се появиш отново, но трябва да внимаваш. Може би не всички са чули новината.

Сега за Борко. Изчезнал е. Никой от хората, с които се свързах, не е имал контакт с организацията му от месец и половина. Това ме кара да мисля, че е замесен. Има и още, но ще ти го разкажа, когато пристигна.

Предметното стъкло. Моят приятел казва, че е пълна каша. Може да отнеме дни или седмици. Прилича на проба от тъкан. Казва, че шансът за замърсяване е почти нулев.

В Офиса нещата все още са пълна бъркотия.
Пристигам в Берлин привечер. Ще се видим в девет.
Надявам се, че си ми запазил стая. Няма да спя на твоя под.
О.

Ако някой щеше да спи на пода, щеше да е Нейт. Но те щяха да имат достатъчно място, щом Куин се преместеше в „Доринт“. Апартаментът в „Четириите сезона“ беше най-подходящото място, където Орландо да разположи принадлежностите си.

Заради новините относно предметното стъкло, Куин излезе от пощата си по-облекчен, отколкото очакваше.

Колкото и да беше изтощен от пътуването, все още имаше малко време, преди да си позволи да заспи, затова отвори браузъра и кликна търсачката. Написа Робърт Тагарт и беше възнаграден с поне десет страници попадения. Очевидно беше често срещано име. Откри да се споменава някой си Робърт Тагарт от осемнадесети век. Имаше и един служил в армията на републиката по време на Американската гражданска война. Куин бързо отхвърли линковете към Тагартовци, които бяха или мъртви, или прекалено млади, за да са човекът, погълнат от пламъците в Колорадо. Това значително скъси списъка.

Куиновият Тагарт вероятно беше на петдесетина години. Това впечатление се поддържаше от ксерокопието на шофьорската книжка, което му беше дала Ан Хендерсън. За да играе на сигурно, Куин реши да си даде толеранс от десет години, помисли малко, след това го уточни на мъже между четиридесет и осем и шестдесет и пет. Списъкът отново се сви и показа само двадесет и пет подходящи линкове.

Седем се отнасяха за един и същ Робърт Тагарт, професор по бизнес администрация в Клемсън. Два други отведоха Куин при един Тагарт от Ийст Ландинг, който протестираше срещу строителството на местен търговски център. Дванадесет линка бяха към различни адреси на верига автосервиси в Кентъки, собственост на Робърт Тагарт. А последните четири бяха към статии, всяка от които споменаваше различен Робърт Тагарт.

Почукване на вратата го прекъсна. Беше вечерята му. Келнерът остави таблата с храната му на масата до бюрото и той бръкна в джоба

си, извади пет евро и му ги даде. Келнерът се усмихна любезно и си тръгна.

Куин хапна парченце пържола и се върна при компютъра. С още малко ровене намери снимки за пет от съвпаденията: на професора, на протестиращия от Мичиган, на собственика на автосервизите и на още двама. Някоя от снимките нямаше дори малка прилика с онази, която му беше дала Ан Хендерсън. За останалите двама нямаше снимки, но след като прочете статиите, той реши, че едва ли някой от тях може да е човекът, за когото търсеше информация.

Всъщност точно това очакваше, когато започна да рови: никакви данни за неговия Тагарт. Имаше две възможности. Първата беше, че неговият Тагарт никога не бе направил нещо, което да вкара името му в интернет. Обаче Куин сметна това за малко вероятно. Обаче във втората, че Робърт Тагарт не е истинското име на мъжа, умрял в Колорадо, имаше повече смисъл.

Куин прекара следващия час в търсене на изчезнали хора, които отговаряха на описанието на мъжа от Колорадо и се вписваха във времевата рамка. Имаше няколко и той си ги отбеляза. Щеше да ги даде на Орландо, тя щеше да се справи по-добре.

След още четиридесет и пет минути сърфиране в Мрежата прекъсна връзката и включи компютъра в режим слайп. Стана и се протегна. Беше преуморен от цялото това пътуване напоследък. Вечерята му бе почти недокосната. Изкуши се просто да се напъха в леглото и да заспи, но вместо това се тръшна на дивана и извади телефона.

— Къде си? — попита Питър веднага.

— На път.

— Още не си в Берлин?

— Дюк каза, че не му трябва преди неделя.

— Така ли? — удиви се Питър. — Всъщност в това има логика.

— Защо?

— Другата седмица щяла да се проведе един вид среща. Дюк има доказателства, че тя може да има нещо общо с... нашето положение. Опитва се да установи мястото. Щом успее, ти влизаш, поставяш бръмбарите и после проверяваш дали е прав.

— Знаеш ли кой е замесен? — попита Куин.

— Все още нищо не се чува.

Куин си помисли дали да не сподели името, което му бе казал Пайпър, но реши да не го прави. По-добре беше да е сигурен, преди да налее масло в огъня.

— Чух, че договърът за мен бил прекратен.

— И аз го чух — отвърна Питър. — Късметлия си ти.

— При теб нещата не вървят добре, така ли?

Мълчание.

— Кого докопаха?

— В голяма степен почти целия първи канал. Всеки оперативен екип понесе загуби.

— Колко убити?

— Със сигурност седем. Други трима не могат да бъдат открити. Още трима са в болница. Четвърти лекува вкъщи сътресение.

— А какво става в столицата? — попита Куин.

— От няколко дни нещата утихнаха. Но гледам да не излизам много-много.

— Колко други операции успя да задвижиш?

— Майтапиш ли се? Единственото, което отчасти върви, е вашата с Дюк. Нямам хора. Не мога да започна дори най-проста полева операция. Няма нужда да очистят някого от нас във Вашингтон, защото вече са ни изхвърлили от бизнеса. Поне временно.

— Само служители — каза Куин повече на себе си, отколкото на Питър.

— Вероятно си бил вкаран в кюпа по погрешка. Обади ми се, когато пристигнеш.

В събота Куин запозна Нейт с Берлин. Градът разполагаше с отличен обществен транспорт, като диамантите в короната бяха подземната и надземната железници — У-бан и Ес-бан. Разбира се, и двете железници от време на време си разменяха местата, като подземната излизаше на повърхността, а надземната се спускаше под земята. Очевидно дори германските инженери и архитекти невинаги бяха свършени.

С часове се возиха на влакчетата, от време на време слизаха, за да видят различни някогашни любими места на Куин. Обаче никога не влизаха, защото Куин се страхуваше да не бъде разпознат. Но му беше

приятно да види, че повече от предишните му „безопасни места“ все още са наред. Насмалко да пропусне да провери и „Дер Голдене Круг“^[2], но накрая спряха и там, макар да го огледаха само от другата страна на улицата. За миг Куин бе обзет от изкушение да влязат за по халба, но го преодоля и поведе Нейт към спирката на метрото.

Изкушението е едно, а глупостта — нещо съвсем друго.

— Шегуваш се — каза Нейт.

— Казах ти да се облечеш топло — отговори Куин.

— Облякъл съм се.

Стояха в тъмния вход на една стара административна сграда на петдесетина метра встрани и срещу „Амирит“, където Куин трябваше да се срещне с Орландо. Прогнозата за времето беше, че температурите ще паднат до минус пет. Нейт носеше дебел пуловер, яке марка „Лондон Фог“ и черна плетена шапка с помпон. Държеше димяща чаша кафе, другата му ръка беше пъхната в джоба на якето.

— Няма да се бавим повече от час и половина — каза Куин. — Ако видиш нещо подозрително, повтарям, каквото и да било, веднага ми пращаш есемес с 911.

Нейт извади ръката си от джоба. Държеше мобилен телефон.

— Трябва само да натисна „изпращане“.

Орландо вече го чакаше на маса до стената в дъното на помещението. Беше седнала така, че да вижда вратата. Куин седна срещу нея. Келнерът се появи почти веднага. Куин си поръча бира, Орландо каза, че още не е избрала. Келнерът изчезна толкова бързо, колкото се беше появил.

— Как беше пътуването? — попита Куин.

— Приятно — отговори тя. — През цялото време спях.

— Къде си остави багажа?

Чу кух звук под масата, погледна надолу и видя между краката на Орландо кафява брезентова торба.

— Пътувам с малко багаж — каза тя.

— Някой проследи ли те?

Тя се вторачи в него.

— Естествено. Седнал е на масата зад гърба ти. Искаш ли да ви запозная?

Куин се усмихна.

— Едно простичко „не“ също щеше да свърши работа.

— Наистина ли си мислиш, че щях да седя тук, ако имах опашка?

— Добре ли провери?

— Знаеш ли, понякога си адски досаден. Къде е Нейт?

— Бди.

— Оставил си го отвън?

Куин вдигна рамене.

— Ще му се отрази добре.

Келнерът се върна с бирата и Куин попита Орландо:

— Какво ще си поръчаш?

Орландо си избра агнешко с къри и чаша каберне совиньон. Куин поръча пиле по мадраски и чеснови хлебчета. По мълчаливо споразумение, докато чакаха храната, заговориха за дреболии.

Ароматът на кърито, агнешкото и чесъна изпревари с няколко секунди идването на келнера. Щом той сервира, Куин бутна купата с пилето по мадраски към Орландо.

— Опитай.

Тя загреба една лъжица и я изсипа върху ориза си. После опита. Одобряващата ѝ физиономия каза всичко. Няколко минути се храниха мълчаливо.

— Има ли нещо, което трябва да знам? — попита Орландо накрая.

— Не е от Дюк — отговори Куин и отпи от бирата. — Обаче снощи говорих с Питър. Явно Дюк е по следите на някаква среща. Питър иска да поставим бръмбари и да я проверим.

Куин си отчупи хлебче, топна го в соса и го лапна. После попита:

— Как мислиш, дали са същите типове?

— Не знам. Може да нямат нищо общо.

— Но ако са те?

Той не отговори.

В два без петнайсет в неделя Куин излезе от „Четири сезона“ през изхода към Фридрихщрасе, отиде с Метро до Шарлотенбург, взе

такси и в общи линии се върна там, откъдето беше тръгнал, като слезе от колата пред хотел „Доринт“. Това можеше и да е прекалено, но винаги имаше вероятност някой да е открил какво се готви да направи Дюк и да е научил за пристигането на Куин. Ако беше така, в никакъв случай не биваше да се разбере, че Орландо и Нейт са в съседния хотел.

В момента Орландо бе на площада срещу „Доринт“ и го информираше по радиовръзката. Слушалката влизаше удобно в ухото на Куин и беше невидима при обикновена проверка. Микрофонът беше колкото копче и беше закрепен от вътрешната страна на яката му. Нейт, оборудван по същия начин, седеше в хотелското фоайе, разглеждаше списание и се преструваше, че чака някого.

Регистрацията на Куин мина бързо. Апартаментът беше предплатен и вече го очакваше. Той попита дали има някакви съобщения за него, но нямаше. Апартаментът беше на шестия етаж, значително по-малък от онзи в „Четири сезона“. Куин донякъде очакваше да намери плик с инструкции, но нямаше нищо такова.

Постави чантата си на двойното легло, седна на дивана във всекидневната и пусна телевизора. Имаше само два канала на английски: Си Ен Ен Интернешънъл и Би Би Си Уърлд. Според брошурката на масичката за кафе имаше още един канал на английски, платен, който този месец предлагаше ретроспектива на Стенли Кубрик. Куин пусна новините и хвана края на репортаж за стачка на шофьорите във Франция, а след това началото на материал за предстояща конференция за Балканите, спонсорирана от президента на Европейския съюз Гунар ван Вурен. Тъй като това не го интересуваше, превключи на филмовия канал и се намери по средата на сцена в космическата станция от „2001“.

— Такси — чу гласа на Орландо в ухото си. — Двама мъже с костюми. Няма багаж, единият носи чанта. — Това беше третият път, когато му съобщаваше за пристигащи пред хотела. — Влизат.

— Видях ги — обади се Нейт след няколко секунди. — Отминаха рецепцията, вървят към асансьорите.

След минута Куин чу стъпки по коридора. Спряха пред вратата на апартамента. Почти тридесет секунди не се случи нищо. После чу шумолене — пъхаха нещо под вратата. Стъпките се отдалечиха по коридора.

— Май току-що имах посещение — каза Куин.

— Там ли са сега? — попита Орландо.

— Не, но ми оставиха нещо.

Отиде до вратата. На пода лежеше не много дебел плик. На горната страна имаше голямо червено X. Куин поклати глава. Понякога се чудеше дали хората, с които работи, не добиват обучението си от измислиците на Иън Флеминг за Джеймс Бонд.

— Току-що излязоха от асансьора — прошепна Нейт. — Няма да им навреди на тия типове, ако от време на време се усмихват.

— Хванаха такси — пое щафетата Орландо.

— Снимахте ли ги? — попита Куин.

— Разбира се.

Куин вдигна плика, отиде до бюрото и го разряза с ножа за отваряне на писма. Внимателно изсипа съдържанието на бюрото. Пет листа. Двата горни бяха карти на Берлин. Едната беше на Мите, където се намираше хотел „Доринт“, а другата на район Нойкьолн. Третият лист беше платежно нареждане и потвърждение за преведена сума по една от многото му сметки. Куин вече беше проверил превода тази сутрин. Четвъртият лист съдържаше подробно описание на задачата. На последния имаше чертежи и планове на сграда — вероятно мястото на предстоящата среща.

— Изглежда, Дюк е открил повече за тази среща — каза Куин. — Мисли, че ще се състои във вторник през нощта.

— Мисли?

— Срещата е във вторник вечерта. Сигурност деветдесет процента — прочете Куин. — В някаква сграда в Нойкьолн.

— Има ли вече някаква яснота кои ще участват? — попита Орландо.

— Частично. РБО от Южна Африка. Но и това не е сигурно.

— Странно.

— Наистина странно.

— Споменава ли се Борко?

Куин огледа информацията.

— Няма нищо за него.

— Може би информацията на Пайпър е била погрешна.

— Може би — каза Куин безизразно. Почете още малко. — Дюк иска да намине днес.

— Кога?

— След час.

— Мога ли вече да се прибера? — попита тя. — Замръзна ми задникът.

— Да. Свали снимките и ми ги прати по мейла. Искам да им хвърля едно око, преди да се срещна с Дюк.

— Не искаш ли да прескочиш да ги видиш? И да ми донесеш една страшно голяма чаша кафе?

Куин се усмихна. Студената берлинска зима сякаш размекваше Орландо.

— Просто ми ги прати по мейла. Нейт ще ти донесе кафе.

— Мразя те — каза тя.

— Вече си ми го казвала.

[1] Филм по романа на Фредерик Форсайт. — Б.пр. ↑

[2] „Златната халба“. — Б.пр. ↑

18.

Дюк пристигна пред входа на хотел „Доринт“ с лимузина „Мерцедес“ С320 и десет минути закъснение.

— Много се радвам да те видя, Куин.

— Изобщо не си се променил — похвали го Куин, докато седеше в колата.

Беше истина. Дюк не беше изгубил и грам от последния път, когато Куин бе работил с него.

Дюк само се изсмя, включи на скорост и се отдели от тротоара.

— Някакви неприятности?

— Не.

— Отдалеч ли пристигааш?

— Как може да живеете при такова време? — попита Куин в отговор, като пренебрегна въпроса.

Смехът на Дюк отново изпълни колата.

Срещата във вторник очевидно щеше да се проведе в сградата на стара неизползвана помпена станция в берлинския район Нойкьолн. Сградата се намираше на къса павирана улица — Шандауер Щрасе. Помпената станция беше от източната страна и горе-долу по средата на улицата. Дюк паркира мерцедеса в края на улицата и подаде на Куин малък бинокъл, за да може да огледа сградата по-добре.

— Има ли пазачи? — попита Куин, преди да погледне през бинокъла.

Дюк се усмихна.

— Един откъм предната страна и един отзад. — Акцентът му сякаш беше по-силен, отколкото преди две години. Приличаше на чешки или нещо подобно. Говореха на английски. Куин заподозря, че всъщност това е родният език на Дюк. — Този отпред обикновено седи в кола на улицата близо до главния вход.

Куин вдигна бинокъла и погледна. Със сигурност имаше човек в едно очукано „Волво“ близо до входа на помпената станция. Изглежда, четеше вестник.

— И вътре няма пазачи?

— Доколкото можах да установя — отговори Дюк, после вдигна рамене. — Обаче казва ли ти някой?

Оградата беше от ковано желязо, два метра висока. Дюк каза, че портата се заключвала в средата и се отваряла навътре. Самата сграда беше четириетажна, плюс таван, и беше по-висока, отколкото широка. Фасадата бе смесица от тъмночервени тухли и бетон. През метър имаше високи тесни прозорци със сини метални рамки, стигаха почти до покрива.

Дюк каза, че по фасадата имало дупки от шрапнели и куршуми, забивали се в нея при падането на Берлин в края на Втората световна война.

— Не оставяй на тухлите да те заблудят. Стените са подсилени с половин метър бетон.

— Какво е разположението? — попита Куин. Беше проучил чертежите, но се надяваше Дюк да му каже още подробности.

Дюк посочи югозападния ъгъл на постройката.

— Ето там е входът, веднага зад ъгъла. Вътре предната част представлява две трети открито пространство, което свършва точно под тавана. Висока е четири етажа, дълга е двадесет метра и също толкова широка.

— Доста голямо пространство.

— Използвали са го за машините, но вече ги няма — обясни Дюк. — Вътре от южната страна има стълбище нагоре. На всеки етаж има две помещения. Малко, около шест на осем метра, и голямо — десет на двадесет.

— Всички ли са използвани?

— Едва ли. Може би само тези на първия и втория етаж. — Дюк го погледна. — Извинявай, забравих, че си американец. На втория и третия етаж.

В Европа партерът си беше партер, а първият беше над него. Обаче Куин вече беше съобразил това.

— Това ли е всичко?

— Таванът. Голямо пространство. Обхваща цялата сграда. Но моето предположение е, че е празен и не се използва. Влизал съм веднъж в тази сграда, но беше преди години. Дори по онова време

подът на тавана беше доста несигурен. Ако пропаднеш, има да падаш доста дълго.

— А мазето? — попита Куин.

Дюк поклати глава.

— Никога не съм слизал там.

За мазето чертежите посочваха само, че е голямо отворено пространство. Нищо повече.

— Кога мога да вляза?

— Ако си готов, тази нощ ще е най-добре. Мисля, колкото повече приближава времето на срещата, толкова по-трудно ще става. Съгласен?

— И аз мисля така. Как ще вляза?

Дюк се усмихна и бръкна в джоба си — процес, който изискваше доста усилия. Извади лъскав сребрист ключ.

— За предната врата. Щастливият Берлин сега е мой дом. Познавам всички. — Дюк се изкикоти. — Екипът ти готов ли е?

— Да.

— Мога ли да попитам кои са?

— Дай ключа — каза Куин.

Дюк го пусна в шепата му.

— Как ще минеш покрай пазачите?

— Не се тревожи за това.

Куин отново вдигна бинокъла и огледа сградата. После го подаде на Дюк.

— Достатъчно ли видя? — попита той.

Куин погледа сградата още малко, после кимна.

— Засега да.

Куин накара Дюк да го остави в Шарлотенбург под предлог, че трябва да си набави някои неща, но вместо това отиде до спирката на метрото и взе номер 7 в посока изток. Слезе на Берлинер Щрасе, като както винаги провери дали някой не е решил да се присъедини към нето. Никой не беше.

Прехвърли се на номер 9, на север към Курфюрстендам^[1]. Пак нямаше нищо подозрително. Изкачи се на улицата и се гмурна в тълпите на Ку'дам. Почти половин час се преструваше, че разглежда витрините и внимаваше за опашка. Накрая, когато се убеди, че е сам,

хвана такси за Мите. Каза на шофьора да спре на две преки от „Четири сезона“ и измина останалата част от пътя до апартамента на Орландо пеша.

Отключи си с ключа, който беше задържал. Нейт подскочи от дивана, грабна дистанционното и намали звука на телевизора. Орландо се беше привела над компютъра и попита, без да отмества очи от екрана:

— Как мина?

Куин им предостави кратко резюме и накрая отбеляза:

— Обаче все още няма пряка връзка с разрушаването на Офиса.

— Каза ли нещо друго?

Куин поклати глава.

— Не. Каза, че макар Офисът никога да не бил споменаван, бил сигурен, че той е причината за цялата шумотевица. Каза, че имал предчувствие.

— Не спомена ли Борко? — попита Нейт.

— Не, но и аз не попитах. Борко стряска много хора и се уплаших да не би Дюк да ни зареже и да изчезне. Независимо дали ни харесва, или не, имаме нужда от него. — На масичката до Нейт имаше бутилка вода. — Ти ли пиеш от нея?

Нейт я взе и му я подхвърли.

— И какво мислиш? — попита Орландо.

Куин вдигна рамене.

— Вероятно има голям шанс това да е задънена улица. Но нямаме от какво друго да започнем. — Отвори бутилката и отпи. — Ти научи ли нещо?

Тя натисна няколко клавиша.

— Да, но не това очаквах.

Куин изчака.

— Говори се, че причината Борко да е недостъпен през последния месец и половина е, защото оздравява.

— От какво?

— Не зная, но разбрах, че се е случило в Рим. Зевс разчиствал. Каза, че едва успял да изкара Борко оттам, преди да се появят местните ченгета.

— Говорила си със Зевс?

— Аха. Но това е всичко, което ми каза — отговори тя. — Заяви, че не знаел с кого се е срещнал Борко.

— Размяна ли е било? — Куин отиде до прозореца и погледна навън. Над града се събираха черни облаци. Прогнозата беше, че покъсно вечерта ще вали сняг. — Сигурна ли си, че не е било обикновено елиминиране?

— Искаш да кажеш с Борко като мишена?

— Той или неговият контакт.

— Зевс каза, че е било почтена размяна. Не знаел защо нещата са се сговнили.

— И Борко е работил за сирийците?

— Според Зевс, да.

Куин я погледна.

— Ти вярваш ли му?

Тя се поколеба, после поклати глава отрицателно.

— Какво смяташ, че се е случило?

— Нищо.

— Нищо?

— Порових още малко, но няма полицейски доклади, които дори да намекват, че същата нощ се е случило нещо като описаното от Зевс. Ако ченгетата едва не са ги заловили, все трябва да се е случило нещо.

— Мислиш, че операцията в Рим изобщо не я е имало?

— Да — потвърди тя, — точно това мисля.

Куин отново се загледа през прозореца.

— Интересно. Значи Зевс лъже.

Орландо кимна.

— Но защо? — попита Куин.

— За да пусне димка за прикритие — предположи тя. — Да предостави възможност на Борко да излезе от светлината на прожекторите, така че да може да се съсредоточи върху нещо по-голямо.

— Като елиминирането на Офиса.

Орландо се намръщи, после поклати глава.

— Не пасва.

Куин въздъхна. Беше съгласен с нея.

— Щеше да е много по-лесно, ако някой беше поел отговорност.

— Да, но щеше да направи работата безинтересна — каза тя.

Куин отпи още една глътка вода, после остави шишето до дивана.

— Добре, Борко все още е заподозрян, но ще останем отворени и за други възможности.

— Точно така — потвърди Орландо.

— Но ако е Борко, липсва още нещо.

— За мотив ли намекваш? — попита Нейт.

— Не — отговори Куин. — Единственият мотив, от който се нуждае, са парите. По-важно е кой плаща сметките. Борко е само наемник.

Орландо се поколеба.

— Може би зная отговора на този въпрос.

— Казвай.

— Намерих няколко отпратки, че Борко бил забъркан с Дал.

— Дал? — попита Куин. — Звучи ми познато.

— Аха — продължи тя. — И аз си помислих същото, затова порових малко. Очевидно действа от края на осемдесетте. Незначителен играч. Не можах да намеря човек, който да е работил за него, но все още проверявам. Останах с впечатлението, че сега възлага голяма част от работата на Борко. Но може и да бъркам.

— Окей. Първо ще се съсредоточим върху следата на Дюк. Може и да е Борко. Или някой друг. Или пък този Дал. Да се надяваме, че който и да е, нещата ще се изяснят. Ако това не стане и Борко не е пряко замесен в тази среща, ще го подгоним направо.

Орландо кимна.

— Нейт, ще дойдеш с мен тази вечер — нареди Куин.

— Окей — отговори младежът.

Куин погледна Орландо.

— Ти ще държиш връзка с нас по радиото. Така ще мога да ти съобщя, ако открия нещо полезно.

— Каква съм късметлийка — пошегува се тя. — Ще си седя на топличко.

[1] Един от най-известните берлински булеварди, наричан съкратено Ку'дам. — Б.пр. ↑

19.

Беше десет и петнадесет. Шандауер Щрасе беше тиха и тъмна. Нямаше улични лампи и единствената светлина идваше от входовете на жилищните блокове отгатак кръстовището.

Куин и Нейт бяха взели такси, което ги остави на няколко преки отгук, близо до градската административна сграда на Карл Маркс Щрасе. Бяха с топли черни дрехи. Куин носеше раница — тежка, но поносимо.

— Искаш ли пак да преговорим? — попита Куин, докато крачеха по настлания с малки павега тротоар.

Нейт поклати глава.

— Няма нужда. Крия се и наблюдавам улицата. Трябва да ти съобщя, ако има нещо необичайно. Нали така?

— Не само необичайно — поправи го Куин. — Каквото и да е. Разбра ли?

— Разбрах.

Вече валеше и снегът се усилваше все повече. До сутринта сигурно щеше да натрупа цяла педя.

На ъгъла на Шандауер Щрасе спряха, за да огледат помпената станция. Като повечето от сградите на улицата, и тя беше тъмна.

— Ето там — тихо каза Куин. — Фордът до портата.

Волвото, което стоеше там следобед, вече го нямаше. Куин смътно виждаше очертанята на човек, отпуснал глава на волана. Явно дремеше.

— Виждам го — потвърди Нейт.

— Още ли не си вътре? — прозвуча в ухото на Куин гласът на Орландо.

— На ъгъла на улицата сме — обясни Куин.

— Кажу ми какво виждаш.

Куин се огледа.

— Шандауер Щрасе. Настилката е от павега. Достатъчно широка, за да паркират и от двете страни на платното коли, а в средата

да остане място за двупосочно движение. Пусто е. Помпената станция е тъмна. Отдясно има триетажна сграда. Прилича на административна. Отляво има по-малка постройка. Тухлена. Един форд е паркиран на мястото, където следобед беше волвото.

— Нещо друго?

— Нищо по-различно от това, че е студено, мокро и вали, а аз трябваше още да съм на Мауи.

Куин и Нейт вървяха бавно покрай паркиралите коли. Стигнаха до форда и Куин ловко лепна малко топче приличащо на маджун вещество в долния ъгъл на задното стъкло. Човекът зад волана се размърда в съня си, но не вдигна глава.

Топчето беше специално — щеше да си пробие път покрай гумения уплътнител на прозореца и да изпълни купето с газ без мирис и вкус. След секунди човекът в колата щеше да бъде изваден от строя поне за два часа.

Куин внимателно отвори един малък найлонов плик и извади тънко парче мрежест плат. Постави го лекичко върху сместа на прозореца и се отдръпна.

Загледаха как топчето се смалвява — парчето плат не само го нагорещяваше, но и насочваше газа право в колата. Когато топчето се стопи, Куин изчака три минути и кимна на Нейт.

— Спи като пън — каза Нейт, след като надникна през предния прозорец. — Ей, това е страхотен номер.

— Готов ли си? — попита съвсем делово Куин.

Нейт кимна.

Куин сложи ръка на рамото му.

— Помни, трябва да...

— ... да ти казвам всичко — довърши Нейт вместо него.

— Браво. — Куин огледа за последен път улицата. Всичко беше тихо. — Окей, заеми позиция.

Нейт кимна, после пресече улицата към мястото на поста си, а Куин отиде до оградата, бързо се огледа да не би някой да го види и ловко се прехвърли през нея.

Тръгна по късата автомобилна алея, която минаваше покрай постройката и водеше към входната врата.

В левия джоб на якето му бе ключът, който му беше дал Дюк, заедно с малко мощно фенерче. Куин извади само ключа — имаше достатъчно светлина, за да вижда какво прави. Докато приближаваше вратата, тишината, обгърнала улицата, се смени с ниско приглушено бръмчене. Отне му секунда, преди да осъзнае, че се носи от вътрешността на сградата.

Пъхна ключа в ключалката и го завъртя. Ключалката вървеше трудничко, но пък изглеждаше стара, така че това не беше изненадващо. След като чу щракването на езичето, той отвори. Никъде не се виждаше светлина. Куин пое дълбоко дъх, влезе и затвори вратата.

Обгърна го пълна тъмнина. Остана неподвижен за няколко минути, заслушваше се. Освен силното бучене не се чуваше никакъв друг шум. Пъхна ключа в джоба си, извади фенерчето и светна. Една бърза обиколка на лъча му разкри, че е сам.

— Нейт, как е на улицата?

— Ледено — отговори Нейт, после добави: — Всичко е спокойно.

— Досега трябваше вече да си свикнал със студа — отбеляза Орландо.

— Имам впечатлението, че не беше много щастлива, когато трябваше да висиш пред „Доринт“ — озъби се Нейт.

— Само се преструвах — каза тя. — Мислех си, че така ще се почувстваш по-добре.

— Престанете — обади се Куин. — В случай че някой се интересува, аз съм вътре.

Насочи фенерчето към предната част на сградата и започна да проучва обстановката. Не му отне много време да открие защо е толкова тъмно. От вътрешната страна на прозорците имаше дървени плоскости, здраво закрепени за стените. Краищата им и всички снаждания бяха облепени с плат, така че навън да не може да излезе и лъч светлина.

До вратата имаше усилен със стомана панел. Беше на релси и можеше лесно да се плъзне пред нея и да запечата помещението.

— За какво им е притрябвало пък това, по дяволите? — промърмори той.

— За какво говориш? — полюбопитства Орландо.

Той описа запушените прозорци и подсигуряващата врата.

— Всичко изглежда ново и наскоро монтирано.

В помещението се носеше някаква миризма. Не неприятна. Всъщност точно обратното. Чиста, почти антисептична. Но не като в болница. Антисептичният мирис на болниците беше замърсен от миризмата на лекарства и смърт. Тази миризма беше на почистена и напълно дезинфекцирана стая, измита от тавана до пода и след това обилно изплакната.

— Какво може да означава това? — попита Орландо, след като Куин описа миризмата.

— Не знам.

— Опиши помещението.

Той насочи фенерчето към тавана.

— Наистина е голямо. Точно както каза Дюк. Прилича на пещера. До тавана има поне двайсет метра.

— Какъв е този шум? — попита Орландо.

Съвсем бавно, за да не пропусне нещо важно, той плъзна лъча на фенерчето надясно и ахна.

— Какво стана?

— Нищо — отговори Куин. — Изчакай малко.

Не беше сигурен какво вижда. Обектът заемаше повече от половината дължина на помещението и почти стигаше тавана. Беше гигантска сфера върху черен пиедестал. Изглеждаше направена от дебела бяла тъкан. Може би брезент. Черният пиедестал — всъщност широк пръстен — беше висок почти два метра. За разлика от балона, изглеждаше направен от нещо твърдо — метал, дърво или пластмаса. Нямах да разбере със сигурност, докато не го огледаше от по-близо. Цялото съоръжение напомняше на Куин за великанска топка за голф, сложена върху купчинка пясък и очакваща удар.

Плъзна лъча на фенерчето по обекта. Отляво на около четвърт обиколка имаше скеле с формата на кула. Покрай кулата се изкачваше метална стълба. Куин я проследи с кръга светлина. Стълбата свършваше при платформа, свързана със сферата посредством четириметров брезентов тунел.

„Интересно“, помисли си Куин.

Пак плъзна фенерчето по кулата и забеляза нещо друго. През центъра на структурата минаваше асансьор.

Следващото му хрумване беше, че цялата тази конструкция представлява нещо като импровизиран изолатор, например за прехвърляне на опасни материали. „Или — помисли си, неспособен да забрави предметното стъкло — нещо биологическо.“

Направи няколко крачки в помещението. Каквото и да вдигаше този шум, беше някъде навътре, в задната част. Тръгна натам.

Приличаше на въздушна помпа. В това имаше логика. Нещо трябваше да надува сферата. За миг изпита облекчение. Помпата вкарваше въздух в сферата, което означаваше, че налягането вътре е по-голямо от външното: неподходяща комбинация, ако се работи с опасни материали. За тях налягането в сферата трябваше да е по-малко, отколкото в помещението, за да се предотврати неволното изпускане на нещо неприятно, а самото съоръжение трябваше да използва нещо различно от въздух.

Без да влезе в сферата, нямаше как да определи предназначението ѝ. Може би нямаше нищо общо със срещата. А може би имаше. За всеки случай Куин трябваше да ѝ сложи бръмбари.

— Е? — обади се Орландо.

— Все още не съм сигурен.

— Обясни поне нещо де.

— Защо просто не ти покажа? — предложи той.

Свали раницата от гърба си и я сложи на пода. Извади два предмета. Единият беше съвсем малък и черен, другият — четириъгълна кутийка колкото шоколад. Постави и двата на земята, след това нагласи фенерчето върху раницата — насочи го да свети така, че да може да го използва като работна лампа. Взе по-малкия предмет, обърна го и видя малкия номер отзад.

— Камера 17 — каза на Орландо.

— Трябва да включиш усилвателя — предупреди го тя.

— Момент. — Той вдигна четириъгълната кутия — усилвателя — и бутна мъничкото ключе от едната му страна. Усети леко трептене: усилвателят заработи.

След пет секунди Орландо каза:

— Получавам сигнал.

Куин остави усилвателя на пода до раницата.

— Колко светлина ти трябва?

— Просмуква ли се влага в помещението?

— Не мога да кажа.

— Насочи фенерчето към онова, което искаш да ми покажеш. Трябва да е достатъчно.

Обективът за нощно виждане на камерата беше от най-модерните. Орландо не би се задоволила с по-малко. Куин обърна раницата така, че фенерчето да сочи към сферата. След това стана и започна да плъзга камерата по помещението.

— Какво е това, по дяволите? — попита Орландо.

Куин беше насочил обектива към сферата.

— Не знам. Има стълба и асансьор. — Насочи камерата към скелето. — На върха има нещо, което прилича на тунел, вероятно водещ към вход.

— Дюк не ти ли каза за това?

— Каза, че бил влизал в сградата преди години. Вероятно дори не знае, че това е тук.

— Не ми харесва тая работа — промърмори Орландо. — Може би трябва да се откажем. Първо да видим дали ще мога да намеря още информация.

— Не. Вече влязох. Ще свършим работата сега.

Плъзна камерата по сферата, та Орландо да я разгледа по-внимателно. После попита:

— Колко камери ми даде?

— Двадесет. Пет повече, отколкото поиска.

— Окей. Мисля, че мога да покрия по-голямата част от помещението със седем. — Куин го беше планирал още преди това, но сега трябваше да направи някои промени. — Още не съм огледал останалата част, но като се вземат предвид чертежите, да речем, още осем за стаите в задната част. Така остават пет свободни. Една отвън за входната врата. Една от другата страна на улицата и две за двата края на сградата. По дяволите, това са всичките. — Помисли малко и каза: — Добре де, може би само седем за останалата част на сградата. Така ще ми остане една, която ще мога да поставя в сферата.

— Няма да влизаш там — възкликна Орландо.

— Ако усетя, че нещо не е наред, просто ще се обърна и ще изляза. Съгласна?

— Да бе, страхотен план — отговори тя, без да крие раздразнението си.

— Радвам се, че ти харесва.

Отне му един час да разположи камерите. Всяка беше свързана с микрофон — мъничък диск, прикрепен към парченце двустранна лепенка. Ако беше в радиус три метра от камерата, звукът се улавяше чудесно.

Седем камери бяха с една по-малко, за да се покрият помещенията на етажите в задната част на сградата. Но нямаше какво да направи. Скри усилвателя на тавана: напъха го между наклонените покривни греди. Дюк беше прав. Подът на тавана определено беше слаб. Куин на няколко пъти се притесни, че може да се стовари долу.

Свърши и слезе по стълбите. В раницата му бяха останали шест камери. Пет бяха за външната част на сградата, а една за вътрешността на сферата. Куин отиде при металната стълба, която водеше до платформата.

Когато започна да се качва, Орландо попита:

— Не можеш ли да вдигаш повече шум? — Без съмнение го наблюдаваше чрез една от камерите, които беше разположил в голямото помещение. Стъпалата, макар и здрави, бяха хлабаво закрепени и независимо колко тихо се опитваше да се качва, дрънчаха при всяка стъпка.

Накрая стигна до платформата. Пред него беше входът на онова, за което беше започнал да мисли като въздушен шлюз. Сега, отблизо, видя, че материалът, който обгръщаше сферата и тунела, не е точно брезент. Беше по-дебел и гумиран.

Входът към тунела беше през врата от твърд полиестер, закрепен на също толкова здрава рамка. Не се виждаше да има шлюз. Куин завъртя топката и отвори вратата.

— Влизам в тунела.

С фенерче в ръка прекрачи прага и затвори вратата.

Вътрешността беше покрита с черен непрозрачен материал. За да провери, загаси фенерчето. Вдигна ръка пред лицето си, но не можа да я види.

Включи фенерчето и продължи напред по тясната метална платформа. Погледна към тавана и видя нещо, което не беше забелязал досега. Нещо, оцветено в същото непрозрачно черно като материала, който покриваше тунела отвътре. И не беше само по тавана, но и по стените.

Тънки пръти. Направени от някакъв вид гъвкав, но явно здрав материал, който може да се извива с формата на структурата. Образуваха серии триъгълници, които покриваха цялата вътрешност на тръбата. Нещо като скелет.

Продължи напред. В дъното имаше врата като тази, през която току-що бе минал. Когато я наближи, се включи зелена лампичка, монтирана в рамката ѝ на височината на очите. Беше колкото монета от половин долар. Сигурно се бе включила от сензор за движение.

— Влизам в самата сфера — каза Куин, хвана дръжката и отвори вратата. Докато прекрачваше прага, усети течение. Щом влезе, затвори и тази врата.

И ушите му заглъхнаха. Заглъхнаха? Не само това, но и полъхът, когато влезе... Не се ли движеше с него? Обърна се и отново отвори вратата. Пак усети въздушен поток, не толкова силен както първия път, но определено се движеше от тунела към сферата.

Отново затвори вратата, после плъзна лъча на фенерчето по вътрешната повърхност на сферата. Беше същата като в тунела: черен непрозрачен материал и същият метален скелет. Всичко това водеше до едно-единствено заключение. Въздушното налягане в сферата беше по-ниско от външното.

— Боже мили — възкликна той.

— Какво има?

Той каза на Орландо какво е открил.

— Добре, не се паникьосвай.

— Не се паникьосвам. — Той си пое дълбоко дъх.

Първоначалният му инстинкт излезе точен. Това място бе класическа зона за биобезопасност. Куин насочи светлината към центъра. Платформата, на която стоеше, продължаваше още десет стъпки и водеше до структура, която приличаше на голяма кутия. Точно това очакваше да намери. Независимо стерилно помещение. Без съмнение налягането вътре беше дори по-ниско от това в сферата. Това трябваше да е мястото, където се вършеше истинската работа.

Надникна през ръба на платформата и видя, че цялото това нещо стои на кула със сложна метална конструкция, която се спускаше надолу в недрата на сферата. Позволи си малко успокоение. Дори в стерилното помещение да имаше смъртоносни биологически агенти, тук той все пак беше в безопасност.

Бяха търсили някаква връзка с разцеплението, но това, което бе открил, имаше връзка със смъртта на двамата души в Колорадо. Гривната, предметното стъкло... и сега това? Не можеше да няма връзка. И макар все още да нямаше доказателства, Куин беше сигурен, че всичко това е свързано и с разцеплението.

— Направи няколко снимки от вътрешността. Искам да ги изпратя на Питър, когато се върна. Разбра ли?

Орландо не отговори. Куин почука слушалката в ухото си.

— Орландо, чуваш ли ме?

Нямаше отговор.

— Нейт, чуваш ли?

Единственото, което чуваше, беше собственото му дишане. По гърба му полазиха мравки.

— Орландо?

Мълчание.

— Орландо?

Никакъв отговор.

После чу нещо. Не в слушалката, а отнякъде извън сферата. Потракване на метал в метал.

Някой се качваше по стълбата!

20.

Куин погледна наляво, после надясно, но вече знаеше какво ще открие: единственият изход беше пътят, по който бе дошъл. „Шибан капан — помисли си. — И съм точно там, където искат да съм.“

Тракането на стъпалата продължаваше. И се приближаваше. Ако беше на друго място в сградата, Куин щеше да разполага с множество възможности за бягство. Но тук възможностите му бяха крайно ограничени.

Наложи си да се успокои. Имаше една възможност. Беше видял врата в долния край на пиедестала на сферата. Не беше сигурен дали ще може да стигне до нея от мястото, където се намираше, но да опита беше по-добре от това да стои и да чака.

Куин се стрелна по платформата към вратата на стерилното помещение. Спря и коленичи точно пред нея. Погледна през ръба на тясната платформа надолу.

Кръстосващата се структура на скелето се спускаше към дъното на сферата. Щеше да е лесно да слезе. Насочи светлината на фенерчето към самото дъно. На пода май имаше нещо като капак. Предположи, че води в кръглата основа, пиедестала, където беше другата врата.

Имаше възможност за бягство, но нямаше да може да слезе навреме. Щяха да го забележат, преди да е успял да се спусне дори наполовина.

Отново погледна под платформата.

„Окей. Бягството може и да е невъзможно. Но ако...“

Тракането на металните стъпала спря.

Нямаше време за мислене. Куин прибра фенерчето, смъкна се през ръба на платформата и се вмъкна под нея.

За част от секундата спря, за да се ориентира, след това се запровира през скелето като през детска катерушка. Точно под центъра на помещението за биобезопасност спря.

По челото му се стичаше пот, дъхът му излизаше на пресекулки. Знаеше, че да виси просто така под центъра на помещението не е

достатъчно.

Вдигна крака и ги завря над една от металните пречки, прилепи се към пода на помещението. Не беше невидим, но това беше най-доброто, което можеше да направи.

Долови как вратата към сферата се отваря. Чу се шумът на нахлуващия въздух, последван от стъпките на двама души — излязоха на платформата. Пауза, последвана от тих глас, после проблясък на светлина. Лъч на фенерче. Заигра по скелето.

След минута стъпките продължиха по платформата към лабораторията. Когато вратата се отвори, се чу засмукване и въздухът нахлу от едното помещение в другото. Миг по-късно вратата се затвори.

Лявото бедро на Куин започваше да се схваща и той пое риска да раздвижи крака си. Тъкмо намери по-удобна позиция и вратата на лабораторията отново се отвори. После се чу:

— Първи, тук Мац. Сферата е празна.

Човекът говореше на немски, ясно и членоразделно. Очевидно се обаждаше по радиостанция. А от неприглушения му глас стана ясно, че не носи противогаз. За Куин това означаваше, че лабораторията не е опасна. Щеше дори да почувства облекчение, ако не висеше на скелето и не се чудеше колко ли време ще мине, преди някой куршум да пониже главата му.

Радиото изпраща заради статичното електричество, после един глас, също на немски, но не с германски акцент, попита:

— Провери ли навсякъде?

— Да — отговори Мац. — Няма никой освен нас.

— А отдолу? — попита гласът.

Настъпи пауза. После Мац отговори:

— Проверяваме в момента.

Куин се напрегна. Нямахше какво друго да направи, освен да остане абсолютно неподвижен. Дори не можеше да извади пистолета, без да наруши равновесието си.

Внезапно лъчът на фенерчето се стрелна през ръба на платформата. Чу се тупване и Куин предположи, че единият мъж е коленичил, за да може да огледа по-добре отдолу. Лъчът проблесна по скелето покрай Куин, после продължи пътя си надолу към дъното на

сферата. Щом стигна там, започна бавно да се придвижва по пода, без да пропуска дори и сантиметър.

— Нищо — чу се глас. Този път не беше Мац, а другарят му.

— Сигурен ли си? — попита Мац.

— Искаш ли да погледнеш?

— Първи, тук Мац. Няма никого долу.

— Трябва да е някъде в сградата — каза раздразнено гласът по станцията. — Още не е излязъл.

— Може би партньорът му го е предупредил — предположи Мац.

— Няма начин. Излизайте. Другите може да успеят да го изкарат навън.

— Разбрано.

Куин се заслуша как двамата мъже минаха по платформата над него и излязоха от сферата.

Остана неподвижно увиснал под платформата двадесетина минути — поне така предполагаше. Със затворени очи, дишаше равномерно, пееше си наум албума на Дейвид Бауи с големите му хитове „Промени едно“. На средата на „Джон, аз само танцувам“, кракът му пак се схвана и той опита да го раздвижи. Но нито Бауи, нито болката в прасеца не можеха да прогонят глождещата го мисъл.

Операцията настина се беше прецакала.

„Това е изцяло свързано с разцеплението“, помисли си. Само че вече беше ясно кой го е натопил.

Дюк.

— Зарежи теориите за заговори — беше казал Дъри. — В деветдесет и девет процента от случаите е вярно очевидното.

От мига, когато Дюк му беше пратил имейл, това си беше капан. Единствената причина, че не го ликвидираха, когато Дюк го вкара в колата си, бе, че искаха да пипнат целия му екип.

Куин присви очи. Означаваше ли това, че и Питър е забъркан в измамата? В края на краищата нали той го накара да дойде в Берлин. Ако се направеше и следващата крачка, означаваше ли това, че Питър е замесен в унищожаването на собствената си организация?

Побиха го студени тръпки. Не можеше да се насили да повярва в това. Каквато и да беше истината обаче, нямаше да я научи, ако продължеше да виси тук. Бе изчакал достатъчно дълго. Време беше да действа.

В сферата цареше абсолютен мрак, но Куин не можеше да рискува да използва фенерчето. Заспуска се по скелето опипом, внимаваше да прехвърля тежестта си бавно от една точка на друга, за да избягва всеки излишен шум. Накрая краката му докоснаха дъното.

Вече не можеше да избегне риска и извади фенерчето. Преди да го включи, постави ръка върху стъклото. Натисна копчето и дланта му светна в жълтеникавочервено.

Той плъзна светлината по пода. Черна твърда пластмаса. Сферата бе на пиедестала, което означаваше, че е на два метра от пода на станцията.

Отдясно имаше някакъв люк. Беше вграден в пода и според пантите би трябвало да се отваря нагоре. Единственото, което липсваше, беше дръжка. За сметка на това в центъра на люка имаше два бутона. Един червен и един зелен.

Куин натисна зеления, хидравличната ключалка щракна и Куин отвори люка. И отново въздухът нахлу покрай него в сферата.

Той надникна през отвора и светна с фенерчето. Имаше място точно колкото да застане един човек. По едната стена минаваше стълба. На отсрещната имаше врата с монтирана лампичка, която светеше червено.

Куин слезе по стълбата и дръпна дръжката на вратата. Както очакваше, тя не се отвори. Той пак се качи по стълбата и затвори люка. От тази му страна имаше същите бутони, както от горната. Куин натисна червения и чу как люкът щраква. Червената лампичка до вратата светна зелено. Ако беше прав, сега вратата щеше да се отвори.

Прав беше.

Огледа се. Помещението беше кръгло. Две неща нарушаваха съвършения кръг на стените: вратата, през която току-що бе влязъл, и друга вляво, на четвърт от обиколката на пиедестала. Сигурно беше вратата, която бе видял отвън.

Тръгна към нея и се препъна в нещо на пода. Насочи фенерчето, за да видя какво е. Беше бетонен ръб, висок десетина сантиметра. Обикаляше голям четириъгълен отвор в пода. Куин светна в него и видя стълба.

Мазето. Бяха издигнали сферата над входа за мазето.

„Зарежи вратата в пиедестала“, каза си той. Май имаше по-добър път за измъкване. Долу все трябваше да има някакъв изход. Ако използваше вратата в пиедестала, щеше да излезе в главното помещение на помпената станция. Кой знае какво го очакваше там?

Точно когато се готвеше да почне спускането по стълбата, отново чу познатото метално потракване. Някой пак се качваше по външната стълба. Очевидно не бяха доволни от предишната си проверка.

Куин бързо заслиза. Долу имаше метална врата. Заключена.

Куин извади от раницата си комплект шперцове и се залови за работа. Над главата си чуваше шумове и гласове — пазачите слизаха по скелето от платформата към шлюза на кръглия пиедестал.

Куин загаси фенерчето. Не знаеше какво има от другата страна на вратата и не искаше светлината да го превърне в лесна мишена. Внимателно откряхна вратата и се вмъкна в мазето.

Спря и се послуша. Нищо. Заклучи, прибра шперцове в раницата и светна фенерчето.

Намираще се в помещение, заемащо половината от дължината на сградата отгоре. Простираше се от средата на помпената станция до предната страна на постройката. Покрай отсрещната стена бяха наредени няколко бели метални шкафа. В средата имаше четири бели пластмасови маси. Под всяка бяха сложени големи кофи за боклук, също пластмасови. Чуваше се друго бучене, не като това от въздушните помпи горе. Беше по-басово и не толкова силно.

Инстинктът на Куин му подсказа да провери кофите и шкафовете и да види какво има вътре. Това можеше да се окаже ценна информация. Но се отказа. В момента по-важното беше да остане жив и свободен.

Продължи да се оглежда. При първия оглед сякаш нямаше друг изход. При втория забеляза вратата в стената отляво. Беше боядисана в същото бежово като останалата част от помещението и имаше резе

наравно с повърхността ѝ, което я правеше почти невидима. Нямаше ключалка, така че той дръпна резето, изгаси фенерчето и отвори вратата.

Още едно тъмно помещение, но значително по-студено от предното. Той затвори вратата. В дъното се виждаше съвсем слаба светлинка.

Куин се усмихна. Прозорец.

Светна и видя дълги работни маси. От дясната му страна имаше нещо, което приличаше на голям хладилник. Той беше източникът на бученето. Куин го огледа внимателно.

Беше от вида, в които се влиза. Щеше да е по на място в склада на месарница, отколкото в закрыта помпена станция.

Знаеше, че трябва да излезе от сградата, но не може да се сдържи да не погледне вътре. Този път желанието му да разследва надви нуждата да избяга.

Хвана дръжката на вратата и я дръпна. В първия момент тя не поиска да се отвори. Тогава видя стоманения щифт, който не позволяваше на дръжката да помръдне. Издърпа го и вратата се отвори лесно.

Обгърна го леден въздух. Хладилникът не беше настроен на охлаждане, а на замразяване.

Куин го освети с фенерчето. Беше дълбок два метра и половина и широк метър и петдесет. От двете страни имаше масивни стелажи с по четири метални рафта, всичките празни.

Чу шум и се обърна към вратата между двете помещения. Очакваше, че ще се отвори рязко и през нея ще нахлуят въоръжени мъже. Но вратата си остана затворена.

Той затвори хладилника и нагласи щифта, така че нищо да не изглежда подозрително. Обърна се към прозореца. Беше високо над пода.

Свободата на германската нощ го зовеше. Той хвърли поглед към вратата, през която сигурно всеки миг щяха да влязат пазачите. Не можеше да рискува.

„По дяволите — помисли си, — наистина взе да ми писва!“

Успя да се напъха между тавана и горната част на хладилника. Стискаше „Зиг Зауер“-а, който му беше избрала Орландо. Беше със заглушител. Последното, което искаше, бе да използва оръжието. Но ако го откриеха, нямаше да се даде лесно.

След половин минута вратата се отвори и няколко души нахлуха в помещението. Лъчи на фенерчета се застрелкаха от стена до стена, покриваха всяка педя. Но никой не светна нагоре към Куин.

Фенерчетата бяха четири. За всеки случай Куин се опита да преброи и стъпките. Да, четирима души.

— Видяхте ли? — Беше Мац, онзи, който пръв бе влязъл в сферата, за да търси Куин. — Казах ви, че не е слязъл тук.

— Тогава къде е? — попита втори глас.

Беше гласът от радиостанцията, гласът на човека, към когото Мац се беше обръщал с „Първи“. Сега, без радиосмущенията, гласът се стори на Куин много познат.

— Може да се е измъкнал покрай пазачите горе — предположи Мац. — Да се е промъкнал навън, без някой да забележи?

— Мислиш ли, че е възможно? — попита Първи.

— Не знам. Но очевидно не е тук. Вратата на мазето си беше заключена. Ако не е избягал, все още трябва да е някъде горе. Ти каза, че е добър.

— Аз поисках професионалисти, а Дюк ми прати тъпаци.

Куин прехапа устни. Пак Дюк.

— А там вътре? — попита Първи.

— В хладилника?

— Да.

Стъпките им се приближиха до него и спряха пред вратата.

— Тук има щифт. Ако е вътре, няма как да го е сложил на мястото му.

Накрая Първи каза:

— Да вървим.

Куин слушаше как излизат от помещението. Чу вратата да се затваря, но не помръдна. Нещо не беше наред.

Най-накрая, след десетина минути, чу стъпки. После вратата се отвори и мъжът, който беше останал да изчака, си тръгна.

Куин остана неподвижен още малко. Замисли се.

Точно така преди време един мъж бе останал да изчака в сенките.
Гласът от радиостанцията. Човекът, когото Мац наричаше Първи.
Мъжът, за когото го беше предупредил Пайпър.

Типът, когото беше видял в Торонто.

Борко.

21.

Измъкна се от сградата чак към един след полунощ. Борко беше оставил пазачи, но както сам беше признал, хората на Дюк бяха глупаци и Куин не беше кой знае колко затруднен да се промъкне покрай тях.

Успя да хване последното влакче по линия №7 — потегляше от Ратхаус Нойкьолн. Имаше само десетина пътници. Куин се колебаеше. Знаеше, че трябва да стигне до мястото за среща при извънредни обстоятелства, но му беше трудно да обмисли всичко, което току-що се беше случило.

Не можеше да се отрече, че Борко го беше надхитрил. Куин беше повярвал, че контролира събитията. Всъщност Борко ги беше контролирал, и то през цялото време. И макар Куин да се бе измъкнал, Борко все още държеше всичко под контрол.

Сърбинът не беше глупак. Дори хората му да бяха успели да хванат Орландо и Нейт, още не ги бяха убили. Борко знаеше, че докато двамата дишат, ще му служат като осигуровка, ако има някакви проблеми с Куин.

Слезе на Бисмарк Щрасе, качи се на улицата и взе такси до Ку'дам. Докато седеше отзад, отлепи от раницата малко квадратче тъмнолилава хартия. Беше една от двадесетината лепенки, които носеше. Орландо и Нейт имаха същите, само че нейните бяха сиви, а на момчето — черни. Бяха избрали тъмни цветове, защото щяха да привличат по-малко внимание.

Куин слезе на две преки от руините на Кайзер Вилхелм Гедехтнискирхе^[1], една от най-популярните туристически забележителности. Беше разрушена от бомбардировките през Втората световна война и не беше реставрирана, за да служи не само за паметник, но и като предупреждение такива ужаси да не се повтарят. В този късен час тук беше пусто.

Близо до паметника имаше покрит търговски център с външна стълба, която водеше към долния етаж. Куин се увери, че никой не го

наблюдава, и слезе по стълбите.

Ако изобщо беше възможно, колкото по-надолу слизаше, толкова по-студен му се струваше въздухът. Тук май беше по-лошо дори отколкото в Колорадо. Приличаше му повече на нощите в най-лютите зими от детството му край канадската граница, отколкото на Европа.

На половината път надолу лепна квадратчето от дясната страна на перилото. Беше се надявал да намери лепенките на Орландо и Нейт, но неговата се оказа първата. Опита се да не мисли какво може да значи това. На сутринта щеше се върне, за да провери. Надяваше се да открие съобщенията им.

Междувременно трябваше да си намери къде да спи. Не можеше и дума да става за връщане в „Доринг“ или в „Четири сезона“. Всъщност най-добре беше да избягва всички хотели.

Това наистина му оставяше само една възможност.

Неохотно се качи по стълбите и махна на друго такси.

— Айн пилзнер, бите — поръча Куин, щом седна на бара в „Дер Голдене Круг“.

Барманът беше слаб и нисък, с мустак и небръснат поне от три дни. Наточи една халба и я сложи пред Куин.

— Цвай ойро.

Куин бръкна в джоба си за монети и чу глас:

— Найн, Макс.

Една жена току-що бе влязла.

— За сметка на заведението — продължи тя на немски.

Макс вдигна рамене и се обърна да обслужи друг клиент.

Жената, брюнетка с фигура като пясъчен часовник и външен вид на много по-млада, отколкото вероятно беше, се приближи до Куин, потупа по рамото мъжа, който седеше до него, и му махна да се премести. Той отвори уста да протестира, после я погледна и без да каже и дума, си взе бирата и отиде на една ъглова маса.

Жената седна на свободното столче.

— Както обикновено, Макс. — Барманът кимна. Жената се обърна към Куин.

— Здравей, Джонатан.

— Как си, Софи?

— Виждаш, че все още съм тук. Нищо не се е променило. Имам си редовни клиенти. Те ми плащат сметките.

Макс донесе някакъв сложен коктейл, Софи му кимна и той мина в другата част на бара. Тя отпи, сложи чашата на тезгяха и попита:

— По работа?

— Моля?

— Бизнес? За това ли си тук?

— В Берлин?

— В бара ми.

— Да — отговори той. — И в Берлин, и в бара ти.

— Добре. Защото ако беше казал, че си дошъл да ме видиш, щях да ти кажа да се разкараш.

Куин се подсмихна.

— Минаха колко? Две години? — попита тя.

— Горедолу.

— Какво правиш тук?

— Трябва ми място, където да отседна.

— За тази нощ?

— Да, за тази нощ. — Той направи пауза. — Може би и за утре.

— Как мислиш, какво ще каже съпругът ми?

— Ти не си омъжена.

— Да бе, не съм.

— Разбира се, че не си.

Тя сякаш понечи да каже още нещо, но вместо това започна да се смее.

— Все същият задник си, знаеш ли?

— Така разправят — отговори Куин.

Софи и Макс успяха да разкарат последните клиенти чак към три. Куин седна в един ъгъл, пиеше си бирата и ги гледаше как почистват. После Макс си тръгна и Софи поведе Куин към горния етаж.

Апартаментът ѝ над бара имаше две спални. Имаше и два начина да се качиш. Първият беше през вход откъм улицата, а вторият — по стълбата до склада в задната част на бара.

Софи отключи апартамента и влязоха. Докато заключваше, ръката ѝ докосна рамото му, после тя се обърна и устните ѝ неочаквано се впиха в неговите.

Първата му реакция беше да се отдръпне. Не това искаше. Просто имаше нужда от място, където да се наспи. Място, където никой да не може да го намери.

Между другото, връзката им, връзка, преди две години изтраяла няколко месеца, беше един от многото неуспешни опити на Куин да се сближи с някого. Сега беше дошъл при Софи само защото нямаше къде другаде да отиде.

Но вместо да се отдръпне, почувства как устните му се отпускат и преди да се усети, ръцете му вече бяха на гърба ѝ, придърпаха я към гърдите му, почнаха да я гаят и да разкопчават блузата ѝ. Нуждата му от нея, не, не от нея, а от човешки контакт, внезапно го погълна и започна да го управлява.

Той смъкна блузата от раменете ѝ и последва свличането ѝ с устни, докато не стигна до лявата ѝ гърда. Зърната ѝ, малки и щръкнали, бяха най-чувствителните места на тялото ѝ, помнеше го много добре. Бавно плъзна език около тях, възбуждаше я. Тя също вече го събличаше и скоро дрехите им бяха на пода. Куин дръпна Софи към дивана и продължи да проучва тялото ѝ сантиметър по сантиметър. Устата и езикът му търсеха, целуваха, милваха. Ароматът ѝ, смесица от бира, пот и лавандула, го изпълваше със спомени за миналото.

— Сега — прошепна тя в ухото му, — чукай ме сега...

Насладиха се на втори по-бавен сеанс в спалнята. Когато свършиха, Софи стана да донесе вода. На лицето ѝ цъфтеше усмивка.

— Тренирал си.

— За жалост рядко — отговори той.

— Пий — тя му подаде чашата — и не се тревожи.

— За какво?

— Изглеждаш като човек, който се страхува, че жената, с която току-що е преспал, ще вземе да му каже, че го обича. — Тя се изсмя презрително. — Не се тревожи. Не те обичам. Нищо не се е променило. Разбрано? Просто двама стари приятели, които не са се виждали известно време.

— Значи това е твоят начин да кажеш здрасти, така ли?

— Ако останеш тук и утре, ще трябва пак да кажеш здрасти. Приеми го като наем.

Той се усмихна, но не каза нищо. Отпи глътка, после ѝ подаде чашата. Софи я изгълта на един дъх и я остави на нощното шкафче. Легна и Куин издърпа завивката върху двамата.

— Радвам се да те видя.

— И аз — отговори той. Не беше пълна лъжа, но и не беше съвсем истина.

Тя се обърна с гръб към него, за да може да се притисне към гърдите му. Той я прегърна, дланта му лежеше върху корема ѝ. Тя обичаше да спи така. И наистина, само след няколко минути Софи заспа дълбоко. Куин нямаше този късмет — унесе се в неспокойна дрямка и сънищата му бяха смесица от Орландо и Нейт. Мъртви. В агония. Измъчвани. А той можеше само да гледа.

[1] Църква, построена в памет на кайзер Вилхелм I. — Б.пр. ↑

22.

Събуди се след четири часа. Вече беше съмнало. Софи лежеше на една страна, покрита с пухената завивка. Ако навиците ѝ не се бяха променили, щеше да се размърда чак след няколко часа.

Откри дрехите си във всекидневната, където ги беше захвърлил. Докато ги обличаше, огледа помещението. Малко неща се бяха променили, докато го беше нямало. Снимките, пукнатините по стените, тапицираното кресло, всичко си беше както в първата нощ преди две години, когато Софи го доведе тук.

Беше я срещнал между две задачи. Кратката му ваканция, както го беше нарекъл в началото, се превърна в двумесечна връзка. Дори тогава не знаеше защо остана. Софи му харесваше, беше му хубаво с нея. Но нямаше много повече. Единствената причина, която можеше да изтъкне, беше, че бе изкарал дълго време сам, преди да се появи тя. Не беше от най-звездните причини, за да започнеш връзка, но пък бе твърде обичайна за Куин.

Видя я на съботния открит пазар за антики близо до Тиргартен^[1]. Софи беше дошла с приятели. Куин ги следва известно време, докато Софи не спря сама пред щанд, където се продаваха стари книги. Лесно се разговориха и Куин използва обичайното си прикритие, че е банков консултант и помага на един от международните си клиенти да сключи сделка в Берлин. Тя не се задълбочи в това, а и малко хора го правеха. Банкерството беше сред професиите — освен ако човек не е от занаята — които бяха загадка за обществото. Все пак Куин беше достатъчно начетен, така че ако случайно попаднеш на някой от гилдията, можеше да проведе приемлив професионален разговор.

Още първата седмица той се изнесе от хотела и се премести в апартамента ѝ. Правеха любов с часове. Често, след като страстта им се утолеше, тя го извеждаше през трапезарията до кухнята и после през един прозорец на къса издадена част от покрива в задната част на сградата. Беше я превърнала в градинка. Имаше дървена маса, няколко стола и пет-шест саксии, в които растяха домати.

— Моята ферма — казваше тя.

С часове седяха на масата, пиеха вино или бира, гледаха звездите и разговаряха за какво ли не.

Но след известно време правилото на Дъри за романтичните обвързвания проработи и Куин изчезна — тръгна си една сутрин, докато Софи спеше. Кратка бележка беше единственото му сбогом.

Докато си обуваше обувките, не можа да не си помисли, че го прави пак. Спря за миг и се послуша дали не се е събудила. Но единственият шум, който идваше от спалнята, беше дишането на дълбоко заспал човек.

Ку'дам вече беше претъпкан с хора, туристи и берлинчани. Задачата на Куин беше спешна, но крачките му бяха спокойни. Провери парапета на стълбата в търговския център. Все още имаше само една лепенка. Залепи второ квадратче до първото — така екипът му щеше да разбере, че все още е в безопасност. След това се сля с тълпата и се насочи към търговския център.

За момента единствената му собственост беше онова, което носеше в раницата: телефон, пистолет плюс три резерви пълнителя, шестте останали камери, монитор, за да проверява ъглите на камерите по време на монтажа предната вечер. Освен това имаше няколко лични карти, нож, комплект шперцове и аптечка за първа помощ. Имаше и бинокъл с ограничено нощно виждане. Парите нямаше да са проблем. Имаше достатъчно банкови сметки на имена, които знаеше само той и които не можеха да се проследят.

Онова, което нямаше, беше компютър. Неприятно, но това не бе краят на света. Никой друг освен Куин не можеше да получи достъп до данните на неговия харддиск. Той просто щеше да се самоизтрие, ако някой се опита да го хакне. А и по-голямата част от информацията беше качена на дискети, които бяха в Ел Ей. Информацията, от която имаше нужда, се намираще във външната памет на сигурно място в джоба му. Ако му дотрябваше, можеше да използва безбройните интернет клубове из целия град.

Най-непосредствената му нужда беше от дрехи. Намери един универсален магазин и си избра достатъчно неща, които да му стигнат

за няколко дена. Плати в брой, след това се преоблече в тоалетната на магазина. Щом излезе, отиде до най-близкия уличен телефон.

— Бихте ли ме свързали със стаята на господин Макдоналд?

Стоеше в телефонна будка пред някаква хлебарница. Мобилният му телефон беше в раницата. Докато не купеше зарядно устройство, трябваше да икономисва батерията колкото може повече.

— Съжалявам, господине — отговори мъжки глас. — Господин Макдоналд си замина тази сутрин.

— Данке — отговори Куин. И окачи слушалката.

Пое дълбоко дъх. Макдоналд беше името, с което се бе регистрирал в „Четирите сезона“. Дори ако Орландо беше напуснала стаята като предпазна мярка, нямаше да се отпише. Това само потвърждаваше онова, което очакваше. По някакъв начин Борко беше проследил сигнала на комуникациите им до хотела, докато Куин беше в помпената станция. Налагаше му се да предположи, че са хванали Орландо.

Позвъняването в хотел „Доринг“ даде същия резултат.

По вратата зад гърба му се почука и Куин се обърна. Една тийнейджърка нетърпеливо се беше втренчила в него през стъклото. Куин ѝ кимна, отвори вратата и излезе от будката.

Сега главният му приоритет беше намирането на Орландо и Нейт. И вече знаеше точно откъде да започне.

Дюк оперираше от Берлин вече доста време. Всъщност прекалено дълго. А това беше добре, защото бе правил различни неща. Глупави неща. Неща, които умните хора в занаята не биха направили, независимо колко дълго живеят някъде. Дюк не беше толкова умен. Просто имаше късмет.

Куин седеше в едно волво комби, преди половин час го беше откраднал от Ку'дам. Беше паркирал срещу един нощен клуб на Кайзер Фридрих Щрасе. Все още беше рано и клубът нямаше да отвори още няколко часа. Но въпреки това кипеше оживена дейност: доставяха кашони с алкохол, миеха прозорците, метяха тротоарите.

Заведението принадлежеше на Дюк. Вероятно го смяташе за прикритие, но според Куин си беше жива пречка.

— Никога не изпъквай — казваше Дъри. — Никога не се фукай. Фукането ще те вкара в гроба. В тази занаят може да изкарваш достатъчно пари, но няма защо да ги пилееш. Слушаш ли ме?

Куин го слушаше. Обаче очевидно никой не беше отделил време да накара Дюк да разбере това. Защото както правеше всяка сутрин, Дюк спря пред клуба същия „Мерцедес“, с който бе возил Куин предния ден.

Беше сам. Арогантността му щеше да стане причина за падението му. Държане от вида „Берлин е моят град, тук никой не може да ме пипне“. „Глупак“, помисли Куин.

Причината да дойде толкова рано беше да провери сметките от предната нощ. Куин знаеше това от последния път, когато бе работил с него. Тогава Дюк се перчеше с бизнеса си — как обичал да започва всеки ден с проверка на бизнеса. И как специално започвал всеки ден в 11 сутринта в „Мезон дю Ша“^[2] — както не много изтънчено беше кръстено заведението.

Шаблони. Идиотски необмислени шаблони.

Дюк влезе в клуба и след двадесет минути се появи на вратата. Усмиваше се. Обърна се и каза нещо на някого вътре, после тежко закрочи към колата.

Куин завъртя ключа на волвото. Изчака, докато мерцедесът се отдалечи на половин пряка, направи обратен завой и го последва.

Дюк спря пред някаква бижутерия. Куин го изчака да влезе. Този път Дюк не се бави много. А и очевидно тук сметките не бяха много приятни, защото когато излезе, не се усмиваше.

Куин два часа го следва в обиколката на различните му точки. Дюк може и да не беше много умен в играта на разузнаване, но очевидно знаеше как да прави вложенията си. Занимаваше с по малко от всичко: нощен клуб, няколко бижутерии, няколко ресторанта, счетоводна фирма, рекламна агенция, повече от десет будки за вестници. Дори обаче всичките да бяха печеливши, нямаше да му донесат толкова, колкото щеше да му докара посредничеството в една-единствена успешна тайна операция. Разбира се, от гледна точка на Дюк, никое от другите му предприятия не можеше да го убие.

Малко след 14:00 мерцедесът зави в жилищен район и спря пред някакъв блок. Това беше нещо ново. Куин нямаше представа дали Дюк живее тук, или това е друг източник на пари, но вече му беше писнало да го следва из града. А и за разлика от всички други спирки, тази можеше да предложи възможност за разговор на четири очи.

Куин извади пистолета, ножа и шперцовете от раницата. Трябваше да е готов за всичко. Измъкна се от волвото и забърза след Дюк към стария пететажен жилищен блок. Останалите сгради на улицата бяха в много по-добро състояние. Тясна стълба водеше от тротоара към избелялата синя входна врата.

Дюк вече пъхтеше по стъпалата — килограмите наистина му тежаха. Куин го изчака да влезе, изтича по стъпалата и хвана вратата, преди да се затвори.

Спря и внимателно се послуша, за да се увери, че Дюк не го е усетил. Чуваше го как крачи бавно и невъзмутимо. Не бяха стъпки на човек, който смята, че е в опасност. Куин ги изчака да заглъхнат, после отвори вратата и се вмъкна вътре.

Озова се в опушено фойе. За тръбата на парното беше заключен велосипед. Отляво имаше очукани пощенски кутии. Отпред имаше друга врата, към стълбището, беше подпряна с тухла, очевидно от години. Зад нея имаше стълбище и коридор, който водеше към задната част на сградата.

Куин спря до стълбището. Миришеше на мухъл и пикоч. Сградата беше на косъм от това да бъде обявена за необитаема. Дюк не би живял тук. Сигурно беше дошъл за нещо друго.

Куин надникна в коридора. Очакваше да види дебелака, но коридорът беше пуст. Чуваше се обаче едва доловимо скърцане. Куин предпазливо тръгна натам и след секунди видя какво скърца.

Асансьор.

Скрибуцането рязко спря — асансьорът беше спрял. За съжаление нямаше табло, от което да се разбере на кой етаж е. Но сградата не беше чак толкова висока и за разлика от Дюк, Куин нямаше проблеми да се поразкърши. Върна се при стълбището и хукна нагоре.

Дюк беше на четвъртия етаж, тъкмо чукаше на една врата в дъното на коридора. Куин се спотаи и зачака.

Вратата се отвори и една възрастна жена подаде глава.

— Фрау Рус — каза Дюк. — Трябва да говоря с вас.

— Да, хер Раймерс — каза жената. — Един момент. — И притвори вратата.

Куин безшумно влезе в коридора и докато се приближаваше към Дюк, извърна глава, та той да не види лицето му. Дюк го погледна незаинтересовано, после отново насочи вниманието си към вратата.

Куин спря до него. На Дюк му трябваше цяла секунда, за да осъзнае, че нещо става. Обърна се. Куин му се усмихна и каза:

— Гутен таг, хер Раймерс.

[1] Важен площад и кръстовище в центъра на Берлин. — Б.пр. ↑

[2] Къщата на котката (фр.). — Б.пр. ↑

23.

Блъсна Дюк в апартамента и затвори вратата с ритник. Старата жена изникна някъде отдясно и възкликна:

— Какво става?

Дюк — беше се сринал в някакво старо кресло, завито с плат — понечи да се надигне.

— Не мърдай — изръмжа Куин. После се обърна към жената. — Какво има зад тая врата? — И кимна към дъното на помещението.

— Кой сте вие? — попита тя възмутено.

Куин се втренчи в Дюк и попита на английски:

— Какво има зад вратата?

— Баня — отговори дебелият.

Куин се обърна към жената и й каза на немски да влезе в банята. Тя не помръдна, така че той изръмжа на Дюк:

— Може би тебе ще те послуша. Кажи й, че ако не влезе в банята, ще я застрелям.

— Какъв ти е проблемът? — попита Дюк.

— Кажи й!

Дюк се обърна към възрастната жена.

— Фрау Рус, влезте в банята, докато ние разговаряме.

Този път жената се подчини. Куин се обърна към Дюк и каза сухо:

— Стани.

Дюк се опря на ръце, за да се надигне, и се изправи.

— Какво е станало, Куин?

Куин не каза нищо. Гледаше го в очите.

— Кажи де. Не ме плаши.

— Хайде да оставим всичките тия глупости от сорта на знаеш-защо-съм-тук. Съгласен ли си?

Ръката на Дюк внезапно се стрелна под сакото му, но Куин го очакваше. Сграбчи Дюк за косата с лявата си ръка и опря ножа в гърлото му.

— Много внимавай.

Дюк се вцепени.

— Казах: много — продължи Куин. — Ръцете настрани. Бавно.

Дюк понечи да каже нещо, но Куин го прекъсна:

— Млъквай.

Дюк вдигна ръцете си встрани.

Куин пусна косата му и бръкна под самото му. Измъкна пистолет.

Глок.

Пъхна го в джоба на якето си.

— Нещо друго?

— Не.

Куин натисна по-силно с ножа.

— Не — повтори Дюк. — Нямам друго.

— Сядай — заповяда Куин.

Отдръпна ножа и позволи на Дюк да седне в креслото. По челото на дебелака беше избила пот. Пред креслото имаше масичка за кафе.

Куин бутна на пода струпаните върху нея списания и седна на ръба.

— За кого работиш?

— Не е твоя работа.

Куин размърда ножа.

— Не ме изнервяй. И без това съм ядосан.

— За Борко — бързо отговори Дюк.

— Само за Борко ли?

Дюк нервно погледна ножа.

— Той ми е единственият контакт.

— А не Дал?

— Това име не ми говори нищо.

— Ужасно мразя да ме лъжат.

— Не лъжа — отговори Дюк. Куин приближи ножа до гърлото му. — Добре де, добре. Чувал съм името на тоя Дал. Обади се веднъж на Борко, докато имахме среща. Само това знам.

Куин се втренчи в него, без да казва нищо.

— Кълна се.

— Дай тогава да поговорим за помпената станция. За какво я използват?

— Да не мислиш, че са ми казали? — попита Дюк. — Борко дори не ме пусна вътре.

— Без тия. Базата на Борко не е тук. Той има нужда от местен човек. Човек, който познава града и може да организира нещата. — Куин вдигна ножа към очите му. — А това си ти. Така че не ми се кълни.

— Куин, аз към никой. Наемник. Също като теб. — Дебелакът трепереше. — Борко не ми казва нищо. Вярно, аз наех станцията, но само толкова. Нямам представа какво правят там.

— Помисли си. Може би забравяш нещо. Нещо, което Борко може и да не ти е казвал направо. Нещо, което си чул или си разбрал сам.

Дюк мълчеше. Погледът му обаче подсказа на Куин, че знае много повече.

— Е?

Дюк се поколеба, после каза:

— Имам само предположение.

— Давай.

— Искат да разкарат Офиса от пътя си. Не зная защо. Борко се е оправил с това. Мисля, че е работил с някого отвътре.

— С кого? — попита Куин. — С Питър ли?

Дюк не отговори.

— Добре де — каза Куин, — но защо да ликвидират мен? Та аз само работя за Офиса.

Дюк се поколеба.

— Казвай.

— Ти си специална поръчка.

— Специална поръчка? Някой ме е нарочил?

— Това е всичко, което чух, всичко, което зная.

Куин изчака малко, за да схване напълно значението на думите му. Специална поръчка? Възможно ли беше да е истина? Дори да беше, това хвърляше твърде малко светлина на случващото се.

— Каква е целта им? — попита Куин.

— Вече ти отговорих — тросна се Дюк.

С плавно движение Куин плъзна острието по ухото му. По врата на дебелия мъж започна да се стича кръв.

— Недей! — викна той и затисна раната с ръка.

— Каква е задачата? — попита Куин.

— Казах ти, че...

Ножът помръдна.

Дюк вдигна умолително ръце.

— Добре де, чакай. Чух нещо. Но не можах да го разбера.

— Какво?

— Някакво съкращение. Буквено — отговори Дюк и затвори очи, сякаш се напъваше да си спомни.

— Какви букви?

— Чакай де! М ли беше?... МИ... Не, не, М... О... МОМП. Да, МОМП.

— Какво означава?

— Откъде да знам?

— Лъжеш. — Куин беше сигурен, че Дюк крие нещо. — Какво означава?

— Не знам.

— Тогава какво знаеш, по дяволите?

Дебелакът погледна надолу и не отговори.

— Какво? — настоя Куин.

— Просто едно име, което не бях чувал никога.

— Кажи го.

— Кампобело.

Куин присви очи, умът му направи връзката на мига.

— Трябва да има още нещо — настоя той.

— Не — отговори Дюк. — Нищо друго.

Куин леко поклати ножа.

— Кълна се — извика Дюк. — Това е всичко, което чух.

— Голям помощник си ми, знаеш ли?

— Казах ти всичко, което знам.

— Съмнявам се. — Куин поклати глава. — Къде мога да намеря Борко?

— Никога не сме се срещали два пъти на едно и също място. Той ми се обажда и се среща. В ресторант, бар или някъде другаде. Нямам представа къде е отседнал. Най-вероятното място е помпената станция. Или поне ходи там от време на време.

Куин вече беше мислил за тази възможност. Вторачи се в Дюк. Дебелакът сведе очи.

— Последен въпрос. Колко ти платиха, за да ни вкараш в капана?

Дюк запелтечи:

— Аз... не съм... те...

— Колко? Десет хиляди на глава? Или двадесет? Надявам се, че за мен си взел поне двадесет и пет хиляди. Толкова са предложили на Гибсън.

Дюк беше стиснал здраво уста.

— Къде е екипът ми?

— Не зная.

— Лъжеш.

— Не лъжа — умолително каза Дюк.

— Не ти вярвам. — Куин измъкна пистолета на Дюк от джоба си.

— Не ме убивай!

— А ти защо ни прати на смърт?

Опря дулото в челото му и дръпна спусъка.

24.

Следобед спря на няколко места, за да купи нещата, които му трябваха за предстоящата задача. Провери и парапета на Ку'дам, но знаците на Нейт и Орландо все така ги нямаше. Знаеше, че трябва да предполага най-лошото, но още не беше готов да го приеме. Хапна в някакво ресторантче и зачака слънцето да залезе.

Мислеше си за разговора с Дюк. ИОМП. Може би нямаше значение. Дюк може просто да си го беше измислил, за да не го застреля. Ако беше така, значи просто беше поредният пример за лошата му преценка. От друга страна, ако означаваше нещо, не можеше да си позволи да го пренебрегне. Куин порови из паметта си за някаква връзка, но не можа да намери.

Другата информация, спомената от Дюк, бе накарала ума му да прещрака. *Кампобело*. Градът, изписан в шофьорската книжка на Робърт Тагарт. Кампобело, Невада. И все пак смисълът на всичко това още му убягваше.

„Може би нищо от тези неща няма значение“, помисли си. Наистина ли му пукаше какво прави Борко? Имаше ли причина, заради която трябва да знае?

Единствено ако това му помогнеше да намери Орландо и Нейт. Иначе не му пукаше.

Щом се стъмни, Куин си хвана такси за Нойкълн. Обясни на шофьора, че не може да си спомни точния адрес, но сградата била на Вилденбрух Щрасе някъде на изток от Зоненалее.

Затвори очи и се съсредоточи върху предстоящата задача. Опита се да преговори плана си стъпка по стъпка, но вместо това съзнанието му се изпълни с картини на мъртвите Орландо и Нейт: как труповете им са захвърлени в някое тъмно къше. Стигнаха Нойкълн и Куин помоли шофьора да кара бавно, за да не пропуснат сградата.

Минаха южно от Шандауер Щрасе и Куин я огледа за наблюдателни постове. Веднага ги забеляза. Първият седеше на задната седалка на едно аути, паркирано до бордюра. Другият се криеше в сянката на входа на жилищен блок.

Куин беше наясно, че има и други. Борко нямаше да рискува, докато той е на свобода. Сигурно имаше и камери, поне две. И вероятно още един пазач на улицата близо до входа на помпената станция. Да се доближи до нея, без да го забележат, беше невъзможно.

Продължи с преструвката в продължение на още две преки. Малко след канала си избра една случайна сграда и каза на шофьора да го остави пред нея.

Преди да тръгне за помпената станция, беше проверил сигналите от камерите, които бе оставил в станцията. Виждаха се единствено смущения. Без съмнение хората на Борко ги бяха демонтирали малко след като той беше избягал. Обаче местата, на които бяха тези камери, вече не бяха важни за него. Сега искаше да постави камери на двете места, на които не беше успял да постави миналата вечер. В мазето и в сферата. Това бяха централните места на Борковата операция, местата, откъдето беше най-вероятно да научи нещо полезно.

Снегът отдавна беше спрял, но беше много студено. Куин вдигна яката на якето си и се помъчи да не обръща внимание на студа.

Върна се по моста през канала и зави надясно по Вейгандуфер. От едната страна на улицата беше направената от човешка ръка река, а от другата — редица жилищни блокове на по шест и осем етажа. Куин вървеше по тротоара и ги оглеждаше. Някъде към средата на пряката откри каквото търсеше.

Сградата бе с цвят на горчица, с късо стълбище. Можеше да влезе тук, но пък беше прекалено открито. Единственото, от което имаше нужда, бе да излезе от другата страна, но без да се набива на очи.

По-добрата възможност беше вляво от входа на равнището на улицата — тунел под сградата, през който колите да влизат в паркинга. Затваряше се с две големи дървени врати. Обаче, тъй като още беше рано, вратите бяха отворени.

Куин влезе небрежно, все едно живееше тук. Спря на изхода на тунела и огледа паркинга. Не беше голям — имаше място само за десет коли и няколко мотоциклета. В двата края имаше лампи. Крушката в

по-далечния край премигваше и скоро щеше да се наложи да я сменят. Зад паркинга имаше дървета, а след тях празно място. Зад него пък се издигаше помпената станция.

Куин излезе от сенките на тунела. Искаше да мине през паркинга и да стигне до дърветата. Но направи само няколко крачки и чу скърцането на врата вдясно. Погледна натам. Някакъв мъж излизаше от сградата.

Куин приклепна зад най-близката кола. Внимателно надникна през стъклото ѝ. Мъжът беше на петдесет и няколко, уморен и с наднормено тегло. Извеждаше куче, някакъв мелез.

Мъжът затвори вратата и запали цигара. Кучето задуши из паркинга, после спря и вдигна крак. Наближи мястото, където беше Куин, и внезапно спря. Той изруга наум, готов за бързо отстъпление през тунела и на улицата. Обаче, вместо да се разлае, кучето се приближи и започна да ближе ръката му.

Мъжът с цигарата направи няколко крачки напред и подвижна:

— Чарли?

Но Чарли, изглежда, беше харесал новия си приятел. Куин се опита лекичко да го отблъсне, но той не помръдна. Куин отново хвърли поглед иззад колата. Стопанинът на кучето беше направил още няколко крачки в паркинга. Дръпна за последно от цигарата, хвърли я на земята и я стъпка.

После вдигна очи и се провикна:

— Чарли!

Ушите на мелеза щръкнаха.

— Тук!

Кучето започна да отстъпва от Куин, но отново спря.

— Чарли!

Мелезът хвърли последен поглед на Куин и хукна към господаря си. Мъжът се върна до входа, отвори вратата и кучето изчезна вътре. Куин изчака, за да се увери, че наистина са се прибрали, после се изправи и претича през паркинга.

Ограда от телена мрежа отделяше дърветата в края на паркинга от празното място. Куин хвана мрежата и лекичко я разклати. Можеше да се покатери по нея, но беше толкова хлабава, че това не можеше да

стане безшумно. А поне един от хората на Борко беше на пост откъм задната страна на помпената станция и щеше да го чуе, преди да е успял да се прекатери. Не можеше и дума да става да я прескочи. Знаеше, че може просто да я среже, но това нямаше как да остане незабелязано. Последното, което искаше, бе някой да разбере, че е бил тук.

Металният стълб на оградата изглеждаше най-логичното място. Куин измъкна от раницата си клещи и започна да реже телените халки в долния край на оградата.

Беше по-трудно, отколкото бе очаквал. За да замаскира шума, трябваше да напасва рязането със звуците от преминаващите по улицата коли. А и снегът му пречеше. Трябваше да изрине достатъчно, за да има пространство за работа. Отне му пет минути да се промуши под оградата и да излезе от другата страна.

Празното място беше осяно с петна светлина, която се промъкваше между сградите и дърветата по Шандауер Щрасе. Не беше много голямо: само шейсетина метра от левия до десния край и още трийсетина до сградите от другата страна. Земята беше покрита с дебел килим нов сняг. В единия край имаше купчина метални тръби, очевидно останали от времето, когато помпената станция е работила.

Куин насочи вниманието си към задната страна на постройката: гледаше за движение или някакви признаци, че се охранява. След малко забеляза нещо. Бе едва доловимо, вероятно просто смяна на позата поради схванат мускул или изтръпване. Каквато и да беше причината, една сянка се беше размърдала и вече беше ясно, че близо до левия ъгъл на станцията има пазач.

Все така приведен, Куин тръгна надясно към купчината тръби. Беше висока към метър и половина и предлагаше чудесно прикритие. Най-голямата му грижа беше снегът. Горният слой бе замръзнал и бе създал естествена алармена система. Трябваше да стъпва много внимателно, та хрущенето да е възможно най-малко.

Мина покрай тръбите, зави и се озова само на пет-шест метра от прозореца на мазето, през който беше избягал предната вечер. Пропълзя до него и спря, за да се увери, че не е забелязан. После насочи вниманието си към прозореца.

През него проникваше слаба светлина. Куин предпазливо надникна вътре. Една-единствена лампа светеше слабо в ъгъла срещу

прозореца. Куин бързо огледа помещението за някакви признаци за движение. Всичко изглеждаше спокойно, обаче вляво зад хладилника можеше да се спотайва някой.

Прозорецът — пантите бяха в горния край — се отваряше навън. Куин хвана долната част на рамката и дръпна съвсем малко, за да провери дали е все още отворен. Не бяха открили, че е отварян.

Извади пистолета и провери дали заглушителят е закрепен както трябва. Бавно вдигна прозореца и изчака дали вътре ще има някаква реакция. Нищо. С пистолет насочен към хладилника, и с главата напред, той се провря до кръста през прозореца.

Изглежда, в мазето нямаше никого. Той се извъртя, стъпи на крака и затвори прозореца. Чувахе се само бученето на хладилника.

Огледа помещението и откри някои промени в сравнение с предната вечер. Сега върху работните маси имаше няколко пластмасови кутии с дръжки. Той ги провери. Всичките бяха празни. Реши, че може би съдържанието им е било сложено в хладилника.

Отиде при него и с изненада видя, че щифтът е сменен с катинар. Замисли се дали да не го отключи, но реши да не го прави. И без това имаше много работа, не можеше да отдели време и за това.

Отиде до вратата към второто помещение. Спря и се ослуша.

Тишина. Пое си дълбоко дъх и отвори.

И това помещение не изглеждаше същото. Сега работните маси бяха покрити с инструменти и кутии за инструменти. Куин ги огледа. Не можеше да направи никакви предположения за предназначението на всичко това. Спря пред металния шкаф най-близо до вратата и го отвори. Беше пълен с медицински материали: марли, бинтове, ножици, лекарства. В следващия висяха няколко защитни костюма. Бяха бели и изработени от някакъв непропусклив материал. На дъното на шкафа имаше няколко еднакви кутии. Куин отвори едната и видя цяла лицева маска в найлонов плик. Беше с такава форма, че да прилепне плътно към яката на защитния костюм.

Отвори следващия шкаф. В него имаше кислородни бутилки, закачени на рамки като тези за самарите за раници. Куин провери индикаторите им. Повечето бутилки бяха празни, но две бяха почти пълни.

Той свали раницата си, сложи я на работната маса и извади едната от шестте останали камери. Тя можеше да предава на няколко

честоти: изборът ставаше с помощта на малък шалтер от задната страна. Той го премести на различна честота от онази, която беше избрал предния ден. Така щеше да може да вижда какво става, без да се издаде на Борко и екипа му. Единственото ограничение беше разстоянието — нямаше друг усилвател и щеше да се наложи да стои в радиус една миля, за да види нещо. И по-близо, ако искаше да е сигурен, че картината ще е ясна.

Монтира камери и в двете помещения на мазето. Когато свърши, взе раницата и тръгна към стълбата, която водеше към основата на сферата. Точно преди да стигне до вратата, спря и след миг колебание се върна при шкафовете. Свали раницата, облече един от защитните костюми, сложи си и маска и взе едната от пълните бутилки.

Целта на тази премяна беше двойка. Първо, да го предпази от всичко смъртоносно, което може би се носеше наоколо. Второ, да послужи като маскировка.

Извади от раницата останалите четири камери и ги пусна в найлоновия плик от маската. Понечи да сложи при тях и пистолета, но се отказа: ръкавиците на защитния костюм бяха гъвкави, но бяха прекалено дебели, за да успее да пхне пръст в спусъчната скоба. Неохотно прибра пистолета в раницата и я остави в шкафа.

Прилепи се до скелето точно под платформата в центъра на сферата, на същото място, където бе висял предната вечер, когато хората на Борко го търсеха на платформата отгоре. Закачи една от останалите камери на тръбите и я насочи надолу, така че да може да види всеки, който влиза и излиза от въздушния шлюз в дъното на сферата.

Докато проверяваше дали камерата е закрепена здраво на избраното място, чу над главата си гласове. Двама мъже току-що бяха излезли от стерилното помещение и сега бяха на платформата, вървяха към въздушния шлюз. За съжаление не можеше да чуе какво си приказват. Задоволи се да изчака тихо.

След като двамата се магнаха, Куин се изкатери на платформата. Първо отиде на изхода за въздушния шлюз. Спря се и се послуша. Беше тихо.

Куин извади следващата камера и я разположи над вратата. Нагласи я така, че да гледа към стерилното помещение. Черният корпус на камерата се сливаше добре с черното покритие на сферата. Човек трябваше наистина да я търси, за да я забележи. Доволен, той залепи тясната лепенка с микрофона точно над входа.

След това се върна тихо по платформата до входа към стерилното помещение и постави камера и там, като я насочи към входа пред шлюза. Така обхвана всички врати.

Беше време да насочи вниманието си към самата лаборатория. Огледа входа. Ако предположението му беше правилно, зад него щеше да има още един въздушен шлюз с двойни врати.

Въпреки това още се колебаеше. Какво ли можеше да има от другата страна на шлюза.

Стегна се, преброи до три и дръпна вратата. Този път нямаше въздушна струя. Двамата мъже, които току-що бяха минали през шлюза, бяха изравнили налягането в него с това във вътрешността на сферата.

Куин надникна вътре.

Предположението му беше вярно. Стаичката беше малка, имаше място за най-много двама души. Следваше друга врата, с ярка червена лампа, монтирана в рамката на височината на очите. Куин влезе, после дръпна вратата да се затвори. Над него светна лампа, вградена в тавана.

Известно време не се случи нищо, после с едва доловимо щракване червената светлина до вътрешната врата се смени със зелена, светлината до вратата, през която току-що бе влязъл, стана червена.

Куин си пое дълбоко дъх и отвори вътрешната врата. Както очакваше, когато прекрачи прага, въздухът нахлу с него.

Централното помещение беше тъмно. Той затвори вратата — смяташе, че и тук има автоматизирано осветление — но нищо не светна. Отвори я отново и на светлината от външното помещение забеляза ключа за осветлението вляво. Натисна го и бутна вратата да се затвори.

Покрай стените от лявата му страна имаше редица високи до гърдите хладилни шкафове. От неръждаема стомана и чисто нови. Куин отвори най-близкия. Работеше, но беше празен.

Продължи огледа на помещението. Покрай стената срещу хладилниците имаше дълга маса от неръждаема стомана. Цялото оборудване изглеждаше наскоро струпано и още неподредено.

В центъра имаше още една маса, а на нея две големи прозрачни кутии, направени или от пластмаса, или от стъкло — Куин не беше сигурен за материала. В предната част на кутиите имаше отвори, осигуряващи достъп до гумени ръкавици, закрепени във вътрешността на кутията. Ръкавиците даваха възможност на човек, застанал пред кутията, да работи с нещата вътре, без всъщност да ги докосва. Куин беше виждал такива кутии във филмче по канал „Дискавъри“, посветено на центровете за контрол на заболяванията. Това бяха изолационни боксове — кутии, създадени специално за работа с опасни микроорганизми. По-стари модели, сети се Куин, но въпреки това много ефективни.

— Мамка му — изруга той.

Куин слезе в мазето, свали защитния костюм и го прибра в шкафа. Взе раницата, извади пистолета и го пъкна под колана си. След това се измъкна през прозореца.

— Халт!

Куин се извъртя мълниеносно, пистолетът вече беше в ръката му. Гласът беше дошъл иззад гърба му, малко отдясно и много близо. Куин видя сянката на човек и без да се поколебае, дръпна спусъка.

Чу се слаб пукот и пазачът падна. Куин се стрелна към него с насочен пистолет. Но оръжието се оказа излишно. Мъжът вече беше мъртъв.

Изад ъгъла на сградата се чува забързани стъпки. Куин бързо взе оръжието на пазача — глок със заглушител, и напрегнато се взря в ъгъла.

След секунди там се показа друг мъж. Куин стреля с глока така, че куршумът мина близо край него, но не го засегна.

Мъжът бързо се дръпна зад ъгъла и викна:

— Ролф, аз съм!

Куин стреля още веднъж и мъжът отговори на огъня. Куин точно това чакаше. Стреля още веднъж, после хвърли глока до ръката на

мъртвеца и хукна покрай стената. Спря на безопасно разстояние и се скри в сенките.

Вторият пазач стреля още два пъти, после зачака. Когато никой не отговори на огъня му, се провикна отново:

— Ролф?

Втори глас се присъедини към неговия.

— Какво става?

— Ролф стреля по мен.

— Сигурен ли си? — попита вторият глас.

Куин не изчака да чуе останалото. Скоро щяха да открият, че Ролф е мъртъв, и ако Куин не бъркаше, щяха да предположат, че е стрелял пръв. Това беше номер, на който го беше научил Дъри, но сега Куин го използваше за пръв път. Тревогата, свързана с мъртвия, щеше да намали бдителността на пазачите. И така стана: Куин не срещна никой друг, докато се измъкваше.

25.

Нямаше друг избор: трябваше да се върне при Софи за още една нощ. По пътя натам спря още веднъж на Ку'дам. В слабото осветление на стълбището едва не го пропусна. Може би причината беше, че се бе подготвил да не види нищо. Пък и съзнанието често вижда онова, което очаква. Куин дори го пипна, за да се увери, че наистина е там.

Сиво квадратче, залепено на перилото до неговото.

Орландо.

Беше жива и свободна. Куин трябваше да се насили да започне отново да диша. Внимателно извади още една морава лепенка от раницата си и я залепи наполовина върху сивата. Ако всичко вървеше по план, трябваше да се срещнат в 10:00 на следващата сутрин.

— Кога? — попита Софи.

— Сутринта — отговори Куин.

Очакваше, че ще го попита защо си тръгва или къде отива, или защо изобщо се е върнал при нея, но тя не го направи.

— Освен ако не искаш да си тръгна веднага.

По лицето ѝ се плъзна хитра усмивчица.

— Какво искам аз ли? Много добре знаеш какво искам!

На следващата сутрин Куин отново се събуди рано. Събра си нещата и си тръгна, преди Софи да се размърда. Макар да ѝ беше казал, че може да се върне, прекарването на втора нощ тук означаваше поемането на голям риск. Каза си, че това е за последен път. Не можеше да изкушава съдбата трета нощ подред.

Взе такси до Потсдамер Плац и в приземния етаж на търговския център си купи сандвич. На горния етаж бяха обичайните за такова място стоки. Куин влезе в магазин „Сатърн“, специализирана верига за

електроника, и си купи зарядно устройство за телефона. После слезе един етаж по-надолу и си купи ризи.

Половин час се въртя из улиците, за да провери дали не е следен, след което се насочи към спирката на надземната железница и се спусна към перона, където спираше С2. Почти вярваше, че ще я види да го чака. Но въпреки че имаше двадесетина души, Орландо не беше сред тях.

Куин зае позиция в единия край в близост с тунела за излизане. Погледна си часовника. Вече беше 10:05. Орландо закъсняваше. След три минути пристигна следващото влакче. Вратите се отвориха и слязоха трийсетина деца заедно с учителите си. Равнището на шума на спирката се повиши в аритметична прогресия.

Все още нямаше следа от Орландо. Настъпи известен хаос, когато пристигналите пътници тръгнаха към изхода, а заминаващите почнаха да се качват на влакчето. После то изведнъж потегли и спирката опустя и утихна.

Не, не опустя напълно. Някой се беше облегал на стената в другия край. По стойката Куин незабавно реши, че е жена, макар да беше навлечена така, че на човек му беше трудно да определи.

Гледаше към него и той тръгна към нея. Когато я наближи, забеляза, че лицето ѝ е увито в червен раиран шал така, че се виждаха само очите. Азиатските очи на Орландо.

Ако не беше толкова добре обучен, щеше да се усмихне облекчено. Вместо това с нищо не показва, че я е познал. Продължи да крачи към стълбището. Дори не я погледна повторно.

Въпреки подготовката си трябваше да използва цялата си воля, за да не се обърне и да провери дали го следва. Берлинската транспортна система беше покрита с камери и макар че беше твърде малко вероятно Борко да разполага с ресурсите да провери всички, по-безопасно беше да предположи, че може да го направи. Последното, което искаше, бе Борко да разбере, че двамата са се намерили.

На улицата Куин се смеси с тълпата. Миг по-късно тя се изравни с него.

— Нейт? — попита Орландо с приглушен от шала глас.

— Още няма знак от него — отговори Куин. — Добре ли си?

— Няколко драскотини. Нищо сериозно.

Минаха покрай майка, която буташе количка с бебе, после край една възрастна двойка, повлякла тежки пазарски чанти.

— Защо ти отне толкова време, за да оставиш знак? — попита Куин.

— Не съм сигурна дали си забелязал, но не се вписвам твърде сред хората тук — отвърна тя. — Не можах да ида там през нощта, когато ни предадоха. Затова си намерих безопасно място и зачаках. Нямах как да си покажа физиономията на дневна светлина, така че вчерашният ден отпадна. Можах да изляза чак по тъмно. Тогава разбрах, че си жив.

— Сега също е ден.

— Да. И не ми е много гот да съм навън. Хайде — подкани го тя, — запазила съм апартамент в „Мандола Суитс“.

— Какво? — Куин спря и за първи път я погледна право в очите. — Хотелите са първото място, където ще ни търси Борко.

— Нали все трябва да отседнем някъде?

— Ами ако някой те е забелязал, когато си се регистрирала?

Тя поклати глава.

— Няма начин. Направих го по телефона. Поисках куриер да вземе ключа и да ми го донесе на гарата на Фридрихщрасе. Той сигурно реши, че съм помощничка на някакъв тип. То си е така де. — Тя бръкна в джоба си и измъкна една магнитна карта.

„Мандола Суитс“ беше отличен избор, особено като се имаше предвид положението им. Хотелът беше създаден за продължителен престой. Имаше няколко дискретни изхода, което означаваше, че гостите може никога да не минават през фойето. Във всяка стая имаше обзаведена кухня. А най-хубавото беше, че се намираше точно на Потсдамер Плац. Тяхната стая беше на петия етаж и гледаше към Лайпцигер Щрасе. За съжаление Орландо бе успяла да запази апартамент само с една спалня, така че на Куин щеше да му се наложи да бивакува на дивана.

Щом се съблякоха и Орландо свали шала, Куин забеляза синина на скулата ѝ.

— Пепелник — обясни тя, след като той я посочи с пръст.

— Ти ли падна върху него, или той върху теб?

— Задникът, който го хвърли, ме целеше в тила, но аз се обърнах в последния момент.

Куин се беше вторачил в нея, държеше да научи повече.

Орландо седна на дивана.

— Някак си са се включили в нашия сигнал. Знаеха къде си. И са успели да ме засекаат. Вероятно ужасно са се изненадали, че бях в съседство с мястото, където беше отседнал.

— Тогава как не те пипнаха?

— Щом сигналът ни беше заглушен, знаех, че разполагам само с няколко секунди — обясни тя. — Грабнах пистолета, свих се зад дивана и го насочих срещу вратата. Мисля, че техният избор на момент беше малко неточен. Вероятно са искали да прекъснат комуникациите ни и в същия миг да нахлуят при мен. — Тя вдигна рамене. — Аз бих го планирала така. Бяха трима — продължи тя. — Улучих първия веднага щом влезе. Втория, когато хукна към спалнята. Последният ми създаде най-големите неприятности.

— Той ли хвърли пепелника?

Тя кимна:

— Да. Но доста дълго няма да може да хвърля нищо. Не можех да чакам да видя дали ще дойде още някой, така че събрах каквото можах и се измъкнах. — Тя кимна към него. — Сега е твой ред.

Куин ѝ разказа за бягството от сферата, за разговора с Дюк и връщането в сферата предишната вечер.

— Нарочно ли се опитваш да ме изкараш некадърна? — попита тя.

— Нямах намерение да изтъквам това.

— Чувствителността ти е трогателна — измърмори Орландо. —

А Нейт?

Лицето на Куин се изопна.

— Досега трябваше да се обади.

— Няма да се обади.

— Знам.

Орландо го погледна за момент.

— Ще го намерим.

Куин кимна, но не каза нищо. Надяваше се чиракът му да е още жив, когато го намерят.

Помисли малко, после извади мобилния си телефон.

— Мисля, че е време за едни сериозен разговор с Питър.

— Е, приятно прекарване. — Тя стана и отиде в банята.

Докато набираше, Куин чу шума на душа.

След миг Мисти вдигна.

— Куин се обажда.

От другата страна настъпи мълчание.

— Мисти? — попита той.

— Извинявай — каза тя с разтреперан глас, — просто... чухме, че си мъртъв.

— Кога се предполага, че се е случило това?

— Преди две вечери — отговори тя. — В Берлин.

— Не се чувствам умрял.

— И слава богу. Искаш да говориш с Питър, нали?

— Разбира се.

След няколко секунди Питър се обади.

— Господи, Куин, какво става?

— Ти ми кажи.

— Борко се хвали, че те е премахнал заедно с целия ти екип. Изглежда знае, че работиш за мен.

— Сериозно? Кажи ми, Питър, а ти за кого работиш?

— Какво искаш да кажеш?

— Работата с Дюк беше капан — отговори Куин. — Излиза, че е бил гъст с Борко. Зная, зная, че е шокиращо — каза той с безизразен глас. — Обаче искаш ли да чуеш нещо още по-интересно? Каза ми, че Борко е отговорен за разцеплението. И че е имал помощ отвътре. Ти си единственият, който много държеше да работя с Дюк. Умоляваше ме. Сега излиза, че Дюк е работил за Борко. А Борко е човекът, който елиминира Офиса. Виждаш как се получава, нали?

— Да ти го начукам! Как изобщо може да си го помислиш?! — избухна Питър. — Твърдиш, че съм набъркан в заговор, при който загинаха мои близки приятели? Смяташ, че бих направил подобно нещо?... Майната ти!

— Ти си човекът, който искаше да дойда тук.

— Аз нямам нищо общо! Доколкото знам, Дюк просто ни помагаше. Как бих могъл да знам, че не е така? Та аз дори не мога да изляза от шибания си офис. И нямам никого другиго освен теб.

Куин се замисли. Колкото и да изглеждаше, че Питър е замесен, все пак нещо не се връзваше. Познаваше Питър отдавна. Въпреки многото си недостатъци началникът на Офиса никога не се беше обръщал срещу някой от своите хора. За това Куин беше склонен да му повярва. Но това не означаваше, че няма да вгорчи живота на Питър.

— Ако не си ти, тогава кой? Може би трябва много внимателно да огледаш служителите си. Как е моралът?

— Върви по дяволите — отговори Питър. — Тук всички са чисти.

— Откъде си толкова сигурен?

— Просто съм сигурен, и толкова.

— Щом казваш.

— Как е положението? — попита Питър.

Куин си пое дъх.

— Нейт е изчезнал.

— Мислиш ли, че е мъртъв?

Куин се поколеба, после обясни:

— Не. Мисля, че са го хванали.

— Използват го като застраховка?

— Така предполагам.

— Хванаха ли още някого?

— Не.

— С кой друг работиш?

— Няма нужда да знаеш.

— Просто се опитвам да помогна.

— Сериозно? — саркастично каза Куин. — Това е чудесно, защото имам нужда от малко информация.

— Каква?

— Всичко, което има някаква връзка със случилото се. Тагарт, Джилс. — Куин замълча за миг. — Участието на Офиса. Трябва да ми кажеш всичко.

— Това какво общо има?

— Разцеплението и задачата в Колорадо са свързани — обясни Куин. — Разбери го най-после.

— Нямам представа какво става.

— Питър, не се ебавай с мен. Напоследък се наслушах на „не знам“. Кажи ми какво става.

— Няма нищо за казване — отвърна Питър.

Куин стисна зъби.

— Не правиш кой знае какво, за да спечелиш доверието ми.

— Сигурен ли си, че зад разцеплението стои Борко?

— Доста — потвърди Куин. — Операцията му тук ме кара да вярвам, че е свързан и с Тагарт. Питър, губим време.

— Не мога да ти кажа.

Куин си пое дълбоко дъх.

— Тогава нека те замеря с още едно име. Дал.

— Дал? — Питър очевидно се изненада. — Откъде чу това? Гибсън ли ти каза?

— Защо Гибсън изобщо ще ми казва нещо?

Сега беше ред на Питър да замълчи. Когато заговори, в гласа му кипеше едва прикрит яд.

— При всяко произшествие по време на разцеплението... имаше съобщение. До вчера не осъзнавахме, че има някакъв шаблон. Всички съобщения бяха еднакви. Бяла визитка, пъхната в гърлото на жертвата. Достатъчно навътре, за да не може да бъде открита без аутопсия.

— Направили сте аутопсии? — възкликна Куин. Това не беше част от рутинната процедура. Причината за смъртта обикновено бе достатъчно очевидна.

— Не сме — отговори Питър. — Но местните власти стигнаха до една от нашите жертви преди нас. Техният съдебен лекар откри визитката. След като научихме, проверихме и останалите.

— И какво е съобщението?

— Една-единствена дума. Дал. Кучият син искаше да знаем кой го е направил.

— Гибсън не носеше визитка — подхвърли Куин.

— Може да се е отървал от нея, преди да го хванеш.

— Невъзможно. — Куин се притесни, че покушението срещу него се отличава от другите по тази подробност. После си спомни думите на Дюк, че е бил специална поръчка. — Срещал ли си го някога?

— Не знам... — Питър май беше наистина объркан. — Той е от доста време в занаята, но доколкото знам, никога не сме работили с него. — За миг замълча. — Но сега го искам. Намери го и ще ти дам тройна премия.

— Значи трябва да ми помогнеш.
Питър въздъхна.
— Добре. Но първо трябва да проверя нещо.
— Стига глупости!
— Ще ти се обадя.
И преди Куин Да успее да каже нещо, затвори.

Когато Орландо дойде, Куин каза:

— Искам да се свържеш с твоя приятел. Провери дали е открил нещо.

Косата ѝ беше влажна. Беше облякла една от белите хавлии, които предлагаше „Мандола“.

— Къртицата? Нямам му телефона. Той си го сменя всеки ден.

— Тогава как се свързваш с него?

— Пращам му имейл, а той ми отговаря с номера.

— Окей, ще намерим компютър.

Тя въздъхна уморено.

— Добре.

— Почакай малко. — Куин я погледна в очите. — Колко си спала нощес?

— Достатъчно.

— Колко?

— Може би час.

— Свита в някой вход?

— Нещо такова.

— Оставаш тук. Аз ще се свържа с него.

— Може и да не иска да говори с теб.

— Ще съм много убедителен. Дай ми имейла му.

Тя му го даде.

— Ще ти трябва и шифърът. Без него нищо няма да разбереш, дори да ти отговори.

На Ку'дам Куин намери интернет кафе, плати за час компютърно време и седна в задната част, където щеше да е по-трудно някой да наднича през рамото му.

Включи компютъра и влезе в един от многобройните сайтове, където се предлагаха безплатни имейл адреси. Отне му по-малко от три минути да регистрира нова самоличност. Съставянето на късото съобщение до Къртицата отне повече време.

Правиш една оценка за мен. Гривна, която получих в Колорадо. Каза да се свържа направо с теб за потвърждение. Можем ли да поговорим?

Дж. К.

Натисна „изпращане“. Сега беше само въпрос на чакане. Остави прозореца с пощенската кутия отворен и отвори друг, за да влезе в интернет страницата на една печатница в Челси, Масачузетс. Използва една „задна врата“, която тайно беше вкарал в техния сървър, после сам се отпрати към фирма доставчик на хартия в Балтимор, Мериленд и оттам в компютрите на Правителствената административна служба (ПАС) във Вашингтон, окръг Колумбия. Сега вече беше лесно да се прехвърли в системата на ФБР по канали, които Орландо бе изградила много отдавна.

Влезе и прекара тридесет минути в преглеждането на списъка с изчезнали лица, които можеха да са Тагарт. Дори можа да отметне половината от тях по своя списък.

Преди да продължи, Куин отвори друг прозорец и го използва, за да влезе в „Мап Куест“ за САЩ. След това написа: „Кампобело, Невада“ в съответното поле и после натисна „търси“. Беше възнаграден с карта на Кампобело, Южна Каролина. Опитва отново, но резултатът остана същият.

Прехвърли се от „Мап Куест“ на „Гугъл“. За следващата му задача една обикновена търсачка щеше да е достатъчна. Той написа „Кампобело, Невада“ в прозорчето, а после натисна „търси“.

След няколко секунди му беше представен списък с над десет хиляди попадения, но нито едно от тях не беше за Кампобело, Невада. В тях бяха подчертани или Кампобело, или Невада, но не и двете заедно. Той запрелиства първите няколко страници. В Италия на остров Пантелерия имаше град на име Кампобело ди Мазара. Освен това в Италия се произвеждаше и зехтин с наименованието

„Кампобело Ризерва“, както и балсамов оцет. Вероятно идваха от същия район.

В Канада имаше остров Кампобело, Франклин Делано Рузвелт имал лятна къща на него. В Сейнт Луис имаше пицария „Кампобело“ и хижа „Кампобело“ в ранчото „Бар Н“ в Западен Йелоустоун. Но нямаше Кампобело, Невада.

Куин се облегна на стола и се протегна. Завъртя глава наляво-надясно и чу силно изпукване.

След като Кампобело не водеше доникъде, реши да провери дали вече не е получил мейл. Издърпа прозореца с курсора на мишката напред и натисна бутона. Имаше едно съобщение. Натисна на линка, за да го отвори.

501587331862xc2

„Чудесно“, помисли си Куин.

Отиде в една близка градинка. Грееше слънце и времето се беше постоплило. Но все още беше студено и имаше съвсем малко хора.

Куин извади телефона, използва шифъра, който му беше дала Орландо, за да извлече телефонния номер от съобщението на Къртицата, после набра номера. Телефонът звънна само веднъж, преди някой да вдигне. Нямаше поздрав, а само мълчание, нарушавано от нечие тихо дишане.

— Куин се обажда.

— Как да... съм сигурен? — Гласът беше безизразен, електронен и правеше паузи съвсем не на място. Сигурно минаваше през някакъв електронен филтър, за да маскира самоличността на говорещия.

— Не можеш — отговори му честно Куин. — Как аз да съм сигурен, че ти си онзи, за когото те мисля?

— Няма как.

Куин продължи:

— Разбра ли какво има на предметното стъкло?

Настъпи дълго мълчание.

— Както... казах преди малко... как да съм сигурен... че ти си...
наистина Куин?

— По дяволите, няма как. Ще трябва да ми се довериш.

— Доверието... не ми е... присъщо.

— Доверяваш се на Орландо, а тя ми имаше достатъчно доверие,
за да ми каже как да се свържа с теб.

— Може да си го... изтръгнал от нея... чрез други средства.

— О, за бога! — възкликна Куин. — Или ми вярваш, или не.

— Къде е тя?

— В безопасност.

— Виждал ли... си я скоро?

— Преди час.

Пак настъпи мълчание.

— Чу се... че е мъртва.

— Заговори се, че и аз съм мъртъв.

— Значи... си чул.

— Можем ли да минем на въпроса?

От другия край на линията се чу някакво раздвижване. Очевидно
Къртицата сменяше позата си.

— Предметното стъкло... беше много повредено... отнема ни
доста време... може би след няколко дни... ще ти пратя мейл... кога да
ми се обадиш.

— Почакай — обади се Куин, предусещаше, че Къртицата ще
затвори. — А надписът на гривната?

— Той също... създава затруднения.

— Значи още нямаш нищо?

— Засега.

Куин се беше надявал на малко новини, нещо, което поне да ги
насочи в правилната посока.

— Окей — каза той. — Имам още една молба.

— Какво... искаш — попита гласът.

Куин му каза.

26.

Някъде пишеше аларма. Не будилник, а нещо по-яко. Потревожно. Куин отвори очи. Отне му известно време, за да се ориентира. Леглото му беше по-тясно и твърдо от неговото. А и лежеше на една страна. Това бе необичайно. После си спомни. Изобщо не беше в леглото си. Спеше на дивана в апартамента в „Мандола“.

Вдигна глава и погледна електронния часовник на масата: 3:43 сутринта.

— Какъв е този шум?

Куин се обърна. Орландо стоеше на вратата на спалнята. За пижама ѝ служеха една свръхголяма тениска и долнище на три четвърти анцуг.

Куин се заслуша в алармата. Не беше от апартамента, а по-скоро от коридора пред него.

— Противопожарната аларма — каза той внезапно нащрек.

Стана от дивана и бързо отиде до входната врата. Задуши въздуха за пушек. Въздухът си беше същият, както когато си беше легнал. Сложи ръка на вратата и каза:

— Хладна е.

По коридора вече тичаха хора и надвикваха писъка на алармата. Паникьосани хора, внезапно вдигнати от сън.

— Не ми се струва нормално — подхвърли Орландо.

— Облечи се — нареди Куин. И той си помисли същото като нея.
— И си вземи нещата.

Неговите дрехи бяха сгънати на стола до дивана. Той ги нахлузи за рекордно кратко време, прибра новите покупки в раницата, облече якето, метна раницата на гръб и я пристегна здраво с колана на кръста.

Мъничко по-късно Орландо също беше готова. Куин пак отиде при вратата и се заслуша. Алармата все още звънеше силно, но вече не се чуваха стъпки и гласове. Той се поколеба. Имаше само две възможности. Или пожарът е истински, или не. А ако не беше, това означаваше, че случващото се е капан. Дори не му се мислеше за

възможността да е фалшива тревога. Тогава съвпаденията щяха да са прекалено много. А вярването в съвпадения подобно на отстъпването пред собственото любопитство беше в дългия списък с неща, които могат да те убият.

Така че ако това беше опит за вдигане на гълъбите, значи Борко подозираше, че с Орландо са в хотела, но не знаеше къде. Дали имаше пожар, или не, нямаше никакво значение. Решението беше едно и също. Трябваше да изчезнат.

Куин завъртя топката на бравата и лекичко я открехна. Съвсем мъничко, колкото да надникне.

— Няма никой.

Свали раницата, дръпна ципа на капака и извади глока, който беше взел от Дюк.

— Дръж.

Орландо провери дали е зареден и каза:

— С патрон по-малко съм.

Куин извади един от резервните пълнители за зигзауера от раницата, измъкна един от 9-милиметровите патрони, подхвърли го и повтори:

— Дръж.

Прибра пълнителя в раницата и отново я метна на гръб. После извади от джоба на якето своето оръжие.

С пистолет в ръка кимна на Орландо, после отвори вратата докрай и излезе в коридора. Никакъв пушек, никаква миризма, изобщо никакви признаци за пожар. В празния коридор бяха само двамата.

В двата му края имаше стълбища. Куин беше проверил и двете почти веднага след като бяха пристигнали. Онова отляво, така нареченото западно стълбище, стигаше от последния етаж до партера. А другото вдясно стигаше чак до покрива.

Куин тръгна надясно. Орландо го последва, като пазеше гърба им. Излязоха на стълбището, спряха се и се заслушаха. На стълбището имаше още някого. Може би двама. Бяха няколко етажа по-надолу, но Куин не можеше да определи дали се изкачват, или слизат.

Куин и Орландо тръгнаха нагоре.

Изходът за покрива беше три етажа над тяхната стая. Отне им само четиридесет и пет секунди, за да стигнат там. Отново спряха и се послушаха.

Стъпки. Може би четири етажа по-надолу, но определено се качваха.

— Може би е охраната на хотела — прошепна Орландо.

— Възможно е — отговори Куин. Но и двамата знаеха, че не могат да поемат този риск.

Една табелка на вратата предупреждаваше, че ако бъде отворена, ще завъни аларма. Куин предположи, че не може да е по-шумна от онази, която още ечеше из целия хотел. Отвори вратата и както обещаваеше надписът, завъня още една аларма. Но беше само електронно пиукане, което едва се чуваше на фона на звъна на сигнала за пожар.

Излязоха на покрива. Орландо затвори вратата. Огледаха се. Покривът беше голям и плосък, тук-там стърчаха вентилационни шахти и тръби.

Вдясно от тях беше Лайпцигер Щрасе. Куин отиде до ръба на покрива и погледна долу. Три пожарни бяха спрели пред входа на хотела. Недалеч от тях десетки хора се бяха скупчили в студа. Миг по-късно Орландо застана до него.

— Кои са тези? — попита и посочи трима мъже, които стояха малко встрани.

За разлика от повечето гости на хотела, мъжете бяха с топли черни дрехи. Двама сякаш наблюдаваха сградата. Третият говореше по мобилен телефон. Можеше да са от пожарната или пък охраната на хотела. Но ако беше така, къде бяха униформите им?

— Които и да са, не мисля, че ги интересува пожарът — заключи Куин. — Хайде.

Прибра пистолета в якето си и тръгна към източния край на покрива. За съжаление „Мандола“ се издигаше самотен и не се допираше до някаква друга постройка. Последният етаж на хотела обаче се гордееше с луксозните апартаменти с открити вътрешни дворове, които се намираха само на три метра под покрива.

— Първо ти — каза Куин.

Без да каже дума, Орландо се плъзна през ръба и скочи във вътрешния двор под тях. Щом тя се дръпна встрани, за да не пречи, Куин прекрачи перваза на покрива и тъкмо да се спусне, един глас се провикна:

— Стой!

Куин се пушна.

Насмалко да се натресе на един шезлонг.

— Видя ме — прошепна Куин. Преследвачът беше по петите му и много добре знаеше къде бе скочил.

Шепненето беше излишно. Орландо бе чула гласа. Тя бързо се прекатери през оградата, която ги отделяше от патиото вляво. Куин се оказа по-близо до това вдясно, така че се покатери на оградата в края на дворчето и като пазеше равновесие, стигна до следващия вътрешен двор. Скочи и се присви. Тъмна фигура се появи на ръба на покрива.

Куин гледаше от скривалището си в сянката на стената, която разделяше вътрешните дворове. Мъжът говореше по телефона. На немски.

— Не зная. Прескочи през ръба, но не го виждам.

Свали телефона от ухото си и го пхна в джоба си. После се наведе през ръба и напрегнато заразглежда патиото под себе си. Слаба светлина от улицата освети чертите му и Куин го позна почти веднага. Беше единият от двамата, заснети от Орландо, които му бяха донесли информацията от Дюк и я бяха пхнали под вратата.

Човекът на Борко прехвърли крака над ръба, пушна се и падна почти на същото място, където бе кацнал и Куин. Стената, която отделяше вътрешните дворове, вървеше под ъгъл от предпазната стена в края на сградата и оттам до покрива. Беше добра като прикритие, но сега скриваше и мъжа от погледа на Куин.

Куин се огледа.

Само на метър от него имаше някакъв градински стол. Куин се протегна и го блъсна, после се притисна плътно към разделителната стена. Столът се плъзна със стържене по плочника.

Почти веднага чу стъпките на мъжа да се стрелват към разделителната стена. Миг по-късно главата му се подаде над оградата. Гледаше натам, накъдето се бе плъзнал столът. Свит точно под него, с пистолет в ръка, Куин изчакваше.

Мъжът скочи върху предпазната стена, лявата му ръка се протегна към наклонената стена между апартаментите, за да запази равновесие. Вдясно от него имаше девететажна пропаст.

— Можеш да спреш — обади се Куин на немски.

Преследвачът започна рязко да се обръща с пистолет в ръка.

— Спри или си труп — предупреди го Куин.

Мъжът спря. Все още се държеше за разделителната стена с лявата ръка.

— Хвърли пистолета — нареди Куин.

Мъжът не помръдна.

— Хвърли го! — подвикна и Орландо зад него.

Мъжът завъртя глава към нея, като при това едва не изгуби равновесие. Орландо стоеше само на метри от него във вътрешния двор, където бяха скочили и тримата.

— Внимавай — предупреди го тя. — До долу има доста летене.

Мъжът отмести поглед от нея към Куин и се усмихна унило.

— Значи сте се намерили.

— Пистолетът — настоя Орландо.

Мъжът разтвори пръсти и пусна пистолета да падне покрай защитната стена към тротоара. Значи не беше някой от неспособните наемници на Дюк. Очевидно беше професионалист.

— Тук ли ще стоя — хладно попита мъжът, — или вече мога да сляза?

— Стой там — отговори Куин. — Засега.

— Сега какво? Просто ще изчакаме, докато дойдат приятелите ми?

— За да ни убият? — попита Куин. — Не мисля.

— Защо да ви убиваме? Нямаме подобни нареждания.

— Да бе — изсмя се Орландо.

— Не ми ли вярвате? — Мъжът понечи да си бръкне в джоба.

— Не мърдай — предупреди го Куин.

— Просто си вадя телефона.

Куин помисли малко, после кимна.

— Добре. Обаче бавно!

— Изчакайте — каза мъжът в телефона. После го протегна към Куин.

— Хвърли ми го — нареди той.

Мъжът послушно му го подхвърли.

— Какво? — каза Куин в телефона.

Нямаше как да сбърка гласа.

— Куин?

— Борко? — Този глас наистина не можеше да се сбърка.

— Разбрах, че забавляваш един мой приятел — каза Борко.

— А аз мисля, че ти държиш един мой приятел. Къде е?

— Откъде да знам.

Куин натисна бутона за прекъсване на връзката и подхвърли телефона обратно на мъжа, който едва успя да го хване, за да не прелети край него в нищото.

— Не ми се играят игрички.

Телефонът звънна отново. Преди Куин да успее да го спре, мъжът го отвори и пак го протегна към него:

— Иска да разговаряте.

— Кажи му да върви по дяволите.

Мъжът повтори нареждането, слуша известно време, после се обърна към Куин.

— Каза да ти предам, че Нейт е жив.

Куин му даде знак да му подхвърли телефона, хвана го и подвикна в слушалката:

— Давай по-бързо.

— Онова, което току-що ти каза Грегъри, е истина — каза Борко.
— Твоят приятел Нейт е един от моите гости.

— Пусни го.

— Предай се и ще го пусна.

— Защо ли не ти вярвам?

Борко не отговори веднага.

— Знаеш ли — започна накрая, — ти си много талантлив човек.
Наистина ме изненада.

— Съжالياвам, че не се направих на по-лесна мишена.

— Това е добре. Ти си предизвикателство. Много жалко, че не работим заедно.

— Това никога няма да стане.

— Никога?

— Повярвай ми. Пусни Нейт да си върви.

— Ще позволиш ли на Грегъри да те доведе?

— Знаеш, че няма.

— Тогава си мисля да го задържа още малко. Докато не се уверя, че ти повече няма да си проблем. — Борко направи пауза. — Ако няма да се предадеш, моят съвет е да напуснеш града. Забрави за приятеля си. Ако го направиш, щом свърша тук, той ще бъде свободен да върви където поиска.

— А моят съвет към теб е да си го начукаш.

Настъпи мълчание. После Борко изсъска:

— Ако имаш нужда от допълнителна мотивация да ни оставиш на мира, накрай приятелката си да звънне у тях.

— Какво означава това, мамка му? — попита Куин. Не можа да се сдържи да не погледне към Орландо.

Но не получи отговор. Борко вече беше прекъснал.

Докато Куин затваряше, му се стори, че чува нещо на покрива над тях. Шум от стъпки. Все още бяха далеч, но бързо се приближаваха.

Грегъри се усмихна.

— Изглежда, имаме компания.

Ръката му се стрелна покрай тялото и изведнъж в нея се появи нож. Куин не беше сигурен чий куршум пръв удари Грегъри. С изненадано изражение човекът на Борко полетя през ръба, описа дъга първо нагоре, а после започна да ускорява надолу в мрака.

27.

Минаха през апартамента, тръгнаха по коридора и по западното стълбище слязоха до първия етаж, а не направо на партера. В дъното на коридора Куин забеляза четирима пожарникари. Махна на Орландо да остане на стълбището и нехайно тръгна към тях.

— Кой сте вие? — подвикна единият на немски. И четиримата бяха горе-долу с еднакъв ръст и с пълна пожарникарска екипировка.

— Какво открихте? — попита Куин с тон на човек, който има право да пита.

— Нищо — отвърна друг пожарникар.

— Може да е било фалшива тревога — заключи Куин. — Но трябва да сме сигурни, нали? Двама от вас да дойдат с мен. Останалите двама да продължат да проверяват, за да сме сигурни, че не сте пропуснали някого.

— Кой сте вие? — отново попита първият мъж.

— Криминални разследвания. Който е вдигнал тази тревога, го е направил нарочно. Трябва да го намерим и да разберем защо. И то бързо.

— Да, хер, веднага — отговори първият пожарникар. — Аз ще дойда с вас.

— И аз — обади се мъжът до него.

Останалите двама продължиха да проверяват стаите, а Куин поведе доброволците към западното стълбище.

Куин и Орландо захвърлиха екипировката на пожарникарите зад театър „Имакс“ на Потсдамер Плац. Без съмнение щяха да я намерят и да им я върнат, след като свършат с обясненията как са били нокаутирани и съблечени.

Пожарникарската екипировка предостави на Куин и Орландо съвършено прикритие. Макар тази на Орландо да й беше с няколко

номера по-голяма, никой не обърна внимание на още една двойка пожарникари, които излязоха от „Мандола“ с някакъв багаж.

Минаха почти цяла миля, преди Куин да реши, че е безопасно да спре такси.

— Къде да ви откарам? — попита шофьорът, след като се настаниха отзад.

— В Нойкьолн — отговори Куин.

Намериха един празен магазин на Карл Маркс Щрасе, на по-малко от миля от помпената станция. Куин лесно отвори задната врата с шперцовеите си.

— Тук отдавна не е влизал никой — отбеляза Орландо.

Беше права. Върху всичко имаше фин слой прах.

Куин мина по късия коридор в предната част на магазина, където беше скромната витрина. Имаше само няколко лавици и пълни с боклуци кашони. Прозорците бяха боядисани с бяла боя, за да не може да се гледа вътре.

Изведнъж някъде зад него се появи слаба светлина.

— Ти ли светна? — подвижна Куин.

— Да. Ела — отговори Орландо от задната част на магазина.

Беше влязла в едно помещение встрани от коридора. От фасунга на тавана висеше една-едничка слаба крушка. Орландо натисна ключа и светлината угасна. Още едно докосване и светна отново.

— Това е единствената, която свети — обясни тя.

Вероятно помещението беше служило или за склад, или за офис. Беше някъде пет на три метра.

— Можем да се настаним тук — каза тя. — Да си купим спални чували и може би надуваеми дюшеци. Ще е като у дома.

Думите ѝ накараха Куин да се сепне.

— В другия край на коридора има баня. Водата не е спряна, но има само студена.

— Орландо... — почна Куин.

Тя го погледна.

— Какво?

Той наведе очи към пода, печелеше още малко време, за да подреди мислите си.

— Борко ми каза нещо. Вероятно е само блъф.

Тя се втренчи в него с немигващи очи.

— Какво каза?

— Каза, че ако имам нужда от още една причина да отстъпя, трябвало да ти кажа... — Куин направи пауза.

— Какво? Какво да ми кажеш?

— Да звъннеш вкъщи.

Известно време очите ѝ го гледаха, без да го виждат, лицето ѝ остана безизразно. Направи крачка напред, толкова внезапно, че Куин се стресна.

— Дай ми телефона си.

— Сигурно лъже.

Тя посегна към якето му.

— Дай ми го!

— Спокойно — каза той. — Разбира се, че ще ти го дам.

Свали раницата, клекна и извади телефона. Тя го грабна от ръката му.

За частица от секундата го отвори и набра номера. Чака с притиснат към ухото телефон близо минута, след това прекъсна обаждането и набра друг номер. Този път някой вдигна.

Тя заговори бързо на виетнамски и макар Куин да не разбираше какво казва, от нарастващото ѝ безпокойство личеше, че не е нещо хубаво. Когато свърши разговора, ръката ѝ с телефона се отпусна и тя затвори очи.

— Какво е станало?

Тя отвори уста, но вместо да заговори, си пое конвулсивно въздух. Отвори очи. Бяха пълни със сълзи, но бузите ѝ останаха сухи.

— Какво има? — отново попита той.

Тя се опита да заговори, но от устата ѝ отново не излезе нищо. Разтрепери се цялата и сълзите най-сетне започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Гарет — успя да прошепне накрая. — Изчезнал е.

Отне известно време, но накрая Куин научи цялата история. Беше разговаряла с господин Во, помощника ѝ в агенцията. Той няколко пъти се опитвал да се свърже с нея, но тъй като телефонът

беше едно от нещата, които бе зарязала по време на бягството си от хотела, не могъл да я намери. Бавачката Трин била в болницата. Господин Во казал, че била жестоко пребита. Сътресение, счупен крак, порязвания и натъртвания. Никой не знаел точно какво се е случило. Трин ту била в съзнание, ту не, тъпчели я с транквиланти. Успяла да каже, че били двама. Един бял и един азиатец. Станало в парка, където Гарет си играел. Свестила се в болницата, а Гарет бил изчезнал.

Единствена следа беше под формата на визитка, пъхната грижливо в джоба на Трин, докато лежала цялата в кръв на тревата. Също като на визитките, оставяни в гърлата на жертвите на разцеплението, на нея имаше само една дума. Господин Во ѝ я казал буква по буква. Д... А... Л...

Главата на Куин се замая. Дал? Във Виетнам? Защо? Изобщо това възможно ли беше? Беше твърде странно. Но доказателството беше визитката. Също както при разцеплението, Дал искаше да знаят кой носи отговорността.

— Трябва да намерим Борко — каза Орландо. — Веднага. Ще го накараме да ни заведе при Дал.

— Дори не знаем дали Дал е в Германия — подметна Куин.

— Не ме интересува. Трябва да тръгваме. Трябва да намерим Гарет. — Тя вече беше свръхвъзбудена, очите ѝ се стрелкаха из помещението. Тялото ѝ потрепваше нервно, ръцете ѝ мърдаха непрекъснато, докосваха раменете, лицето. Но краката ѝ оставаха вкопани в пода, парализирани от нерешителност.

Куин пое дълбоко дъх; надяваше се, че тя ще направи същото. Трябваше да се успокои, за да мисли рационално. Опита се да постави ръка на рамото ѝ, но тя я отблъсна.

— Ще го намерим — увери я той, опитваше се да говори спокойно и уверено. — Но помисли малко. Още не се е съмнало. Не знаем къде е Борко. Не знаем и как изглежда Дал.

— Не можем просто да си седим тук.

— Не — каза Куин. — Можем. — Този път постави двете си ръце на раменете ѝ и ги задържа там, въпреки че тя се опитваше да ги махне. — Орландо, точно сега не бива да постъпваме глупаво. Привързването повече ще навреди, отколкото ще помогне. Вероятно точно на това се надяват.

— Не! — Тя продължи да се опитва да се измъкне. — Те държат сина ми!

Той я привлече към себе си и я прегърна здраво. Тя постепенно престана да се дърпа и опря глава на гърдите му. Нямаше хълцане, чуваше се единствено дълбокото бързо дишане на паниката и яда.

— Чуй ме — започна Куин. — Ще съберем информация и ще действваме от позиция на силата. Това ще направим.

Тя вдигна очи към него.

— Просто искаш да не правим нищо и да чакаме?

— Да чакаме, да. Но нищо да не правим? — Той поклати глава. — Това няма да стане.

Повече от минута никой от двамата не продума. Накрая Орландо се отгласна от него. Но го направи по-нежно. Желанието за бой я беше напуснало. Засега.

— Бог знае какво правят на Гарет точно сега — промълви тя. — Трябва да намерим помощ. Можеш да използваш контактите ни в Агенцията.

— Нищо няма да му направят — успокои я Куин. — Гарет е твърде ценен. Ще му направят нещо лошо единствено ако Дал реши, че ставаме прекалено голям проблем. Точно затова не можем да се обадим на никого. Знаеш го много добре. Най-добрата възможност на Гарет сме ние. Никой друг.

Раменете ѝ се отпуснаха и той разбра, че е осъзнала правотата му.

— Обещавам — продължи той, — ако се появи моментна възможност да си върнем Гарет, възможност, при която имаме шансове за успех, да се възползваме веднага от нея. Дотогава ще правим нещата стъпка по стъпка. Съгласна ли си?

Тя не отговори.

Куин бръкна в раницата и извади аптекката за първа помощ, която носеше винаги. Беше съвсем малка, колкото калъф за очила. Той дръпна ципа, извади малко пакетче, отвори го и изтръска две таблетки в шепата си — сънотворно. Протегна ръка към нея.

— Изпий ги.

Тя присви очи и поклати глава.

— Не.

— Вземи ги — настоя Куин. — Няма да можеш да помогнеш на сина си, ако не си наред. А няма да си наред, ако не поспиш.

— Казах не.

— Орландо, моля те. Той се нуждае от помощта ти. Аз също. Но не и ако си такава.

— Не искам — каза тя, но гласът ѝ беше нисък. Тя не се караше с него, просто му казваше.

— Зная — отговори той с все още протегната към нея ръка.

Накрая тя взе таблетките, погледна ги за миг и без да каже и дума, ги лапна и ги глътна на сухо.

— Ще го върнем. Кълна ти се, че ще го освободим.

Все така без да каже дума, тя се обърна и отиде до стената. Седна, облегна се и извади от вътрешния джоб на якето си нещо малко и квадратно. Загледа се в него. Накрая очите ѝ се затвориха.

Щом тя заспа, Куин седна на пода до нея да види какво държи толкова здраво. Беше прозрачно калъфче с няколко снимки. Започваше да се изплъзва от ръката ѝ, така че той внимателно го взе с намерението да го остави на пода до нея. Погледна снимката. Гарет. И без това го знаеше. Останалите снимки в малкия албум също бяха на Гарет. Само последната беше различна. Част от снимката, която стоеше на олтара във Виетнам. Дъри.

Той остави снимките на пода. Чувстваше се малко като воайор.

Извади монитора за отдалечено наблюдение от раницата и го сложи в скута си. Уредът беше колкото книга с твърди корици и малко повече от сантиметър дебел. В горната част на плоската предна повърхност имаше цветен екран, който показваше много детайлни изображения. Под него имаше панел с ключове — приличаха на клавиши на сметачните машинки. Панелът даваше възможност на гледащия да превключва бързо от една камера към друга. Освен това имаше твърд диск, който позволяваше да се направи няколкочасов запис на картината от всички камери. Имаше и два входящи порта, за да се свързват към него външни устройства, вграден говорител и място за включване на слушалки.

След като сегашното му местоположение беше доста по-близо от едномилния обхват на камерите, Куин очакваше да няма проблеми с получаването на образ. Включи монитора, после извади от раницата

слушалки „Зенхайзер“, които вървяха в комплект с него. Вкара ги в аудиослота и ги сложи на ушите си.

Навън беше тъмно. Слънцето щеше да изгрее чак след няколко часа. Куин прегледа изображенията, които идваха от шестте камери. Всичко изглеждаше тихо. Точно както очакваше в този ранен час. Той изключи монитора и го остави на пода.

Клепачите му натезаха и докато заспиваше, в главата му се зароди една мисъл, която щеше да обсеби сънищата му през следващите няколко часа: „Какво ще стане, ако не мога да изпълня обещанието си?“.

Събуди се в десет сутринта и пак започна да проучва монитора. Орландо все още спеше, беше се свлякла на една страна.

Сега в помпената станция кипеше дейност. Двама мъже минаваха през сферата към обезопасеното помещение. Облечени бяха в защитни костюми и носеха кутии от твърда пластмаса с размерите на куфарче на колела. Бяха като кутиите, които Куин бе видял в мазето при хладилника.

Мъжете влязоха в централното помещение и поставиха кутиите на плота от неръждаема стомана. По-високият отвори хладилника, който беше най-близо до входа, а другият почна да отваря кутията си. Първият се върна при плота и отвори своята. Започнаха да вадят малки картонени кутии и да ги слагат на масата. Бяха общо осем.

На смени започнаха да носят кутиите до хладилника една по една. Всичко се вършеше много бавно и много методично.

При предпоследното отиване до хладилника единият мъж се препъна. Не залитна много и нямаше опасност да изпусне кутията, но въпреки това другият се втурна и я грабна от ръцете му. Бързо я занесе на масата и я отвори, наведе се, за да вижда по-добре, и започна да проверява дали вътре всичко е наред.

След миг, изглежда, се успокои. Очевидно всичко беше както трябва. Докато отново затваряше кутията, Куин успя да зърне нещо вътре. Топки или топчета, или нещо подобно. Бяха бели.

Мъжете сложиха всички малки кутии в хладилника, след това затвориха големите, с които бяха дошли, и ги пъхнаха под плота. Изглежда, си бяха свършили работата, защото си тръгнаха.

Куин почака още час, за да види дали няма да се случи нещо друго. Но помещението остана празно.

— Кафе? — попита Куин, когато Орландо най-сетне се размърда и седна.

На няколко преки имаше пазар и Куин беше рискувал да остави Орландо сама и отиде да купи малко запаси. Купи и две големи чаши кафе.

— Да — отговори тя без особено въодушевление.

Той ѝ подаде едната чаша и след като отпи, попита:

— Как си?

— Как мислиш, че съм? — Тя забеляза оставения на пода монитор. — Видя ли нещо?

— Аха. — И ѝ разказа за двамата мъже и действията им в стерилното помещение.

Тя помълча няколко секунди.

— Какво общо може да има това с Гарет? Те нямат нужда от него като застраховка срещу нас. Нали държат Нейт?

Куин знаеше, че е права. Нейт беше цялата застраховка, от която имаха нужда. Отвлечането на Гарет беше прекалено. Нещо повече от прекалено — просто в него нямаше смисъл. Прекалено много усилия бяха вложени за провеждането на тази операция.

— Откъде са разбрали? — попита тя.

„Защото аз дойдох във Виетнам“, помисли Куин. Просто не можеше да го каже на глас.

Но Орландо не беше идиотка и вече се беше сетила за връзката.

— Пайпър му е казал. Нали? Отнякъде е знаел, че съм там, и е подшушнал на Дал.

Куин кимна. Той беше стигнал до същото заключение. Пайпър не беше толкова чист, за колкото се опитваше да се представи. Може би работеше пряко за Дал. Може би той и неговият екип бяха последвали Куин във Виетнам. Не можеше да определи кое от казаното от Пайпър е лъжа. Като се изключеше Борко. Но накрая дори и от това разкритие не беше имало полза. Ако не друго, беше придало достоверност на предложението за работа на Дюк, за да му подслади капана.

— Съжалявам. — Куин искаше да каже още нещо, но не можеше да намери думи.

— Недей — каза тя. — Аз избрах да дойда тук. Трябваше да си стоя вкъщи. Трябваше да го защита.

Ако искаше, Куин можеше да продължи с изтъкването на доводи. Да каже, че вината за това, че Пайпър я е намерил, е негова. Тогава тя щеше да намери някакъв друг повод да се самообвинява и така щяха да продължат.

— Трябва да проверя няколко неща — каза той. — Ще ме чакаш ли тук?

— Не мога просто да седя и да не правя нищо.

— Как така нищо? — Той вдигна монитора от пода и ѝ го подаде. След това посочи торбата с нещата, които бе купил. — Ако батерията отслабне, тук има адаптор, можеш да го включиш във фасунгата. Трябва да наблюдаваш.

Куин си купи малко компютърно време в един берлински хотел и влезе в имейл адреса, който беше създал предния ден. Както се беше надявал, имаше съобщение от Къртицата.

36.241.10

Куин взе такси до Ка Де Ве^[1], най-големия универсален магазин в Берлин и като изключим „Хародс“ в Лондон, най-големия в Европа. Намираше се до Кайзер Вилхелм Гедехтнискирхе. Седна на една маса в кафенето и използва шифъра, за да научи новия номер, на който да се обади.

— Куин се обажда — каза той, когато се свърза. — Какво имаш?

— Тагарт — отговори Къртицата.

— Знаеш кой е той? — попита Куин.

— Все още съществува... въпросът със... заплащането.

Куин се намръщи.

— Колко?

— Стандартната ми такса е пет хиляди на искане... ти отправи две искания значи десет хиляди... щатски.

— Мога да се оправя с това.

— Не и ако си мъртъв — отговори Къртицата.

— Ще ти превода парите. Прати ми по имейла данните си.

— Кога ще ги преведеш?

— Щом получа информацията.

Настъпи кратко мълчание.

— Един вирусолог... Хенри Янсън... изчезнал от месеци...
подхожда на описанието... на твоята... жертва в Колорадо.

— Може би — отговори Куин. — Но пожарът беше само преди
две седмици.

— Не мога да ти помогна... с времето на събитията... но
моминското име на баба му по баща... е Робъртс... искаш ли... да
отгатнеш моминското име... на бабата по майка?

— Тагарт?

— Браво.

— Има ли начин да ми намериш снимка?

— Пускам мейла веднага.

— А другата работа?

— Международната организация на... медицинските
специалисти.

— МОМС — повтори Куин впечатлен.

— Те ще... провеждат годишната си... конференция.

— Къде?

— В Берлин — отговори Къртицата.

„Разбира се — помисли Куин. — Че къде другаде?“

— Имам още една поръчка за теб — каза той. — И преди да
кажеш каквото и да било, ще включа допълнителното заплащане в
превода.

— Казвай.

Куин му разказа за отвличането на Гарет.

— Виж дали можеш да намериш някаква информация за сина на
Орландо. Може да е изведен от Виетнам. Ако е така, все някой трябва
да е видял нещо. По дяволите, може да успееш да разбереш за какво му
е притрябвал на Дал.

— Ще се... опитам. — Къртицата направи пауза. — Надписът.

— Разчете ли го?

— По голямата част... това е адрес на протокол за трансфер на файлове... Сайт за обмяна на файлове... Надписът включва... потребителското... име, но паролата... е унищожена.

— Опитва ли се да я хакнеш?

— Разбира се... но обезопасяването е... необичайно голямо.

— Прати есемес с информацията — помоли Куин.

— Изчакай.

След няколко секунди телефонът на Куин изпиука. Съобщението беше пристигнало.

— Получих го — каза Куин. — А на предметното стъкло? Тъканна проба ли е?

— Да... повредена.

— От огъня?

— Не от... огъня... от нещо... отвътре.

Куин си пое дъх.

— Още няма... сигурност за същността на онова... което го е причинило... сложно е... може би ще го... имаме утре... но едно мога... да ти кажа.

— Какво?

— Става дума... за вирус.

[1] От Kaufhaus des Westens (нем.) — Универсален магазин на Запада. — Б.пр. ↑

28.

Куин намери достъп до интернет в едно малко кафене само на няколко преки от Ка Де Ве. Обещаната от Къртицата снимка на Хенри Янсън го очакваше. Куин веднага разпозна лицето. Тагарт и Янсън наистина бяха един и същ човек. Прекара следващите петнадесет минути в опити да влезе в сайта за обмяна на файлове. Опита различни разновидности на Тагарт, Янсън и вируси. Набра датата, посочена като рождена в шофьорската книжка, и Янси Лейн 215 — адреса на къщата, където Тагарт бе отседнал в Колорадо, преди да изгори заедно с нея. Опита дори с Кампобело, като за миг сметна, че това ще се окаже паролата. Но нищо не проработи.

Когато излезе, звънна на Питър.

— Или ще помогнеш веднага, или сме свършени — заяви Куин.

— Това заплаха ли е?

— Позна.

Известно време Питър не каза нищо. После попита:

— Спомняш ли си преди четири години? Монтевидео?

— Рамос — каза Питър.

Рамос беше местен политик, който се беше сблъскал с наркокартел. Очевидно някой имаше интерес да му се помогне, така че наеха Офиса, за да убие боса на картела. Когато нещата не станаха, както бе планирано, Куин направи така, че двата трупа да изчезнат.

— Какво общо има пък това?

— Твоето лице за контакти по време на операцията.

Куин си помисли малко.

— Бъроуз. Някаква служба или агенция. Не беше ли от Агенцията за национална сигурност?

— Нещо такова.

— Е?

— Той може да ти даде някои отговори — обясни Питър.

— Къде мога да го намеря?

— Работи в главната квартира на НАТО.

Това накара Куин да се замисли.

— Брюксел?

— Да — потвърди Питър.

— Може би просто се опитваш отново да ме вкараш в капан — усъмни се Куин. — Като не можа да ме гръмнеш в Берлин, сега ще опиташ втори изстрел.

— Ти си решаваш.

— Ще стоиш ли тук, докато се върна? — попита Куин.

Беше се върнал в изоставения магазин в Нойкьолн, като по пътя купи спални чували, надуваеми дюшеци и два леки сгъваеми стола. Орландо беше в помещението, където бяха прекарали нощта. Седеше на пода и се беше вторачила напрегнато в преносимия монитор. Той ѝ разказа какво е научил от Къртицата. След това на един лист записа адреса на сайта за обмен на файлове и потребителското име, в случай че има възможност или по-точно желание да се опита да влезе. Най-накрая преразказа разговора си с Питър.

— Ще стоиш ли тук?

— Шегуваш се — отговори тя. — Ако науча нещо, което ще ми помогне да измъкна Гарет, няма да остана.

Очите ѝ станаха стоманени.

— Говорим за моя син — обясни тя. — Не разбираш ли? В мига, когато се появи дори намек къде е, изчезвам.

Куин клекна и сложи ръка на коляното ѝ.

— Разбирам. Просто искам да кажа, че шансовете му ще са големи, ако се заемем двамата.

Тя стана и тръгна да излиза от стаята.

— Орландо — повика я той.

Тя спря, но не се обърна.

— Просто ме изчакай тук.

Дишането ѝ стана дълбоко и ядно, но тя не каза не.

Куин нае кола и на излизане от Берлин подкара на югозапад. Всичко беше бяло, но пътищата бяха чисти и движението бързо.

Докато караше, изработи плана си за Брюксел. Нямахме как да се обърне направо към Бъроуз. Макар да бяха работили в един екип в Южна Америка, Бъроуз ясно бе изразил презрението си към работещите на свободна практика. Той беше високомерен задник и май си мислеше, че работата му за правителството го прави по някакъв начин по-добър от „почти ненужните боклуци“, с които беше принуден да си има вземане-даване.

Освен това оставаше проблемът с Питър. Ако се беше преметнал на другата страна, Куин можеше да влезе в друг капан. Така че беше изключено просто да звъне на Бъроуз и да си уговори среща.

Но това нямаше значение. Имаше начин тази пречка да се заобиколи.

След полунощ Куин остави колата в един подземен паркинг в центъра на Франкфурт и нае такси, което го закара в хотел близо до летището. Преди да се качи в стаята си, използва работещия денонощно бизнес център, за да провери електронната си поща.

Влезе в основния си адрес. В пощенската кутия имаше само едно съобщение. Към него имаше закачени два файла. И двата бяха джипеци. Той кликна с мишката, за да отвори първия.

Очите му се присвиха и той стисна зъби.

Беше снимка на Нейт. На метален стол, вързан. Лицето му беше подуто, а очите полузатворени. В скута му бе сложен „Интърнешънъл Хералд“ от тази сутрин. Стара техника, но все още резултатна. Това беше доказателство за живот, което потвърждаваше, че тази сутрин Нейт още е бил жив.

Уплаши се какво може да разкрие вторият файл, но знаеше, че трябва да го отвори. Беше снимка на Гарет, но за разлика от Нейт, момчето, изглежда, не беше наранявано. На снимката Гарет бе в профил, седеше на под, покрит с килим, а очите му бяха впити в анимационния филм на екрана на голям телевизор. Помещението, в което се намиреше момчето, не беше познато на Куин. Снимката определено не беше заснета в някоя от стаите на апартамента на Орландо. Всъщност изобщо не бе заснета във Виетнам.

Зад Гарет имаше прозорец и през него се виждаше друга сграда. Покривът ѝ беше покрит със сняг. Освен това имаше и небе. Тежко,

сиво и облачно. Ако Куин поемеше риска да изкаже предположение, това си беше съвсем германско небе.

Обаче може би подателят искаше да си помисли точно това. Беше много лесно да се подправи снимка: чрез „Фотошоп“^[1] всеки кадърен специалист можеше да разположи Гарет почти навсякъде.

Разбира се, не обстановката имаше значение. Важно бе посланието, което носеха двете снимки: „Не се ебавай с нас!“.

И все пак, ако снимките не бяха подправени, винаги имаше възможност някой да определи хипотетичното местоположение на Гарет и Нейт. Вероятността беше малка, но си заслужаваше труда. Куин отвори нов прозорец, прикачи снимката на Гарет и написа:

Това е друга поръчка. Трябва ми местоположението от снимката.

Дж. К.

Изпрати я на Къртицата, след това свали снимките във външната памет.

Качи се на самолета за Брюксел в осем сутринта. Това беше лесната част. Трудната си оставаше свързването с Бъроуз. На Куин му трябваше човек, на когото Бъроуз да се довери. Или ако не може да му се довери, то поне да не го подозира, че върши нещо извън нормалното. Куин пък познаваше точния човек, който можеше да му помогне.

Не беше трудно да намери апартамента на Кенет Мъри. Просто въпрос на елементарно хакване, за което използва компютъра в едно интернет кафе. С негова помощ проникна в документите за натовските служители и научи домашния адрес на Мъри и всичко, което му беше нужно.

Откри апартамента, след това намери едно тихо кафе и обядва на спокойствие. Тъй като си беше оставил оръжието в Берлин, прекара част от следобед в осигуряването на друго чрез една от местните си връзки. Щом се въоръжи наново, нямаше какво да прави. Затова взе такси до жилището на Мъри и си отключи.

Изглежда, Кенет пак живееше сам. Втората му жена, фламандка, казваше се Ингеборг, го беше напуснала преди няколко години. Скоро след това една секретарка туркиня, която работеше за НАТО, се нанесе при него. Но сега нямаше признаци за женско присъствие.

Апартаментът имаше определено мъжко излъчване. Почти половината от едната стена на дневната бе заета от голям телевизор. Мъри много обичаше спорта и най-вече американски футбол и бейзбол. На другите стени имаше лавици и шкафове за книги. Сувенири и много картички деляха място с редици книги, от които Мъри вероятно беше прочел само няколко. Раздел на големите философи. Исторически раздел. Раздел за чувствителния човек. Всичко подредено така, че да впечатлява, без значение дали колеги, началници или гаджета.

Куин отиде в кухнята. Беше спретната и подредена. Не се изненада, че хладилникът е почти празен. Бутилка шардоне и сметана за кафето. Никаква храна. Мъри беше от онзи тип хора, които се хранят само навън.

Срещу всекидневната имаше две стаи. По-голямата беше спалня с широко легло, черна японска тоалетна масичка и претенциозен шкаф, в който беше подредена свръхмодерна стереоуредба.

Другото помещение представляваше работен кабинет, оборудван с писалище, компютър, принтер и скенер. Това беше личната бърлога на Мъри, помещение, което не делеше с никого. Тук нямаше нужда да е подредено. Навсякъде имаше купчини хартия и разхвърляни папки и книги.

Куин си помисли дали да не пусне компютъра и да влезе в Мрежата, за да се порови още в сайта за обмен на файлове, но имаше голяма вероятност някой някъде да наблюдава къде сърфира Мъри. Той не бе важен човек в НАТО, но беше достатъчно важен, за да привлича интерес от различни посоки.

Куин се върна в кухнята, наля си чаша вино и я отнесе в дневната. Намери дистанционното и пусна телевизора.

„Няма смисъл цял следобед да се отегчавам“, помисли си, докато се настаняваше в едно от креслата.

Кенет Мъри се прибра в осем и десет. Косата му беше пооредяла, откакто Куин го бе видял за последен път, но иначе си беше същият Мъри, благословен с едно от онези лица, които лесно се смесват с тълпата. Нито прекалено висок, нито твърде нисък. Беше съвършеният посредник.

Половин час преди това Куин бе спрял телевизора и когато вратата се отвори, седеше в тъмната дневна и довършваше втората чаша вино. Отначало, докато влизаше и палеше лампите, Мъри не го забеляза. Като си тананикаше тихичко, той пусна ключовете си в една керамична купа на поставка до вратата, след това се обърна към всекидневната.

— Май работиш до късно, а? — обади се Куин.

От изненада Мъри отскочи заднишком към вратата и ахна.

— Кой си ти, по дяволите?

— Стига, Кең, не беше чак толкова отдавна.

Мъри се ококори.

— Куин?

— Как си?

При две предишни задачи Мъри беше работил като второстепенна връзка за Куин. И при двата случая се бяха срещали само по веднъж. Първият път беше по време на футболен мач в Остенд, а вторият — близо до стария апартамент на Мъри. Куин го беше запомнил като доста нервен тип. Голяма уста, когато става дума да се впечатляват жени, но малко съдържание, щом дойдеше време за истински действия.

По някакъв начин си беше втълпил, че Куин си изкарва хляба, като убива хора. Куин реши да не го разубеждава и двата пъти, когато се срещнаха, Мъри сякаш искаше всичко да свърши колкото може по-бързо.

— Какво правиш тук? — попита Мъри.

— Помислих си дали не можем да си поприказваме.

Очите на Мъри се стрелнаха към кухнята, след това към задната част на жилището.

— Сам ли си?

— Засега.

Отговорът не допринесе много за намаляване на напрежението, изписано по лицето на Мъри.

— За какво искаш да говорим?

Куин небрежно се изправи. Мъри направи крачка назад.

— Стига де, Кен — каза Куин. — Да не мислиш, че съм намислил нещо лошо?

— Не знам какво си намислил — отговори Мъри. — Но много добре знам на какво си способен.

— Ние сме от една и съща страна, приятел. Дойдох просто да си поговорим. — Куин кимна към дивана. — Седни. Ще ти донеса вино. Става ли?

— И така ми е добре.

— Ще ти помогне да се отпуснеш.

Куин изчака Мъри да отлепи гръб от стената и да седне и подхвърли:

— Видя ли? Не е толкова трудно.

Отиде в кухнята и извади бутилката от хладилника. Взе още една чаша, върна се при Мъри и му наля солидна доза.

— Заповядай. Добро е. Пийнах малко.

Мъри взе чашата, с почти незабележимо колебание я вдигна до устните си и отпи голяма глътка.

— По-добре ли си? — попита Куин и седна в креслото.

Мъри кимна и попита:

— Та какво искаш?

— Просто да поговорим.

— Само това ли?

— Зависи от разговора.

Мъри отпи още една глътка.

— Да ме убиеш ли си дошъл?

— Не убивам хора. Освен ако не се налага. — Куин го погледна в очите. — В твоя случай налага ли се?

Мъри енергично поклати глава.

— Не!

— Добре, значи няма за какво да се тревожиш.

Мъри се отпусна още малко.

— Знаеш ли, наистина ми изкара ангелите.

Куин не отговори.

— Искам да кажа, че те помислих за крадец или нещо такова.

Куин пак не каза нищо.

— Радвам се, че не си.
— И аз се радвам, че не съм.
— И така — Мъри се усмихна малко нервно, — от какво имаш нужда?

— Търся един човек.

— Кого?

— Един човек, който работи в НАТО. Вероятно е дошъл наскоро.

— Как се казва?

— Бъроуз.

— Марк Бъроуз? — попита Мъри и се ококори.

— Разбирам, че го познаваш.

— Не мога да ти помогна — бързо избърбори Мъри.

— Наистина разочароващо.

— Тук Бъроуз се занимава с множество важни работи. Недосегаем е. Успях да се държа настрана от него и наистина не искам да променям това.

Куин се наведе към него, лицата им се доближиха.

— А аз се надявах, че няма да се наложи да споменавам пред никого за онова дребно произшествие в Лисабон, за което ми разказа.
— Кенет инстинктивно се дръпна. — Е, ще ми помогнеш ли, или не?

Мъри затвори очи.

— По дяволите, Куин, защо трябваше да избереш мен, мамка му?

Куин се усмихна.

— Защото знам, че мога да разчитам на теб.

След няколко телефонни обаждания Мъри научи, че Бъроуз вечеря в „Дюкоа“, малък моден ресторант в центъра.

— Заповядай — каза на Куин, след като записа адреса на ресторанта, и му подаде листчето. — И приятен разговор.

— Кен, мисля, че нещо не си разбрал — усмихна се Куин. — Идваш с мен.

— В никакъв случай!

Куин пак се усмихна.

— Напротив, идваш.

[1] Компютърна програма за редактиране на снимки. — Б.пр. ↑

29.

След половин час таксито остави Куин на една пресечка от „Дюкоа“. Всичко изглеждаше спокойно.

В ресторанта го отведеха на маса близо до входа. Поръча си минерална вода и предястие от пълнени гъби. Нямаше нужда да се оглежда за Бъроуз, защото го видя още в мига, когато влезе — седеше в дъното на ресторанта. Куин забеляза, че вкусът на Бъроуз по отношение на компаньонките му не се е променил. Обичаше да са високи, руси и изкуствени. Освен това ги предпочиташе млади. Днешната му придружителка не можеше да е на повече от двадесет и четири, тоест с почти четвърт век по-млада от Бъроуз. Той също не се бе променил. Неестественият му тен все още се увенчаваше от боядисана в черно коса. Както обикновено носеше скъп европейски костюм по поръчка.

С гаджето му, изглежда, вече привършваха основното ястие. Куин видя как сервитьорът се приближи към масата им и отнесе няколко чинии. Миг по-късно келнерът по вината донесе неотворена бутилка, показва я на Бъроуз и той кимна. Докато келнерът отваряше бутилката, Бъроуз продължи да разговаря с жената.

Куин чу входната врата да се отваря и погледна небрежно натам. Беше Мъри. Спря неспокойно на входа в очакване на салонния управител. Дори започна да хвърля погледи към Куин, но се усети и спря, очевидно загрял, че това не е добра идея. Миг по-късно управителят го забеляза и забърза към него. Мъри му каза нещо, после и двамата погледнаха към Бъроуз.

Салонният управител се обърна към Мъри и го попита нещо. Той му отговори, после пъкна в ръката му няколко евро. Това, изглежда, задоволи управителя, защото той се усмихна, пъкна банкнотите в джоба си, направи на Мъри жест да изчака и закрачи през ресторанта към Бъроуз.

Стигна до масата на Бъроуз, наведе се и прошепна нещо в ухото му и посочи към вратата. Бъроуз погледна натам и Мъри му помахаша

лекичко. На лицето на Бъроуз се изписа недоволство. Той се обърна към блондинката, каза ѝ няколко думи, после стана и последва салонния управител през ресторанта.

Щом двамата минаха покрай него, Куин остави на масата достатъчно пари, за да покрие сметката, после също стана и ги последва на прилично разстояние.

— Какво искаш? — попита Бъроуз още щом наближи Мъри.

Куин мина покрай тях и се наведе над витрината с десертите, за да разгледа тортите. Беше достатъчно близо, за да може да ги чува.

— Аз съм Кенет Мъри. „Стратегическо планиране“.

— Зная кой си — отговори Бъроуз. — Защо ми прекъсваш вечерята?

Мъри замълча, очевидно се чувстваше неловко, че Бъроуз знае кой е.

— Възникна нещо спешно, което се нуждае от вниманието ти — успя да избърбори накрая.

— Какво е толкова спешно?

— Не зная. Бях все още в службата и затова си предложих услугите да ти съобщя.

— Защо просто не ми звъннаха?

— Казаха, че било твърде деликатно. Трябвало да е на четири очи.

Бъроуз обмисли казаното.

— Добре, на четири очи сме. Казвай каквото има да казваш.

— Аз не съм вестносец. Просто си предложих услугите да шофирам — отговори Мъри, придържаше се към сценария, който беше подготвил Куин. — Информацията носи капитанът в колата. Реших, че ще е по-добре той да не влиза в ресторанта. Нали разбираш, все пак е в униформа.

Бъроуз се смръщи.

— Наблизо ли си паркирал?

— Отсреща.

— Почакай. — Той се обърна и тръгна към масата си.

Щом Бъроуз се отдалечи, Куин погледна Мъри и му кимна възможно най-настоятелно. Мъри изглеждаше така, сякаш ей сега ще рухне.

Куин хвърли поглед през рамо и видя, че Бъроуз говори нещо на блондинката: без съмнение ѝ обещавахе, че ще се върне след няколко минути.

Куин излезе от ресторанта.

След две минути чу стъпките им по паважа. Седеше на пътническата седалка в колата на Мъри с изправен гръб, като истински военен куриер. Беше накарал Мъри да паркира колкото може по-далеч от уличните лампи. Той можеше да вижда как се приближават, но те различаваха само неясната му фигура в колата.

Изчака ги да се приближат, отвори вратата и слезе.

— Окей, капитане — започна Бъроуз, — разбирам, че имате нещо за... — Млъкна и се втренчи в Куин. — Кой си ти, по дяволите? — Обърна се и погледна Мъри. — Какво става?

— Срещали сме се — обади се Куин.

Бъроуз се стегна.

— Срещали сме се? — Присви очи. — Да, май те познавам. Манила?

— Не, Монтевидео — поправи го Куин.

Бъроуз започна да кима.

— Рамос.

— Точно така.

— Ти си Куин.

— Правилно.

— Какво искаш?

— Защо не се качиш в колата? Вътре ще имаме повече уединение.

Бъроуз направи крачка назад, очите му се присвиха.

— Не мисля.

Куин извади пистолета.

— Може да ти прозвучи като молба, но всъщност не е.

Мъри обикаляше Брюксел. Куин седеше отзад с Бъроуз.

— Скоро ще започнат да ме търсят — каза той. — И двамата сте до шия в лайната.

Куин го погледна.

— Имам ли вид, че ми пука?

— Какво искаш?

— Размяна на информация.

— Не търгувам.

— Разкажи ми за Робърт Тагарт.

Бъроуз го погледна с презрение, но освен презрението в очите му просветна нещо подобно на разбиране.

— Това име трябва ли да ми говори нещо?

— Да опитаме с друго. Хенри Янсън.

Този път лявото око на Бъроуз потрепна.

— Малко обърквашо е — любезно обясни Куин, — след като става дума за един и същ човек.

Бъроуз вдигна рамене.

— Окей, щом казваш. И какво от това?

— Янсън е трябвало да ти даде информация — продължи Куин — за операция, ръководена от Борко.

Бъроуз погледна настойчиво Куин, после се обърна към Мъри и нареди:

— Спри колата.

Изненадан, Мъри натисна спирачката.

Бъроуз посегна към вратата.

— Почакай — спокойно каза Куин и вдигна пистолета. — Кен, продължавай да караш.

Мъри натисна газта и колата подскочи напред.

— Спри шибаната кола — озъби се Бъроуз, после се обърна към Куин. — Не зная каква игра играеш, но аз слизам.

— Продължавай да караш — повтори Куин и почти опря пистолета в гърдите на Бъроуз. — Ако си мислиш, че се бъзикам, грешиш. Някои хора, които са ми близки, имат големи неприятности заради онова, което става. А моите лични правила за водене на бой вече не са толкова строги, колкото бяха.

Бъроуз стисна зъби. Пръстите му все още бяха на дръжката на вратата. Куин чакаше. Очевидно беше, че Бъроуз знае нещо, което не иска да сподели.

Най-накрая той пусна дръжката и се облегна на седалката.

— Янсън. Тагарт. Прав си. Това е един и същ човек.

Куин не каза нищо.

— И да, каза, че е стигнал до информация, която иска да ни предаде.

— Кои сте тези „ние“? — попита Куин и помръдна цевта на оръжието просто за да напомни на Бъроуз за него.

— Агенцията. Ти какво си мислеше?

— Какво искаше да ви каже?

— Ако знаехме, нямаше да има нужда да ни казва. Нали така?

— Значи никога не е казвал нещо за биологическа проба, която може да ви предостави?

— Не беше много конкретен какво има.

— И това е всичко, което знаеш?

Бъроуз се поколеба.

— Каза ни, че е нещо изработено по поръчка.

Куин се намръщи.

— Какво означава това?

— Това е всичко, което поиска да каже. Щяхме да се срещнем, за да ми даде подробностите.

— Разкажи ми за срещата — поиска Куин.

— Трябваше да се срещнем във Вейл. На пистата.

— Кога?

— В деня на пожара. Аз бях във Вейл, но Тагарт не се появи.

— Знаеше ли къде е отседнал?

— Не. Той настояваше да планира нещата сам. Единственото, което ни позволи да организираме, беше човек, който да го вози из околността.

— А защита?

— Настоявахме.

— И този шофьор не ви ли каза къде е?

— Беше получила нареждане да не го прави. Тагарт беше много нервен и не искахме нещо да обърка срещата.

— Тя? Джилс? — попита Куин.

— Точно така. Ти си онзи, който я намери, нали?

Куин се втренчи за миг в Бъроуз и очите му се присвиха.

— Каква е ролята на Офиса във всичко това?

Бъроуз, изглежда, се замисли колко да каже.

— Ще ти кажа, но и ти трябва да ми кажеш всичко, което знаеш.

— Нали казах, че това е размяна?

Бъроуз кимна.

— Да, но досега не си споделил нищо с мен.

— Прав си — потвърди Куин, — не съм.

— Куин — обади се Мъри от предната седалка.

— Какво?

— Нали ми каза да гледам за всичко необичайно.

— Какво има?

— Мисля, че ни следят.

Куин рязко се изви на седалката, за да погледне през задното стъкло. Зад тях имаше няколко коли.

— Коя? — попита той.

— Точно зад нас.

Един черен форд се движеше на две коли разстояние зад тях.

— Сигурен ли си? — попита Куин.

— Направих няколко завоя. Следва ни.

— Направи го пак — нареди Куин. — Бърз завой на следващата пресечка. Без мигач.

Мъри изпълни нареждането му. Фордът продължи да ги следва.

— Пак — заповяда Куин. — Вляво на следващото кръстовище.

Колата пак се лепна за тях. Куин се обърна към Бъроуз, който се подсмиваше доволно.

— Казах ти, че ще дойдат за мен.

— Откъде се взеха? — изскимтя Мъри.

— Блондинката — обясни Куин. — Тя работи за теб, нали?

Бъроуз се усмихна, но не каза нищо.

— Момичето? — попита Мъри.

— Вероятно ни е видяла да потегляме с приятеля й и ги е повикала.

— Съжалявам — обади се Бъроуз. — Изглежда, приключихме.

— Отърви се от тях — нареди Куин на Мъри.

— Шегуваш ли се? — изстена той. — Вече ме вкара в достатъчно неприятности.

— Точно така, Кен — подхвърли Бъроуз. — Не си влошавай положението.

Куин се обърна към него.

— Млъквай.

— Майната ти — озъби се той. — Кен, спри и ще кажа, че си извършил това против волята си.

Куин наведе цевта на оръжието и дръпна спусъка.

Бъроуз ревна от болка — куршумът прониза дясното му стъпало. Това беше посланието, от което имаше нужда Мъри, за да натисне газта до дупка.

30.

Куин знаеше, че му остава много малко време. Обърна се към Бъроуз. Той се беше присвил от болка — стискаше ранения си крак.

Куин го блъсна на седалката и се вторачи яростно в него.

— Самодоволен задник такъв! Ако искаш вярвай, но допреди минута не бях твой враг. — Заби цевта на пистолета в дясното му рамо. — И това няма да те убие. Но адски ще те заболи.

Бъроуз вдигна окървавените си ръце в отбранителен жест.

— Вече не е размяна — заяви Куин. — Сега ще има едностранен поток на информация. От теб към мен. Разбра ли?

Бъроуз кимна.

— Защо беше повикан Офисът?

С разкривено от болка лице, Бъроуз отговори:

— Тагарт не беше напълно достоверен източник. И преди беше разигравал лъжливото овчарче. Ако нещо се объркаше, не искахме да се върне като бумеранг при нас. Затова те се грижеха за охраната.

— Джилс е работила за Офиса?

— Да.

Още нещо, което Питър криеше от него.

— Какво е правил Тагарт? — попита Куин.

Очите на Бъроуз се стрелнаха към задното стъкло.

— Приятелите ти още са зад нас, ако това те интересува. Просто продължавай да говориш.

— Той работеше под прикритие. Сам.

— На свободна практика?

— По-скоро вълк единак.

— С какво се занимаваше?

— Изследвания.

— Какви изследвания?

— В областта на биологията. Така каза. Беше вирусолог.

— Значи е работил с хората, които... са работили по изпълнението на поръчката?

— Така каза.

— И Борко е движил работата?

— Не — отговори Бъроуз. — Янсън твърдеше, че Борко предоставя само мускулите.

— Тогава кой?

— Някакъв Дал.

— Трябва да ти е казала повече — настоя Куин. — Какво е това? Шарка? Ебола?

— Не, не — възрази Бъроуз. — Нищо подобно. Каза, че било изпреварило времето си. Много. Въпреки това не бяхме склонни да му вярваме. После каза, че разполага с вещественно доказателство. Затова му определихме среща. Но каквото и доказателство да е мислил, че има, е изгоряло заедно с него.

„Или пък не“, помисли Куин. В съзнанието му изникна гривната.

— Но това няма значение — продължи Бъроуз.

— Защо?

— Той беше единичен източник. Нямахме други подкрепящи доказателства — обясни агентът. — Вече ти казах, че Янсън беше ненадежден. Единственото, което искаше, бяха пари в брой.

Куин се изсмя кратко и огорчено.

— Значи не му повярвахте?

— И преди беше правил от мухата слон. Нямахме причина да не го прави отново. Между другото ни каза, че е замесен Борко. Нашите източници потвърдиха, че Борко е извън играта вече повече от месец.

Куин не можеше да повярва.

— А убийствата? А разрушаването на Офиса?

— Просто скарване между агенции. Янсън е попаднал на погрешното място в неподходящ момент.

— И ти вярваш в това?

Бъроуз малко се забави с отговора.

— Да.

— Ти си идиот — обяви Куин. После погледна през задното стъкло. Зад тях имаше автомобили, но не можеше да различи форда. — Отърва ли се от тях, Мъри?

— Не знам. Мисля, че още са зад нас, но не толкова близко.

— Добре се справяш. Хайде да видим дали можеш да увеличиш разстоянието.

— Мамка му — отвърна Мъри. — Мъртъв съм.

— Аз ще се погрижа за това — успокои го Куин. — Всичко ще е наред.

— Как ще се погрижиш, по дяволите? — попита Мъри и хвърли поглед в огледалото към Куин.

— Просто ми се довери.

— И какво? Ще фучим из града цяла нощ?

— Първо ще сляза аз. След това може би ще искаш да си вземеш малка почивка. Една седмица би трябвало да е достатъчна.

— Кучи син! — възкликна Мъри.

— Не мога да ти помогна, ако съм в затвора.

— Никога няма да успееш — изпъшка Бъроуз.

— Сериозно? — попита Куин. — По-добре се моли да успея. — Надникна през предното стъкло. — Следващата надясно. На следващата пресечка отново надясно.

Мъри изпълни нарежданията. Щом направи втория завой, Куин заповяда:

— Спри!

Мъри се приближи до бордюра и рязко натисна спирачката. Куин отвори вратата със замах и каза, докато слизаше:

— Не се тревожи.

— Да ти го начукам — отвърна Мъри.

Вместо да излети направо за Брюксел, Куин отиде с колата до Амстердам и хвана полета на КЛМ в 7:20 сутринта за Хамбург. Оттам взе влака до Берлин и слезе на гара Зоологишер Гартен.

Слезе на долното ниво на гарата до спирката на подземната железница У2 в източна посока. Чака влакчето само няколко минути. Не тръгна по прекия път обратно. Вместо това няколко пъти сменя влакчетата, като всеки път проверяваше дали не го следят. Доколкото можеше да каже, никой не го следваше.

Върна се в Нойкьолн в 13:30. Тротоарите на Карл Маркс Щрасе бяха пълни с купувачи, които гледаха да се възползват от сравнително топлото време. Куин купи два сандвича с братвурст и две кутийки кола и тръгна към магазина на Карл Маркс Щрасе.

Почти беше сигурен, че Орландо си е заминала. Обаче когато отвори вратата и прекрачи вътре, усети, че тя застава до него, преди изобщо да успее да я види.

— Можех да те убия — скара му се тя.

Той бавно се обърна. Тя тъкмо отпускате глока. Очите ѝ бяха червени, лицето — изпито и пепеляво. Куин се зачуди дали изобщо е спала, откакто беше заминал.

— Къде беше, по дяволите? — попита тя.

— В Брюксел. Казах ти, че отивам там.

— Нали щеше да си дойдеш вчера. — Зачервените ѝ очи светнаха ядосано.

— Отне ми малко повече време, отколкото очаквах.

Мина покрай нея, влезе в стаята и седна. Извади от плика единия сандвич. Орландо го последва миг по-късно. Той ѝ подаде плика.

— Има един и за теб.

Тя изобщо не обърна внимание на плика.

— Трябваше да ми се обадиш!

Куин едва не ѝ се озъби, но се сдържа.

— Съжалявам. Права си. Трябваше да ти се обадя. — Разклати лекичко плика. — Вземи си сандвича.

За миг тя имаше такъв вид, сякаш предпочита да му прегризе гърлото, но все пак взе сандвича и седна с кръстосани крака на пода срещу него.

Докато се хранеха, той ѝ разказа за сблъсъка с Бъроуз. Орландо не каза нищо, само от време на време кимаше.

— Има и още нещо — продължи той, след като свърши разказа си за Брюксел.

Тя го погледна с очакване.

— Получих нещо по имейла.

В очите ѝ проблесна искра.

— Какво?

— Ей сега ще ти покажа.

Вдигна преносимия монитор от пода и го сложи в скута си. Извади от джоба си външната памет и я пъкна в един от портите. Орландо се премести така, че да може да вижда екрана. Отне му само миг, за да открие снимките, които беше свалил във Франкфурт.

Първо отвори тази на Нейт.

Орландо ахна, после каза тихо:

— Поне е жив.

— Засега е по-ценен в това състояние.

— Видях, че има два файла.

Куин бавно кимна, затвори снимката на Нейт и отвори другия файл.

— Къде е той? — възкликна Орландо и протегна ръка към екрана.

— Не знам. Снимката обаче може да е подправена.

Тя придърпа монитора и се взря в снимката на сина си.

— Изглежда ли ти позната? — попита Куин. — Нямам предвид обстановката, а позата на Гарет.

— Не — каза тя. Разбираше накъде бие Куин.

Съществувахе възможността хората на Дал да са взели снимка от дома на Орландо и да са променили фона. Ако случаят беше такъв, щеше да означава, че на Гарет се е случило нещо по-лошо от отвличане и че Дал е бил принуден да създаде илюзията, че момчето все още е живо. Но ако Орландо не разпознаеше нито една част от снимката, тя може би наистина беше истинска.

— Къде е той? — попита отново Орландо. После погледна Куин. — Къде е той, по дяволите?

— Ще го намерим. Обещавам.

Тя се вторачи в него, ноздрите ѝ потрепваха. Изглежда, очакваше да каже нещо, но никое от нещата, за които се сещаше Куин, не можеше да помогне в това положение.

Накрая тя каза:

— И аз имам нещо, което трябва да видиш.

Натисна няколко бутона и се появи изображение на едното от помещенията в мазето. Беше стаята до помещението с хладилника.

Вътре имаше четирима души. На масата стояха няколко кислородни бутилки. Докато Куин и Орландо гледаха, един от мъжете пусна преносимия компресор, който стоеше на пода.

— Ето. — Тя посочи монитора. В единия край на стаята стоеше някакъв мъж и наблюдаваше другите.

Борко.

Сърбинът изглеждаше почти непроменен от времето, когато Куин го бе видял в Торонто. Единствената разлика беше в белите

кичури, които започваха да превземат черния му перчем.

— Момент — каза Орландо.

Натисна друг бутон и записът тръгна по-бързо. Куин гледаше как мъжете преминават от бутилка към бутилка. Когато свършиха, наредиха бутилките до единия от шкафовете.

— Сега — каза Орландо и натисна бутона, който възстанови нормалната скорост на записа.

Точно когато мъжете си тръгваха, звънна телефон. Борко махна на другите да излизат и извади от джоба на сакото си черен мобилен апарат. Погледна дисплея, след това прие обаждането.

— Борко — каза в телефона.

Направи пауза, слушаше човека от другата страна на линията, след това заговори отново. Но не на сръбски или немски, а на английски.

— Да, да. Всичко е по план. Остатъкът ще е тук тази вечер. — Пак се заслуша. — Не се тревожи. Имаме четиридесет и осем часа. Нали така? Няма много време, но ще се справим. — Още една пауза. — Не, няма защо да идваш. Аз ще се върна тази вечер. Погрижи се всичко да е пристигнало. Утре ще довършим работата. Всичко ще е наред. — Усмихна се. — Няма никакви следи от него и жената, но ние си имаме нашите застрахователни полици. Изпрати ли файловете? — Усмивка. — Това ще ги държи в шах. Ако не ни причиняват повече неприятности, можем да се отървем от нашите гости, когато доставката бъде осъществена.

Орландо натисна паузата.

— Няма нищо друго интересно. С кого говори според теб? С Дал?

Куин кимна.

— Така мисля.

Погледна замръзалия на екрана образ. Борко беше хванат точно докато сваляше телефона от ухото си. На заден план вратата към помещението се беше отворила и един мъж тъкмо влизаше.

— Пусни го нататък — каза Куин.

Орландо погледна екрана, намръщи се и натисна бутона.

Борко пъкна телефона в джоба на сакото си и се обърна да погледне новодошлия.

— Спри — нареди Куин.

Мъжът стоеше до Борко. Имаше светлокестенява коса, подстригана късо отстрани, и беше висок над метър и осемдесет.

— Познаваш ли го? — попита Орландо.

Той кимна.

— Това е Лио Тъкър.

Орландо го погледна изненадано.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Значи групата на Пайпър не просто е предала информацията за нас — заключи тя. — Всъщност те са замесени.

Куин не отговори веднага. Помисли да запази хрумването за себе си, но знаеше, че няма да може.

— Ами ако Пайпър е Дал?

Орландо понечи да възрази, но спря. Той можеше да види по лицето ѝ как осъзнава случилото се, как събира две и две.

— Разбира се. — Каза го повече на себе си, отколкото на него. — Това е! Пайпър е Дал!

— Между него и Дъри имаше нещо повече от омраза. Нали? — отбеляза Куин. Не знаеше точните обстоятелства на раздялата.

— Дъри просто си мислеше, че той е глупак — обясни Орландо. — Но може би Пайпър е чувствал нещо повече. За нещо дребно Дъри го изрита от работа, даваща известност. Каза, че Пайпър е пропуснал важна среща за планиране на операцията. Дъри реши, че това ги е направило да изглеждат като аматьори. Руга го месеци след това. Това навреди на доверието в Пайпър. Отне му години да се оправя.

— Точно така — замислено каза Куин. — От това как Дъри разправяше тази история, смятам, че си търсеше извинение да прекрати партньорството им. И значи сега, когато Пайпър е отново в играта, е в положение да потърси отмъщение. Обаче Дъри вече го няма, така че се насочва към единствените останали мишени. Приятелката и чиракът. Ти и аз.

— И Гарет.

— Не. Гарет е бонусът. Може дори да не е знаел за Гарет, докато не го доведох при теб. — Куин се намръщи. — По дяволите. Представи нещата така, сякаш е в Хо Ши Мин отдавна. Но вероятно ме е проследил до Виетнам и е пристигнал там малко след моето идване. — Погледна Орландо. — Довел съм го право при теб.

Тя се обърна към него. Дори да го обвиняваше, не го каза. Но и не каза, че му прощава. Лицето ѝ беше напрегнато и сериозно.

— Какво мислиш, че трябва да направим?

Той помисли малко, после каза:

— Ако Борко напусне помпената станция тази вечер, ще го проследя. Ще видя дали не можем да поговорим насаме.

Орландо кимна.

— Добре. Ако беше казал нещо друго, щях да ида сама.

Той понечи да я попита защо просто не го бе предложила, но вместо това отговори:

— Радвам се, че сме в един екип.

Усмивката ѝ не беше успокоителна.

31.

Спорът кой да извърши проследяването и кой наблюдението беше кратък. Куин беше по-добър шофьор и по-подходящ физически, за да се изправи срещу Борко, ако се стигнеше дотам. Орландо неохотно се съгласи да поеме наблюдателния пост. Но той щеше да я чака, само при условие че може да се върне достатъчно бързо в колата.

— Тридесет секунди — каза Куин.

— Четиридесет и пет — предложи Орландо.

Той въздъхна.

— Това е положението. Ако не си дошла дотогава, ще съм тръгнал.

Началното училище, което се намиреше точно от другата страна на Шандауер Щрасе и помпената станция, щеше да е най-подходящото място за наблюдателния пост на Орландо. Обаче да се стигне дотам не беше лесно, така че и покривът на жилищния блок зад него трябваше да свърши работа.

За пореден път ранното смрачаване по северните ширини се оказа полезно. Никой не обърна внимание на още двама мръзнеци пешеходци, които крачат по слабо осветените улици. На Куин му трябваша по-малко от петнадесет секунди, за да отключи входната врата на блока. Не срещнаха никого, но когато стигнаха на четвъртия етаж, чуха някакви хора да си говорят в коридора на третия.

На края на стълбището имаше площадка, а в дъното врата. Куин се надяваше, че води към покрива. Вратата изглеждаше рядко използвана. Орландо огледа касата, после прошепна:

— Не виждам аларма. Да опитам ли?

Куин кимна.

Тя протегна ръка и завъртя топката, но вратата не се отвори.

Куин ѝ махна да се дръпне и извади шперцовете. Сред тях имаше и проста отвертка. Бравата беше монтирана от вътрешната страна на

вратата, така че той лесно разви винтовете и разглоби механизма. Поигра си с бравата и я блокира така, че повече нямаше да работи. После пак сглоби всичко.

Вратата придоби същия вид, който имаше, когато дойдоха, само че сега не можеше да се заключва. Вероятно щяха да минат месеци, докато някой забележи това.

Излязоха в студения мрак на покрива.

Тръгнаха приведени към задната част на сградата и клекнаха, когато стигнаха парапета.

Най-близо до тях беше училището. Беше едноетажно и само отчасти закриваше изгледа към Шандауер Щрасе, но не и към помпената станция. Позицията им не беше най-добрата, но бе приемлива.

— Дай ми бинокъла — каза Куин.

Орландо му подаде бинокъла, който той разнасяше в раницата от нощта, когато беше отвлечен Нейт. „Ригел 2100“, който го чакаше вкъщи, превръщаше нощта в ден. Този, който беше в ръцете му сега, превръщаше нощта в сумрак. Но трябваше да се задоволят с наличното.

Куин огледа помпената станция. Фасадата беше тъмна. Единствената светлина идваше от външната лампа зад ъгъла, която осветяваше входа. Отпред бяха паркирани няколко коли. Куин преброи два мерцедеса, един форд и едно пежо. Откъм входа беше спрял черен бус. Куин продължи огледа, докато не откри онова, което вече знаеше, че ще види: пазачи.

Бяха петима-шестима, пръснати из целия парцел. Без съмнение на улицата имаше други. В сравнение с охраната отпреди няколко дни това си беше направо утрояване.

Куин се приведе зад парапета, подаде бинокъла на Орландо и каза какво е видял.

— Звънни ми в секундата, когато го видиш.

— Естествено.

Куин тръгна.

— Четиридесет и пет секунди — припомни му тя.

— Но само толкова — отговори той.

В ранния следобед, когато улицата беше празна, Куин беше паркирал пред жилищния блок. И добре бе направил, защото сега улицата беше претъпкана с коли, бяха спрели от двете страни на платното.

Куин седна зад волана. Мечтаеше за чаша горещо кафе, но знаеше, че в момента разполага с по-големи удобства от Орландо.

Следобедът се оказа доста претоварен. Освен че задигна мерцедеса, в който седеше сега, се беше погрижил да набави и някои други неща, от които смяташе, че ще имат нужда. Въже, железен лост и някои други инструменти, включително телефон за Орландо. Влезе и в интернет, което се оказа едновременно ползотворно и разочароващо. Ползотворно, защото можа да открие адреса на организаторите на конгреса на МОМС и дори успя да се регистрира за участие под името д-р Ричард Кубик от Топика, Канзас. Не беше сигурен дали ще се наложи да ходи на конгреса, но ако се наложеше, регистрацията щеше да направи нещата много по-лесни.

Единственото нещо, което го хвърли в размисъл, беше фактът, че конгресът започваше след седмица, а Борко бе намекнал, че неговата операция стартира през следващите четиридесет и осем часа. Разминаване във времето, което Куин още не можеше да разбере.

Времето. Конгресът. Връзката с Офиса. Същността на биологическия агент. Все въпроси, за които нямаше добри отговори.

Може би срещата на МОМС беше просто прикритие за доставката на биологическия агент? Може и да беше просто съвпадение, а Дюк да се бе опитал да го заблуди? Можеше да е някой от стотиците други сценарии. Колкото до природата на заразата, отговорът също се изплъзваше. Куин се беше надявал Къртицата вече да му се обади за отговора, но от него нямаше нищо.

Най-разочароващото обаче бе, че не успя да разбере какви файлове са качени на Янсъновия сървър за обмяна на файлове.

Телефонът звънна и той трепна. На дисплея се бе изписало името на Орландо.

— Да?

— Борко дойде.

Орландо каза, че Борко пристигнал със синьо порше и изчакал един от часовите да му отвори вратата. След това тръгнал по алеята, завил и излязъл на паркинга. Спрял зад буса. От колата слязъл само той. Доколкото могла да види, бил сам. Влязъл в сградата.

„Порше. Страхотно“, помисли Куин. Ако по някаква причина се окажеха на магистралата, нямаше начин неговият мерцедес да успее да го следва.

Мина почти час, преди Орландо да се обади пак.

— Излезе.

Куин запали двигателя, но не потегли.

— Какво прави?

— Говори с някого. Отиват към колата му. — Пауза. — Слизам.

— Почакай — каза Куин. — Трябва да знаем в каква посока ще потегли.

— Ще си тръгне по същия път, по който дойде.

— Не може да сме сигурни.

В телефона си чу ускорено дишане — тя вече тичаше.

— Слизам.

Куин изруга наум, погледна си часовника и каза:

— Имаш тридесет секунди.

— Четиридесет и пет — изпухтя тя.

Куин предположи, че вече е на стълбището.

Подкара колата, спря на платното пред жилищния блок и каза:

— Петнадесет секунди.

— Почти стигнах.

— Десет.

— Чакай!

Той хвърли поглед към вратата. От Орландо нямаше и следа.

— Времето изтече. Тръгвам.

— Чакай! — изкрещя Орландо.

В следващия момент излетя от входа и спринтира към колата. Куин се наведе и отвори вратата. Тя скочи вътре и я затвори.

— Давай, давай! Елбещрасе. Право напред.

Куин натисна газта, мерцедесът подскочи и се стрелна към края на улицата и лежащата пред тях Елбещрасе. Стигнаха до кръстовището. Куин спря. Елбещрасе беше пуста.

— Може да е тръгнал в другата посока.

— Не, тръгна насам — настоя тя.

— Значи може би вече е минал и сме го изпуснали. А може изобщо да не е тръгнал още.

Тя не продума.

Куин огледа пресечката и простиращата се пред него улица. Елбещрасе беше разделена по средата от редица големи дървета и допълнителни места за паркиране. Улицата беше пуста. Той започна да обмисля възможностите, но те се свеждаха главно до две: или да чакат, или да се откажат.

Внезапно се чу рев на двигател и по улицата проблеснаха отраженията на автомобилни фарове. Миг по-късно едно тъмносиньо „Порше Бокстер“ профуча покрай тях.

— Видя ли? Нали ти казах — подхвърли Орландо.

Куин издиша шумно. Не беше осъзнал, че е спрял да диша. После зави наляво по Елбещрасе само няколко секунди след Борко.

32.

Борко караше през града, сякаш нямаше никаква цел. Очевидно проверяваше дали няма опаска. Куин се държеше на разстояние, но не изпускаше поршето от очите си.

След двадесет минути шофирането на Борко стана целенасочено. Най-накрая сякаш избра една определена посока. Кое то означаваше само едно. Не ги беше забелязал.

Поршето спря пред един западнал хотел в южната част на Берлин, известна като Шонеберг. Куин паркира мерцедеса на пряка и половина оттам.

Щом Борко влезе в хотела, Куин и Орландо слязоха, забързаха натам и спряха в сенките до входа. Оттук Куин можеше да вижда фойето.

— Трима са — прошепна той. — Единият явно е нощният дежурен. Другите двама определено не са гости на хотела.

— Хора на Борко?

— Предполагам.

— Но той дойде сам.

Куин кимна.

— Вътре трябва да има нещо важно. Нещо, което трябва да държат под око.

Знаеше какво си мисли Орландо. Знаеше освен това, че трябва да каже нещо, за да не пораснат надеждите й прекалено много, но не му даваше сърце да го направи.

— Имаме две възможности — каза той вместо това. — Или ще продължим да следим Борко, когато излезе, и ще търсим по-добра възможност да го пипнем сам, или ще се опитаме да открием какво толкова важно има вътре.

— Аз оставам — заяви Орландо. — Ти прави каквото искаш.

След три минути вратата на хотела се отвори и се чуха гласове. Борко и един от двамата мъже излязоха.

Куин се криеше до колата, паркирана зад поршето. Орландо бе приклепнала в сенките до ъгъла на сградата. Куин рискува да надникне и видя двамата да крачат към колата на Борко. Пазачът спря до предницата на поршето, а Борко се качи. Куин пропълзя до предницата на колата. Сега разстоянието между него и пазача бе само три метра. Двигателят на поршето заработи, Борко се отдели от бордюра и потегли.

Преди пазачът да успее да се върне в топлия хотел, Куин се изправи зад него и обви врата му с ръка. С другата му нанесе два бързи и силни удара в ченето и го нокаутира. Измъкна пистолета му и го хвърли под една от паркираните коли, след това повлече изгубилия съзнание в сенките до сградата.

— Сигурен ли си, че е в безсъзнание? — попита Орландо, вече бе изскочила от скривалището си.

— Абсолютно.

Вместо да чакат другия пазач да излезе и да провери какво става с другаря му, извадиха пистолетите си и влязоха в хотела. Другият пазач стоеше до асансьорите. В мига, в който ги видя, посегна към кобура под мишницата си, но Орландо стреля и го улучи в рамото. Той извика от болка и изпусна пистолета на плочките. Куин се втурна напред и го удари в лицето. Мъжът залитна, блъсна се в стената и се свлече на пода.

Нощният дежурен посягаше към телефона.

— Не! — викна Куин. — Ела тук.

Мъжът неохотно излезе иззад рецепцията и се приближи.

— Има ли стая, където можем да го заключим?

Мъжът кимна.

— Помогни ни.

След като заключиха двамата пазачи в някаква малка канцелария до фойето, Куин се обърна към рецепциониста.

— В коя стая са? — Вярваше на инстинкта си.

— В трета.

— Има ли някаква парола? — попита Куин шепнешком, щом стигнаха до вратата.

— Не зная.

— Тогава просто почукай. Кажим им, че шефът им им праща нещо за ядене.

Рецепционистът се поколеба.

— Хайде! — изсъска Куин, вживял се в самоналожената роля на насилник.

Мъжът почука. Куин чу стъпки, приближаваха се.

— Кой е?

— Херберт — отговори служителят. — Шефът ви каза да ви донесе нещо за ядене.

Вратата се отвори. На вратата застана младеж на двадесетина години.

— Крайно време беше. Умирам... — И млъкна, като видя Куин. Посегна към пистолета си, но вече беше твърде късно.

Куин блъсна рецепциониста през прага върху него и повали и двамата наведнъж. От сблъсъка младежът изтърва пистолета си. Орландо се вмъкна и затвори вратата.

Втори човек скочи от едно кресло вдясно от Куин и посегна към оръжието си — оставено на масичката до креслото узи. Куин го простреля в рамото и куршумът го отхвърли в креслото.

Куин и Орландо стояха в средата на стаята с насочени срещу пазачите пистолети.

— Има ли други? — попита Куин ранения. — Не ме лъжи!

— Няма — изръмжа той в отговор.

Куин огледа помещението. В ъгъла имаше легло. И на леглото човек. Орландо също погледна към леглото и Куин видя на лицето ѝ разочарование. Разочарование и зараждащ се страх. Човекът на леглото беше прекалено голям, за да е синът ѝ.

Куин свърши с огледа на стаята. Вляво имаше две врати, една до друга. До едната имаше масивен скрин, а върху него телевизор.

— Къде водят? — попита той и посочи вратите.

— Килер и баня.

Куин погледна мъжа в креслото.

— Имаш ли друго оръжие?

Пазачът се поколеба, после вдигна крачола си и показа в кобур на глезена един „Валтер“.

— Извади го бавно и го хвърли насам — заповяда Куин.

Мъжът изпълни нареждането.

— Нещо друго?

Мъжът поклати глава. Куин отиде до него, грабна узито от масата и го преметна през рамо. После насочи вниманието си към човека на леглото. Бял, на двадесетина години.

Нейт.

Куин погледна тримата си пленници, след това се приближи до вратата на килера.

— Вие двамата влезте вътре — каза на пазачите. — А ти — обърна се към рецепциониста — можеш да се настаниш в банята.

Хотелският служител и мъжът на пода се изправиха и тръгнаха в указанияте им посоки.

— Хайде и ти — каза Орландо на ранения.

Той запъшка, но се изправи. Младежът отвори вратата и двамата се напъхаха в тясното помещение.

— Телефоните — нареди Куин и протегна ръка.

След като пазачите му предадоха мобилните си телефони, той затвори вратата и я заключи.

Рецепционистът вече беше седнал на тоалетната чиния.

— Имаш ли телефон? — попита Куин.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Нямам. Долу на рецепцията е.

Куин го затвори и с помощта на Орландо избута скрина и пред двете врати.

Куин пренесе Нейт на гръб през празното фоайе и излезе на тъмната улица. Орландо избърза пред тях и отвори задната врата на мерцедеса. Внимателно сложиха Нейт на седалката.

— Куин? — Очите на Нейт бяха полуотворени.

— Всичко е наред — отговори Куин.

Нейт замърмори нещо, но очите му се затвориха и главата му се отпусна назад.

Куин затвори вратата и каза на Орландо:

— Съжалявам.

— Къде ще го заведем? — попита тя, сякаш не го бе чула.

Куин замълча за миг.

— Зная едно място.

Качиха се в колата, Куин запали и се обърна към Орландо.

— Ще намерим и Гарет.

Единственият ѝ отговор беше кратка безцветна усмивка.

Когато Куин спря до бордюра, Софи стоеше на входа на бара и се сбогуваше с някакъв клиент.

— Не смятах, че ще се върнеш — каза тя, след като той слезе от мерцедеса и го заобиколи, за да се качи на тротоара.

— Трябва ми помощ — отговори той.

Тя направи няколко крачки към колата, но спря, защото Орландо отвори вратата и слезе.

— Коя е тази? — попита Софи.

— Приятелка — отвърна Куин, отиде до задната врата и я отвори. С помощта на Орландо измъкна Нейт от задната седалка.

— Какво му е? — попита Софи.

— Зле е.

— Това го виждам. Какво е станало?

— Не е важно.

— Ти ли...

— Не.

Нейт изстена.

— Не разбирам — продължи Софи. — Какво става?

— Приятелят ми е бил упоен — обясни Куин.

— И освен това пребит, то си личи.

— Да — потвърди Куин и тръгна към сградата, следван плътно от Орландо.

— Къде го носиш? — озъби се Софи. — Той трябва да отиде в болница.

— Не мога да го откарам в болница.

— Защо?

— Просто не мога.

Стигнаха до входа за апартамента.

— Почакай. — Софи сложи ръка на рамото му. — Нищо не мога да направя за него.

— Нали имаш свободно легло? Това е всичко, което искам. Друг ще дойде да се погрижи за него — успокой я той.

Софи не помръдна.

— Софи, моля те — каза Куин. — Отвори вратата.

Тя мина край тях и отвори.

— В какво ме забъркваш?

— По-добре да не знаеш.

Настаниха Нейт в стаята за гости. Куин донесе от банята вода и хавлии, за да почисти раните на младежа.

— Дай на мен. — Орландо взе една хавлия и кимна към вратата. — Приятелката ти вероятно има въпроси. — Гласът ѝ беше безизразен.

Той неохотно кимна.

Софи седеше на кухненската маса. Преполовена бутилка вино и чаша ѝ правеха компания. Ръцете ѝ бяха събрани като за молитва, очите ѝ бяха широко отворени и вторачени в тях, но без да ги виждат.

Куин седна срещу нея, погледна чашата и видя, че е суха. Още не беше пила.

Тя вдигна очи към него.

— Джонатан, какво става? Кой е той?

— Казах ти. Приятел. Колега.

— А жената?

— Също.

— И двамата колеги? Хора, с които работиш?

Той се поколеба.

— Да.

— Това не ми прилича на банков бизнес. — Намекваше за прикритието му.

— Софи...

Прекъсна го силно позвъняване.

— Някой звъни на вратата — уплашено възкликна Софи.

- Няма страшно — успокой я Куин и тръгна да отвори.
- Кой е? — попита Софи.
- Приятел.

Д-р Гарбер беше медицинската връзка на Куин в Берлин. От дълги години бе в занаята и съответно бе станал специалист в този тип работа. Обаждана късно през нощта за помощ на някакво далечно място. Никакви бележки, никакви документи. Само грижи за пациента и срещу това пари в брой. Куин му се беше обадил, докато караше към бара на Софи.

Лекарят остана при Нейт половин час. Куин, Орландо и Софи седяха в дневната. Единственият шум, който се чуваше, идваше от телевизора. Двете жени изобщо не се поглеждаха. Изглеждаха потънали в собствените си мисли. Колкото до Орландо, Куин почти осезателно усещаше нервното ѝ напрежение. Знаеше, че тя иска да продължат, да не спират да търсят Гарет. Софи беше не само напрегната, но объркана и уплашена. На няколко пъти Куин понечи да ѝ каже нещо, но всеки път се отказваше. Думите му щяха да са без значение и по-вероятно щяха да разстроят Софи, а не да я утешат. Така че той разсеяно слушаше монотонния глас на говорителя, който четеше новините: загриженост заради индустриален проект в Дрезден, подготовката на конференцията на ЕС в Берлин и новото развитие около убийството на германски турист в Централна Америка.

Най-накрая д-р Гарбер излезе от спалнята за гости и Куин скочи.

— Без да проведе истинско изследване, не мога да кажа с точност какво са му дали — обясни лекарят. — Предполагам, че е нещо, за да могат да го контролират. Не срещу болките.

— Ще се оправи ли? — попита Куин.

— След малко почивка — отговори Гарбер, — скоро ще се вдигне на крака. Но за известно време не бих разчитал на него сто процента. Освен разкъсванията по лицето има и счупено ребро. Рамото му също е било измъкнато. Наместено е, но около ставата има болка и възпаление. Оставих някои лекарства на масата до леглото.

— Кога ще можем да го преместим? — попита Куин.

— След два дни.

— Два дни?! — Софи скочи. — Няма да остане тук два дни. Откарайте го в болницата, щом толкова има нужда от помощ.

— Софи — каза Куин спокойно, — казах ти, че това не е възможно. Зная, че искам твърде много.

— Не разбирам. Защо не в болницата? Ако ти е приятел, ще го заведеш там.

— Тук е в по-голяма безопасност — обади се Орландо.

Софи я стрелна с поглед.

— Не знам коя си, но не ми разправяй кое е безопасно и кое не. И изобщо не ми говори.

— Софи... — започна Куин.

— Коя е тази? — Софи посочи Орландо с пръст. — Любовницата ти? Така ли е?

Куин си пое дълбоко дъх.

— Не ми е любовница. Работим заедно.

— Не ти вярвам.

— Софи, кълна се. Просто работим заедно.

— А приятелят ти вътре? И с него ли работиш?

— Да.

— Каква е тази работа, при която някой пребива приятеля ти? При която не можеш да го заведеш в болница?

Куин въздъхна.

— Трябва да ми се довериш. Нуждая се от помощта ти. Тук е най-безопасното място, където мога да го заведа.

Софи си пое няколко пъти дъх, всеки път все по-дълбоко. Раменете ѝ леко се отпуснаха.

— Наистина ли ти е приятел? — Гласът ѝ вече беше тих и почти примирен.

— Да.

Пауза.

— Два дни? — попита тя лекаря.

— Не повече — отговори той.

Тя помълча малко.

— Добре. Два дни. После го махаш от къщата ми.

— Благодаря ти — каза Куин.

Д-р Гарбер тръгна към вратата и каза на Софи:

— Ще намина пак следобед. Куин ще ви даде телефона ми, в случай че имате нужда от мен.

Софи погледна Куин.

— А вие двамата? И вие ли си тръгвате?

— Орландо си тръгва — отговори Куин. — Аз ще остана до сутринта. Имам и да свърша нещо.

Софи помълча, после каза:

— Добре.

Обърна се и влезе в спалнята си.

33.

Ноцта беше неспокойна. Куин я прекара почти цялата на един стол до леглото на Нейт. Искаше да е до чирака си, ако той се събуди, но Нейт почти не помръдваше.

На сутринта Куин се върна във временната база на Карл Маркс Щрасе.

— Как е той? — попита Орландо. Седеше на единия стол, мониторът беше на пода до нея.

Куин разгъна другия стол и седна.

— Все така.

Тя го погледна. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Няма да се зарадват, че го намерихме.

— Права си — съгласи се той. — Поспа ли изобщо?

— А ако сега Пайпър или Борко направят нещо на Гарет? — попита тя, пренебрегвайки въпроса му.

— Това е последното, което ще направят — успокои я Куин. — Той е единственото средство за натиск, което имат срещу нас.

Тя въздъхна и каза:

— Има нещо, което трябва да видиш.

— Какво?

— Когато се върнах тук, проверих камерите в помпената станция.

— И?

— По някое време някой е оставил в мазето купчина кашони. Трябва да е станало, докато следяхме Борко. Преди това нямаше кашони.

— Нещо от буса, който беше паркиран пред вратата?

— Възможно е.

— Покажи.

Тя вдигна монитора и го включи. Екранът трепна и оживя. Виждаше се едно от помещенията в мазето.

— Тези ли? — попита Куин. Имаше няколко. Едните бяха на работната маса, другите на пода.

— Аха — каза тя, но в гласа ѝ се прокрадна несигурност.

— Какво има? — попита Куин.

Орландо гледаше втренчено екрана. После каза:

— Има само четиринадесет.

— Е?

— Снощи бяха двадесет.

Куин погледна екрана и преброи кутиите. Права беше. Бяха четиринадесет.

— Това по тях етикети ли са? — попита Куин.

— Да, но не можах да ги увелича достатъчно, за да ги разчета.

— Сферата — нареди Куин.

Орландо превключи на картина в реално време от стерилното помещение и Куин се втренчи в монитора.

— Това не ми харесва — каза Орландо.

В помещението имаше четирима души. Всички бяха с предпазни костюми. Двама стояха отдясно пред работната маса до стената. На масата имаше кашон като тези в мазето. Беше отворен. На пода имаше още кашони, струпани един върху друг. Изглеждаха запечатани. До вратата, почти извън обсега на камерата, имаше още два, отворени и празни.

Другите двама мъже стояха пред обезопасените лабораторни боксове. Единият бе напъхал ръцете си в гумените ръкавици в този поблизо до вратата, другият гледаше.

— Какво правят? — попита Орландо и посочи двамата до работната маса.

Те изваждаха съдържанието на отворения кашон — приличаше на малки метални кутийки, опаковани по десет в найлон, сваляха найлона, отваряха кутийките и ги редяха на голяма табла. Когато таблата се напълни, единият я занесе до работното място в центъра и я пъкна през отвор в долния край на единия от лабораторните боксове.

Докато мъжът носеше таблата с кутийките, Куин можа да надникне в тях. Бяха празни.

Мъжът щракна отвора и се върна при кашоните на другата маса. Другият извади ръцете си от защитните ръкавици и натисна един от няколкото бутона в долния край на устройството.

Куин и Орландо гледаха. Отвори се прозрачен капак и таблата започна да се издига. Мъжът пхна ръцете си в ръкавиците. На вътрешната стена на бокса имаше малка лавица, а на нея съд, в който се съхраняваха десетки бели хапчета с големината на едно пени. Бяха кръгли, средната част беше по-дебела от краищата. Куин се сети, че трябва да са същите, които по-рано мъжете подреждаха в малките хладилници. Мъжът пред бокса взимаше хапчетата едно по едно и ги слагаше в кутийките. Във всяка по шест.

— Ментови бонбонки? — подхвърли Куин.

— Какво? — обади се Орландо, но вниманието на Куин бе изцяло приковано към екрана.

Отне известно време, но когато всички кутийки бяха пълни, мъжът затвори капачетата им едно по едно. После измъкна ръцете си от ръкавиците и натисна друг бутон. Таблата се спусна надолу и капакът се затвори над нея.

Мъжът натисна трети бутон и долната част на бокса се изпълни с фини пръски.

— Това дали не е... — Орландо не довърши.

— Дезинфектант? — попита Куин.

Тя кимна.

— Вероятно нещо подобно — потвърди Куин. — Предполагам обаче, че е нещо много по-силно от тези, които можеш да намериш на пазара.

— Значи това в кашоните е...

— Опасно — довърши той вместо нея.

Вече знаеше как ще стане разпространението. Невинни кутийки с бонбонки. Агентът беше или върху глазурата на бонбона, или по някакъв начин бе вкаран вътре. Куин предположи, че вторият вариант е по-вероятен. Също така беше готов да направи догадка за самия биологически агент. Ако беше бързодействащ, конгресът щеше да бъде закрит и всички участници поставени под карантина, значи не можеше да е нещо, което ще проличи веднага. Трябваше да е нещо с дълъг инкубационен период. Може би това имаше връзка с така наречената „изработка по поръчка“, за която Тагарт бе споменал на Бъроуз? Но каква връзка имаше това с конгреса на МОМС? Поне така гласеше сведението на Дюк.

Куин се сепна.

Дюк.

— Кучи син — промърмори тихо.

— Какво?

— Мисля, че знам как планират да вкарат заразата.

— Как?

— Чрез „Гроб Промоушънс“ — отговори Куин. — Трябваше да се сетя.

— Какво е „Гроб Промоушънс“?

— Фирма на Дюк — обясни Куин. — Това беше една от спирките, които направи онази сутрин, когато го проследих. По онова време не ми пукаше какво правят, защото не смятах, че има значение. Но не е така, има. Когато влязох в Мрежата, за да науча нещо повече за конгреса, прочетох нещо, но в момента не ми просветна.

— Какво?

— Нещо като „МОМС Берлин се организира от Гроб Промоушънс“. — Куин закри из помещението. — Ако е вярно, това означава, че „Гроб“ е поела всички промоции и работата на конгреса. Включително подготовката на пликчетата с подаръци.

— С подаръци?

— Всички участници получават плик с подаръци, когато се регистрират. Един вид поздрав. Имаше го на интернет страницата им. Вътре ще има брошури, информация за конгреса, бележници, моливи, химикалки, значки и ако не бъркам, по кутийка ментови бонбони.

— Нали каза, че конгресът ще започне не по-рано от една седмица — посочи тя. — Защо тогава срокът на Борко да е утре? Това е твърде рано.

Куин знаеше, че е права.

— Може би бъркаме. Може би конгресът не е началото — каза тя. — Може да се целят в какво ли не.

Отново беше права.

Куин отново погледна екрана. Работата в стерилното помещение продължаваше. Трябваше да вземе решение. Решение, както бързо осъзна, само с един отговор.

— Няма значение каква е мишената — каза много по-уверено, отколкото всъщност се чувстваше.

— Ще се опиташ да ги спреш, нали? — попита Орландо.

— Ще ти върна Гарет — каза той — и в момента единственият начин да стигна до Пайпър, за който се сещам, е да открадна нещо ценно за него.

— Ментовите бонбони — каза тя и лицето ѝ светна, щом разбра какъв е планът му. — Вземем ли ги, можем да ги разменим за Гарет.

— Нещо такова — каза той. Отчаяно се нуждаеха от средство за натиск. Дори не му се мислеше какво ще се случи, ако бонбоните бъдат раздадени.

— Трябва да се оправим сами — обясни той. — Ако повикаме помощ, Пайпър ще разбере и няма да се поколебае да убие Гарет. — Замълча. — Само ние.

Тя се усмихна.

— Съгласна.

Отвън покрай магазина мина шумен камион. По тротоара също имаше хора. Смееха се, разговаряха, спореха. Споделяха поредния миг от деня. Хора, които нямаше да доживеят края на годината, ако Куин не направеше нещо.

Внезапно гласът на Орландо проби шумното мълчание.

— Къртицата се обади точно преди да се върнеш. Искане да му звъннеш.

— Каза ли защо?

— Не пожела — каза тя с потрепващ от яд глас. — Опитах, но каза, че ще каже само на теб.

34.

Куин излезе от магазина и тръгна по Карл Маркс Щрасе към метростанция Нойкьолен. По пътя натам използва номера, който му бе дала Орландо, за да звънне на Къртицата.

— Получих... превода... парите бяха... повече от очакваното.

— Приеми ги като аванс срещу бъдещи поръчки — засмя се Куин. — Орландо каза, че си имал информация за мен.

— Нещо стигна... до нас... през последния час... относно местонахождението... на сина й.

— Снимката?

— Не... Гарет напуснал... Виетнам на другия ден... след Орландо... бил с бял мъж... отлетели за Хонконг... но там следите... се губят.

— Това всичко ли е?

— Мъжът... може би... говори с акцент... австралийски.

„Тъкър — помисли си Куин. — Естествено.“

— Как е успял да го изведе от страната?

— Заявил... че го е... осиновил... представил... всички документи.

— Мръсник — избухна Куин. Пайпър беше планирал всичко много добре.

— А що се отнася... до снимката — продължи Къртицата, — още е... рано да се каже.

— Значи е подправена? — избърза Куин.

— Не... не смятаме...

Куин замълча, опитваше се да осъзнае какво му казват.

— Но не мислиш, че може да откриете мястото.

— Възможно е... има някои геологически... маркери, които... може да ни помогнат... но не вярвам, че... е много вероятно.

Куин не си спомняше да е видял някакви маркери, геологически или други, но ако ги имаше, и това бе нещо. Някаква възможност.

— Но не за това си се обадил, нали?

— Мисля... че вероятно... си преценил погрешно... положението.

— Погрешна преценка?

— Биоагентът.

— Значи МОМС не е целта?

— Значи... вече знаеш.

— Дори не бях сигурен — промърмори Куин. — Ако знаеш нещо повече, кажи ми.

Настъпи дълго мълчание.

— Това е... много амбициозно — започна Къртицата. — Помниш, нали... разполагахме само с... увредената проба от тъкан... с която да работим... нервна тъкан... но може само... да предполагаме.

— Но знаете какво е?

— Можяхме да... свалим документите... от адреса на... гривната.

— Разкрили сте паролата? — попита изненадано Куин.

Отново настъпи мълчание.

— Да.

— Какво открихте?

— Два файла... документ и видеозапис.

— И?

— Документът... съдържа... анализ на вируса... помогна ни да... разберем... защо бе труден... за разпознаване... защото е... изработен по поръчка.

— Изработен по поръчка?

— В документа... има кратка бележка... от Янсън... да ти я прочета ли?

— Да — съгласи се Куин, без да е сигурен, че иска да слуша.

— „Прикаченият анализ е онова... което хората, които плащат сметката... нарекоха... «пречистващ акт» — зачете Къртицата. — Вярват... че техните учени са изработили вирус на геноцида... създаден специално, за да въздейства... на населението, избрано за мишена... онова, което не са успели... да постигнат с война... смятат... че могат да направят... с тази нова... форма на етническо... прочистване.“

Светът около Куин сякаш изчезна. Колите, камионите, хората. Не можеше да ги чува, нито ги виждаше.

— Това са хора... които мислят... старомодно — заключи Къртицата, беше престанал да чете. — Някои битки... изглежда, никога... не свършват... особено когато обектите на омразата... живеят в същата страна... споделят същата вода... и въздух. Според същността... на вируса... бих казал, че равнището на омраза... е крайно високо.

— Значи знаеш каква е основата му?

— В началото... беше трудно да се определи... заради промените... но документите на Янсън... ни казаха какво да търсим... наречи го супервирус... резистентен на лечение... включително предварителна ваксинация... лесен за разпространение.

— И какъв е?

— Детски паралич — отговори Къртицата. — Едновременно... осакатява и убива.

Куин притисна телефона до ухото си. Не искаше нито да диша, нито да говори, нито да мисли. Искаше да не е замесен в това и да е някъде много далече. Но бягството не беше възможно. Гарет имаше нужда от него.

„Не — поправи се той. — Не само Гарет.“

— Коя е мишената? — попита той.

— Мюсюлманите.

— Арабите? — попита невярващо Куин.

— Не... не си разбрал... бошнаците... босненските мюсюлмани.

„Мръсен кучи син.“

— Борко е сърбин — каза на глас Куин.

— Да... но екстремист... не забравяй това.

На Куин му секна дъхът. Какво беше чул по новините? Докато чакаха у Софи д-р Гарбер да прегледа Нейт. Имаше някакво събрание, някаква среща. „Какво беше, мамка му?“

— Не става дума за конгреса на МОМС — сети се Куин, — а за Конференцията за приятелство на Балканите, организирана от ЕС. Започва.

— Утре — довърши Къртицата.

Светът, който преди миг бе изчезнал, се стовари отново върху Куин. Внезапно се почувства наблюдаван и изпълнен със съзнанието, че онова, което е научил, може да го убие всяка секунда.

— По-зле е отколкото... мислиш.

- Какво искаш да кажеш?
— Изгледай... видеото.

От идеята да се създаде заболяване, което да убие определена част от населението, му се доповръща. Това беше екстремизъм в съвсем крайна форма. Ако успееш, дори щяха да надминат онова, което Адолф Хитлер бе направил на евреите през Втората световна война.

Разбира се, изборът на заболяване също говореше много. Полиомиелит. Милиони щяха да умрат. А мнозина от онези, които нямаше да умрат в началото, щяха да останат сакати и животът им щеше да свърши в безкрайни мъки. Жестоко, противно, брутално, неморално. Никая дума, за която можеше да се сети, не му се струваше достатъчно силна.

Разкритието на Къртицата изясни поне едно нещо. Кампобело. Куин трябваше да се сети по-рано. Тагарт или Янсън се беше опитал да достави съобщението дори и след смъртта си. Имаше го на шофьорската му книжка. Не Кампобело, Невада. Остров Кампобело. Онзи край Мейн, където Франклин Делано Рузвелт имал вила. Същата вила, в която научил своята диагноза: полиомиелит.

На Крал Маркс Щрасе близо до северния край на Нойкьолен имаше малък търговски център. Куин откри заведение за бъргъри от американски тип, в което имаше няколко обществени компютъра, свързани с интернет.

Първото, което направи, бе да използва паролата, която му даде Къртицата, за да свали видеото във външната си памет. Устоя на изкушението да го изгледа на място. Наоколо имаше прекалено много хора.

После отвори нов прозорец. Имаше предчувствие и искаше да види дали е прав.

След няколко секунди влезе в сайта на „Гроб Комюникейшънс“. Един линк в левия край на екрана го заведе при предстоящите събития, обслужвани в по-голяма или по-малка степен от фирмата на Дюк. Повечето имена в списъка бяха на немски организации, провеждащи срещи и конференции. Но две изпъкваха:

Международната организация на медицинските
специалисти

А на няколко реда по-надолу:

Конференция за приятелство на Балканите под
егидата на ЕС

Кликна на конференцията. Имаше списък на страните, приели поканата да участват, и кого изпращат като свои представители. „Гроб Комюникейшънс“ организираше няколко прояви, включително утрешния тържествен обяд по случай откриването на деловата работа, който щеше да се състои в хотел „Свети Мартин“ само няколко часа след срока на Борко за доставка.

Всички държави членове на ЕС имаха представители, както и Русия, Украйна и Швейцария. Но звездите в програмата бяха Хърватия, Словения, Македония, Сърбия, Черна гора и Босна и Херцеговина. Всяка държава изпращаше по десетина участници. Според списъка повечето бяха общественици с влияние. Правителствените представители бяха от средното ниво на йерархията, вероятно хората, които в действителност вършат работата. Куин забеляза, че най-голямата делегация е от Босна.

Облегна се назад и остави всичко добре да проникне в съзнанието му. След няколко минути влезе в сайта на „Гроб Комюникейшънс“. Изпрати един последен мейл до Къртицата, после излезе навън и звънна на Питър.

— Куин, какво става?

— Откри ли вече кой е двойният агент? — отговори той на въпроса с въпрос.

— Казаха ти, няма двоен агент.

След онова, което беше научил в Брюксел, той също започна да си мисли, че няма, но искаше да чуе цялата история от Питър.

— Тогава кой е подхвърлил информацията на Борко, за да те докопа?

— Зная, че си говорил с Бъроуз. Значи си разбрал, че Джилс работеше за нас.

— Аха — отговори Куин. — Защо просто не ми каза?

— Имах клиенти. Доверието не бива да се нарушава.

— Но въпреки това ми даде Бъроуз.

— Дадох ти името на човек, с когото можеш да говориш — обясни Питър. — Това е всичко.

Куин поклати глава. Питър просто се опитваше да си запази доброто име. Дори в отчаяно положение не беше готов да изложи на опасност почтеността си. Не заради някакъв морален кодекс, а защото ако го направеше, можеше да изложи на опасност бъдещата си работа.

— А какво ще кажеш за Джилс?

— Тя не беше само временно наета. Започна да работи за мен на пълно работно време преди половин година. Не оперативна работа. Беше тук при мен и работеше по планирането на проектите. Възложих ѝ задачата при Тагарт, защото ѝ имах доверие и защото работата трябваше да се свърши както трябва.

— И защото не си искал да прахосваш времето на някой от главните ти играчи за толкова проста задача — предположи Куин.

Настъпи мълчание.

— И това също — чу се накрая.

— Значи е знаела всичко — заключи Куин. Парчетата от пъзела се наместиха. — И преди да я убият, са я накарали да проговори.

И двамата потънаха в мълчание за няколко секунди.

— Чуй ме, Питър. Трябва да направиш точно каквото казвам. Ако не ти се обадя до двадесет и четири часа, затвори границите. Летища, пристанища, гранични пунктове. Всичко.

— Защо?

Куин затвори, без да каже нещо повече.

Таксито го остави на една пряка от жилището на Софи. Не беше възнамерявал да се връща толкова скоро, но когато след разговора с Питър ѝ се обади, Софи каза, че сутринта Нейт се бил събудил за малко. Куин не можеше да пропусне възможността да поговори с

чирака си и да провери дали той може да му каже нещо, което да му помогне.

Обаче първо звънна на Орландо и ѝ разказа какво е научил от Къртицата. Искаше му се да пропусне частта с отвличането на Гарет, но знаеше, че не бива. Реакцията ѝ беше няколко мига мълчание и едно стегнато:

— Какво ще правим по въпроса?

Куин описа плана, който беше измислил. Не ѝ хареса, но не можеше да предложи нищо по-добро. Направиха преглед на списък с неща, които можеше да им дотрябват. Макар някои от тях да бяха доста необикновени, Орландо беше убедена, че ще може да набави всичко.

Докато Куин крачеше към жилището на Софи, видя д-р Гарбер да излиза. Затича се да го настигне. Лекарят хвърли нервен поглед през рамо, когато го наближи, но го позна и спря.

— Как е той? — веднага попита Куин.

— Добре, колкото може да е след една нощ. Скоро ще е съвсем наред. Дотогава трябва да се пази.

— Благодаря. Оценявам много високо всичко, което направи.

Куин се готвеше да се обърне и да тръгне към дома на Софи, но нещо в поведението на лекаря го накара да се забави.

— Няма да идвам повече — каза доктор Гарбер.

— Какво?! Защо?

— Дори за мен е твърде опасно. Всички те търсят. Тази сутрин имах посетител. Човек, когото никога не бях виждал. Но той, изглежда, знаеше, че с теб сме работили заедно. Казах му, че от две години не съм те чувал. Не съм сигурен, че го убедих, но ми предложи да му се обадя, ако те видя.

— Даде ли ти телефон?

Докторът бръкна в джоба си и извади визитка. На обратната страна беше написан телефонен номер. На предната, професионално напечатано с черно мастило, се мъдреше името на Дал.

— Заповядай — каза докторът и я подаде на Куин. — Така поне няма да се изкуша.

Софи почти не му продума, когато му отвори, и веднага отиде в кухнята. Куин влезе при Нейт.

Очите на чирака му бяха затворени. Дървеният стол все така стоеше до леглото. Куин седна и тихичко каза:

— Нейт?

Клепачите на младежа потрепнаха, после очите му се отвориха.

— Аз съм Куин.

— Куин... — Гласът на Нейт беше продран шепот. — Къде беше, по дяволите? — И се усмихна отпаднало.

— Искаш ли вода?

— Да.

На нощното шкафче имаше чаша. Куин я взе и я поднесе до устните му. Нейт отпи само глътчица, но когато Куин отмести чашата, каза, че иска още. Когато се отпусна на възглавницата, чашата беше почти празна.

— Как се чувстваш? — попита Куин.

— Сякаш някой ме е хвърлил под влака. Как изглеждам?

— Мисля, че видът ти вероятно отговаря на усещането.

— Прекрасно — сухо каза Нейт и след кратка пауза добави: — Благодаря, че се върна за мен.

— Имах малко свободно време.

Нейт се засмя, но веднага изстена от болка.

— Добре ли си?

— Да. Никога не съм бил по-добре.

— Спомняш ли си нещо?

— Повече, отколкото бих искал.

Разказа на Куин, че не видял кой го е обезвредил вечерта пред помпената станция. Стоял на пост и наблюдавал улицата повече от час, после нещо болезнено се забило в дясното му бедро. Нещо като игла, обясни той. Следващото, което си спомнял, било, че се събудил в хотелска стая.

— Понякога ме биеха направо там — каза Нейт. — Друг път ме водеха през фойето в друга стая. Мебелите бяха изнесени. От тавана висеше въже. Връзваха ме за ръцете, задаваха въпроси и ме удряха.

— Какво те питаха?

— За теб, за Орландо. Какво правите, къде може да се криете. Как ще се свържем, ако операцията се провали.

— Не си им казал — отбеляза Куин.

Нейт се усмихна.

— Напротив. Но посочих друго място.

Куин не можеше да не се впечатли. Това не беше онзи Нейт, когото познаваше. Новият Нейт беше издръжлив и волеви.

— Мисля, че когато осъзнаха, че съм новак и не могат да измъкнат повече от мен, престанаха.

— Добре си се справил, Нейт — похвали го Куин. — Държа ги настрана от нас. Не бих могъл да искам нещо повече.

Телефонът му звънна.

— Искаш ли още вода?

— Не.

Куин стана и отговори на обаждането.

— Да?

— Има една... административна сграда... в Шарлотенбург... на Кайзердам — каза Къртицата в отговор на последния имейл на Куин и даде адреса. — Казаха ми... че ще приготвят... пликчета за добре дошли... за всички участници... ще ги отнесат в салона с обяда... и ще ги оставят по масите... ментовите... бонбони са един от... подаръците...

— Сигурен ли си в информацията?

— Напълно.

Куин затвори и се обърна към леглото. Нейт беше седнал.

— Помниш ли някой от хората, които видях? — попита Куин.

— Имаше главно двама мъже. — След като Нейт ги описа, Куин беше почти сигурен, че става дума за двамата пазачи, които беше затворил в килера.

— А Борко?

— Да — отговори Нейт. — Видях го веднъж. — После настъпи мълчание. — Зъл човек.

— Какво стана?

Нейт посочи лявото си рамо. Онова, което беше измъкнато.

— Борко ли го направи?

— Да. Но преди това го ритнах в топките.

— Е, сам си си го изпросил.

— Така си е — усмихна се Нейт.

— Срещна ли се с човек на име Дал?

Нейт се поколеба.

— Може и да съм.

— Какво искаш да кажеш?

— Бях доста замаян през повечето време. Много хора идваха и си отиваха.

— Можеш ли да опишеш някого?

Нейт се замисли за малко.

— Имаше един. Малко по-възрастен. Другите сякаш проявяваха уважение към него. — Нейт затвори очи. — Съжалявам, това сигурно не ти е от полза.

— Всичко е наред — успокои го Куин. — Добре се справи.

35.

Куин отиде в кухнята. Беше се надявал да измъкне повече от Нейт. Може би, след като си починеше още малко, чиракът му щеше да си спомни и нещо друго. По-възрастният мъж можеше да е бил Тъкър. Или Пайпър. Ако бе така, значи мъжът, когото всички наричаха Дал, беше в града. Което можеше да означава, че и Гарет е тук.

— Кой си ти? — Софи беше влязла безшумно след него в кухнята и го гледаше.

— Какво?

— Чу ме. Кой си ти?

— Все същият човек от първия ден, когато се срещнахме.

— Не — възрази тя. — Човекът, когото срещнах, няма нищо общо с теб. Всичко беше лъжа, нали?

— Софи, моля те.

— Всичко е лъжа.

Той се вгледа в нея за миг.

— Ти никога не би повярвала истината.

Тя се намръщи, после седна на масата с гръб към него. Куин знаеше, че трябва да каже още нещо, но просто не му беше до това. Имаше прекалено много други неща, върху които да се съсредоточи. Без да каже дума, той се обърна и се върна в спалнята.

— Благодаря — каза Нейт, когато Куин му подаде чашата. — Как ще...

Въпросът му беше прекъснат от приглушен звън. Беше на входната врата. Куин изскочи от спалнята. Софи беше само на крачка от вратата. Спря, преди да отвори, и се обърна към Куин.

— Полицията е — каза намръщено. — Обадиха ми се сутринта и ме помолиха да им звънна, когато те видя.

Отвори вратата и стъпи на площадката.

— Софи! — изкреця Куин.

Беше твърде късно. Отдолу се чу стрелба. Софи залитна назад, по блузата ѝ избиха кървави петна. Погледна Куин, сякаш искаше да

му каже нещо. После очите ѝ се подбелиха и тя рухна на пода.

Куин извади пистолета си скочи към нея. Софи потрепери и се отпусна. Нищо не можеше да се направи. Тя беше мъртва.

Куин се притисна към стената до вратата и се заслуша дали някой не се качва по стълбите. Първо не се чуваше нищо, после чу стъпки на долната площадка. След две секунди нещо тежко се удари в едно от стъпалата близо до горната площадка.

Куин се хвърли по корем зад дивана в мига, когато взривът разтърси сградата.

Щом ревът на експлозията заглъхна, се изправи и се втурна обратно в спалнята за гости. Нейт се надигаше от леглото с бавни, но решителни движения.

— По дяволите, това пък какво беше?

— Ръчна граната. Ще е по-лесно, ако те нося.

— Сигурен ли си, че ще можеш?

— Снощи можах.

— Окей — съгласи се Нейт.

— Можеш ли да държиш пистолет?

— Мисля, че да.

Куин му даде своя ЗИГ, после го вдигна и го прехвърли през лявото си рамо. Нейт изстена.

— Много ли боли?

— Само ни измъкни оттук.

Когато стигнаха до вратата, чуха нещо да изтрополява на входа към апартамента. Куин се дръпна към стената, за да се предпазят от друг взрив, но нищо не се случи. Чу се само силно пукане.

— Дръж се здраво — подвижна той, хукна през вратата и мина в дневната.

Облак газ със съскане излизаше от кутийка, голяма колкото кутийка за кола. Куин беше сигурен, че е нещо по-страшно от прост сълзотворен газ.

Задържа дъха си и изтича към трапезарията в задната част на жилището. Остави Нейт на масата и отиде до прозореца. Не го беше отварял от лятото преди две години, когато той бе символ на времето за удоволствия. Сега бе единственият им изход.

Завъртя дръжката и блъсна крилата да се отворят.

— Хайде. Ти пръв.

Помогна на Нейт да прекрачи прозореца и да излезе на покрива. Последва го и затвори прозореца.

— Насам. — И посочи вдясно.

Съседната сграда беше долепена до тази на Софи, но бе по-висока с два метра.

— Няма да мога — изпъшка Нейт.

— Ще ти помогна. — Направи столче с ръце и добави: — Стъпи и ще те засиля нагоре.

Нейт изглеждаше неуверен, но го послуша.

— Добре. На три — каза Куин. — Едно, две, три.

И изтласка чирака си нагоре. Нейт успя да се хване за ръба на стената, застана, но се изкатери. Куин подскочи, хвана се за ръба и след миг беше до него.

Нейт седеше на покрива, обгърнал гърдите си с ръце. Лицето му бе сгърчено от болка.

— Наред ли си?

Младежът кимна.

— Не трябва да спираме — каза Куин и посочи следващата сграда.

Протегна ръка и помогна на Нейт да стане. Младежът се отпусна тежко върху рамото му. Стигнаха до съседната сграда. Тя беше само метър по-висока, така че прехвърлянето не беше толкова трудно. В единия край имаше врата, която без съмнение даваше достъп до стълбището на кооперацията. Куин я изрита, ключалката се строши и вратата се отвори. Той махна на Нейт да влиза и каза:

— Ей сега идвам.

— Къде отиваш?

— Трябва да погледна.

Приведе се и се промъкна до ръба на покрива. Накрая се наложи да пълзи, за да не го видят.

Надникна надолу. Пред жилището на Софи бяха спрели три коли. До едната стоеше позната фигура.

Борко.

36.

Качиха се на подземната железница и седнаха колкото може подалеч от другите пътници. Куин беше дал на Нейт якето си, но дори с вдигната яка то не можеше да скрие синините по лицето на младежа. След няколко минути Нейт заспа.

— Стигнахме — каза Куин след половин час и нежно побутна чирака си, щом влакчето започна да навлиза в спирката.

Пътят от гарата в Нойкьолин до временната главна квартира не беше дълъг, но трябваше да спират два пъти, за да може Нейт да си почине. Втория път Куин го вкара в една закусвалня и купи сандвичи и голямо кафе.

— Заповядай — каза и му подаде чашата.

— Нищо не искам.

— Ще те сгрее.

Седнаха на една маса и останаха, докато Нейт не изпи половина кафе.

— Не мога повече.

Куин взе стиропорената чаша и я хвърли в кошчето.

— Да тръгваме тогава.

След десет минути стигнаха до магазина. Орландо я нямаше, но Куин и не очакваше да е там. Списъкът с нещата, които трябваше да намери, не беше лесен за изпълнение.

— Доста уютно — каза Нейт, после погледна двата надуваеми дюшека и спалните чували. — Не сте ме очаквали.

— Не и толкова скоро — отговори Куин. — Ще изляза за още един дюшек и чувал, когато Орландо се върне. Засега можеш да използваш моя. Синият.

— Не съм уморен.

— Хайде, хайде. Направо заспиваш прав. Лягай.

Нейт се усмихна.

— Може би за няколко минутки.

И се напъха в спалния чувал.

— Да не ти е студено?

— Добре ми е. — Гласът на Нейт вече беше тих шепот. След секунда очите му се затвориха и той заспа.

Орландо се върна след час.

— Взе ли всичко? — попита Куин.

Тя кимна.

— Разбира се.

Той се усмихна, после ѝ разказа какво е станало.

— Съжалявам — каза тя, когато чу за Софи, и сложи ръката си върху неговата. — Слава богу, че успя да измъкнеш Нейт.

— Да — потвърди той с глух глас. — Слава богу.

— Вината не е твоя.

— Така ли?

Очите ѝ бяха меки и изпълнени със съчувствие. След малко каза:

— Защо не ми покажеш видеото?

— Окей — отговори Куин. Знаеше, че се опитва да отвлече мислите му и да освободи съзнанието му от смъртта на Софи. Беше ѝ благодарен за това.

Вдигна монитора от пода и ѝ го подаде. Външната памет вече беше пъхната в страничния порт.

— Пусни го. Аз вече го гледах.

Орландо вдигна глава, очевидно в очакване да ѝ каже още нещо, но той си замълча. Тя натисна „плей“, а Куин се премести така, че да може да наднича през рамото ѝ.

За миг екранът остана празен, после се появи изображение на мъж.

— Кой е този? — попита Орландо.

— Тагарт — обясни Куин. — Всъщност Янсън.

Кадърът показваше само главата и раменете на Янсън. Осветлението не беше добро. Мъжът беше само няколко отсенки по-светъл от черния фон зад него. По звука Куин предположи, че е бил заснет в малко помещение, но нямаше как да се определи със сигурност.

Янсън се вгледа в камерата за миг, после заговори:

— Аз съм доктор Хенри Янсън. Вирусолог. Работил съм из цял свят за различни организации, включително ООН и федералната служба за контрол на заболяванията. Споменавам го само за да ви накарам да обърнете внимание на онова, което ще кажа. Кой съм аз няма значение, но фактът, че гледате това, означава, че не съм в състояние да ви предам следната информация лично.

През последните шест месеца работих нелегално. Тази операция предприех сам. Към мен се обърна организация, която се нарича ХФА. Доколкото мога да определя, става дума за група сръбски екстремисти. Предполагам, че вече сте прочели документа, който беше качен заедно с този видеозапис, и знаете какъв е планът на ХФА. Ето още няколко подробности.

За ръководител на операцията по разпространението беше нает американец на име Дал. За да са сигурни, че всичко ще върви по план, ХФА наеха група, ръководена от техен сънародник на име Борко. Доколкото можах да разбера, неговата основна задача е осигуряването на безопасност.

ХФА се състои от верни на Слободан Милошевич хора. Мисля, че смъртта му в затвора, преди процесът срещу него за военни престъпления да е завършил, ги изпълни с нови сили. Казват, че бил убит. За тях той се превърна в мъченик за идеята. Милошевич смяташе, че Босна и Херцеговина принадлежат на Велика Сърбия. Затова какъв е най-добрият начин да му се отдаде почит? Нима има подобър начин от това да завършат неговото дело? ХФА смята, че с елиминирането на бошнаците това ще бъде постигнато. Същевременно в момента са изложени на натиск да действат бързо заради все по-засилващото се движение за помирение в Сърбия. В резултат бе избран нов умерен президент, който се застъпва за обезщетения заради извършените жестокости.

Поради това проектът беше ускорен. Натискът да се постигнат резултати бе огромен. Ръководството на ХФА се състои от фанатици и не се вслушва в нищо освен в това, което иска да чуе. Научният екип тук първо се опита да обясни трудността на тяхната поръчка. После единият от изследователите бе намерен мъртъв в стаята му, а след два дни членовете на семействата на останалите бяха посетени от хора, свързани с ХФА. Никой друг не беше наранен. Но и нямаше защо. След случилото се членовете на екипа отговаряха само с „да“. Нямаше

значение дали исканията са невъзможни. Така че документът, който притежавате, отразява по-скоро онова, което ХФА се надяваше да постигне, отколкото това, което наетите от нея учени постигнаха в действителност. Разбира се, никой не докладва това на ХФА.

Гривната, която е у вас, съдържа проба от нервна тъкан, чиито връзки са разрушени от вируса. Научих, че този вирус ще се съхранява в непрониклива кутия и после ще бъде вложен в някакво средство за разпространение. В кутията има химическа смес, която по своя състав и температура наподобява естественото обиталище на вируса. Разработена е така, че да запази вируса жив няколко седмици.

Това не е детският паралич, който познаваме. Този вирус е обработен така, че да е много по-злокачествен и разрушителен.

Не ми беше казано какво ще е крайното средство за разпространението му. Както вече казах, това е част от операцията, която контролира Дал. Зная обаче, че няма време за губене. Не ми беше казано и кога ще започне разпространението на вируса, но усещането ми е, че ще стане по някое време другия месец.

Това не бива да се позволява. Пресметливото унищожаване на бошнаците е отвратително само по себе си. Обаче задачата за създаването на такъв прицелен биологически агент надхвърля възможностите на работещите тук. Може би това е над възможностите на хората изобщо. Онова, което искам да кажа, е, че изработеният по поръчка вирус е дефектен, но не ме разбирайте погрешно. Той ще опустоши Босна.

Същинското им постижение обаче е, че без да искат, създадоха супервирус, който няма да го е грижа към коя етническа група принадлежи човек. Той ще инфектира всеки, а по-вероятно всички, които се окажат на пътя му. Ако бъде пуснат, ще създаде пандемия, каквато не сме виждали досега.

Те трябва да бъдат спрени.

Янсън се наведе напред и картината внезапно изчезна.

Орландо гледаше смаяна и почти не дишаше. Когато за пръв път гледа видеото, реакцията на Куин беше почти същата.

— Искаш ли да го гледаш пак? — попита я той.

— Не — отговори Орландо. — Мисля, можем да направим заключението, че ментовите бонбони са неизвестното средство за разпространение.

Куин кимна.

— Пакетът с вируса сигурно е разположен в средата. Като при ментовите бонбони с течен пълнеж.

Тя го погледна.

— И все пак това няма значение. Нашата главна цел е да си върнем Гарет.

— Разбира се — съгласи се Куин. — Но не можем да ги оставим да получат вируса.

Орландо отмести поглед. Гласът ѝ почти не се чуваше:

— Знам.

Беше почти полунощ. Куин бе в помпената станция. Знаеше, че изкушава съдбата, но работата трябваше да се свърши. Между другото този път имаше помощ.

В скривалището им Орландо наблюдаваше монитора и го информираше какво става. След като вече нямаха достъп до комуникационната ѝ екипировка, импровизираха с мобилните си телефони. Телефонът на Куин беше прикрепен към ръката му с тиксо, а кабелът на хендсфри минаваше под якето му до ухото. В раницата си носеше пистолета и някои от покупките на Орландо. Пистолетът трябваше да бъде използван единствено в краен случай. Тази акция трябваше да завърши, без никой дори да заподозре, че е бил тук.

Орландо го насочваше през двете помещения в мазето и до стълбата.

— Безопасно е — каза тя.

Куин се качи по стълбите, отвори люка и каза:

— Влизам във въздушния шлюз.

— Всичко е наред — каза Орландо. — Работи се единствено в стерилното помещение.

Куин мина по платформата до вертикалния въздушен шлюз в тунела, натисна бутона и светлината се смени със зелена. Той влезе в тунела, затвори вратата, качи се внимателно по стълбата и се протегна да отвори следващия люк.

— Стой — обади се Орландо. — Някой току-що влезе през главния въздушен шлюз.

Куин застина.

— Окей — каза тя. — Влезе в стерилното помещение. Продължавай.

Куин отвори люка и въздухът от тръбата нахлу покрай него в сферата и му напомни колко е уязвим само с дебелия си черен пуловер и черни панталони, без защитен костюм.

Закатери се по скелето, стигна горния край и се разположи под стерилното помещение. Свали раницата и я върза за металните пръчки. После я отвори.

Произведеният в Чехия експлозив семтекс беше прекалено мощен за операцията, но Куин трябваше да се погрижи всичко в помещението над главата му да бъде разрушено. Лошото на задачата беше, че трябваше да почака, преди да го задейства. Няколко от кашоните с ментови бонбони вече бяха изнесени. Възможно беше изобщо да не са в сградата. Ако Куин взривеше семтекса сега, може би щеше да пропусне тези кутийки и същевременно да предупреди Дал и Борко, че е по петите им. Разрушаването на вируса трябваше да е координирано.

Разположи семтекса в няколко точки под лабораторията, закрепил към взривното вещество радиодетонатор и извади от раницата малка кутия. Беше най-елементарно реле. Всичко, което трябваше да направят, бе да задействат релето с едно от дистанционните взривни устройства, които бе купила Орландо, и до детонаторите щеше да бъде изпратен сигнал. А после — бууум.

Куин закрепил релето при единия детонатор и отново проверил всичко. Удовлетворен, развързал вързалките, които държаха раницата, и я нагласил на раменете си.

Сега всичко беше само въпрос на време.

37.

Макар да спа малко, това бе най-добрият му сън от няколко дни. Нямахше значение, че бяха принудени да се свират в студеното задно помещение на изоставения магазин или че се налагаше да спят в спални чували върху надуваеми дюшеци. Винаги ставаше така. В нощта преди голяма операция Куин спеше като труп.

В 5:30 сутринта очите му се отвориха. Беше напълно буден. Първото, което направи, бе да провери как е Нейт. Челото му беше влажно, но не горещо. Температурата, която беше вдигнал по-рано, изглежда, спадаше. Куин стана и внимателно заобиколи дюшеците.

Отби се за кратко в банята, после излезе и купи кафе и няколко сандвича. На връщане за последен път се обади на Къртицата. Разговорът беше кратък, говореше предимно Куин. Когато свърши разговора, мина покрай една вестникарска будка. На тезгяха имаше купчина „Берлинер Моргенпост“. Заглавието на първа страница привлече погледа му.

„Полицията напада терористична група“ пишеше на немски. Адресът на атакуваното жилище беше на Софи. Тя дори беше спомената като възможен член на организацията. Той продължи да чете:

Единият от подозираните терористи беше убит, когато хвърли граната по работещите под прикритие полицаи. На сградата бяха причинени значителни щети. Полицията бе принудена да хвърли сълзотворни гранати, за да изкара останалите от терористичната група. Според полицейските източници най-малко двама души са успели да избягат.

Останалата част от репортажа беше от другата страна на сгъвката и Куин не можеше да я прочете. Разбира се, всичко това бяха

глупости. Обаче Борко очевидно разполагаше с достатъчно връзки, за да прикрива собствените си следи.

Куин се върна в скривалището. Нейт и Орландо още спяха. Той остави кафето и сандвичите до главите им, ако някой се събуди, после влезе в банята.

Загледа се за миг в отражението си в огледалото. Не се беше бръснал няколко дни и изглеждаше доста мърляв. На пода до мивката беше сложена найлонова пазарска торба. Вътре имаше четки за зъби, паста, гребен, дезодорант, четка за коса, самобръсначки и пяна за бръснене плюс някои неща за първа помощ.

Куин се обръсна и си изми зъбите. Вече по-чист и спретнат, изгаси лампата и се върна в помещението. Орландо пиеше кафе седнала. Нейт също беше буден, но се бе свил в спалния чувал и надничаше през една дупчица.

— Ужасен студ — каза с приглушен от чувала глас.

— Пийни кафе — предложи му Куин.

— Не можеш ли да го излееш върху спалния ми чувал?

— Е, значи си по-добре — усмихна се Куин.

— В сравнение с кога?

— С вчера.

— Предполагам. — Нейт бавно седна и чувалът се плъзна от главата му върху раменете. Той бавно завъртя глава, вратът му изпука. — Определено съм по-добре. Вчера едва можех да се обърна. Това си е направо подобрение.

— Ще можеш ли да се справиш?

Нейт дори не се замисли.

— Да.

— Ако не можеш, кажи си — предложи Орландо делово.

— Добро ти утро и на теб — каза Нейт.

— Говоря сериозно — отвърна тя.

— Аз също. Ще се справя. — Нейт бавно се протегна и взе последното кафе. — Искам да кажа, че ако питате дали мога да пробягам една миля, а след това да ударя на някого кроше, трябва да отговоря с „не“. Но мога да карам кола.

— Дори с прецаканото си рамо? — попита Орландо.

— Боже — възкликна Нейт, — трябва да глътнеш хапче за щастие или нещо такова.

— Нейт... — предупредително каза Куин.

— Виж — младежът погледна Орландо, — разбирам, че не ти е лесно. Зная, че би искала вместо мен да бяхте намерили Гарет. Ако бях на твое място, щях да изпитвам същото. Но аз съм тук и имате нужда от моята помощ, за да го освободите. Рамото ми е преобрано. Чувствам се като парцал. Но щом казвам, че мога да се справя със задачата, значи мога.

Известно време Орландо и Куин само го гледаха. После тя каза:

— Щеше да е достатъчно да отговориш с „да“.

Коравото изражение на Нейт омекна.

— Да.

— Извинявай — добави тя.

Нейт ѝ се усмихна и махна с ръка.

— Е, сега всичко наред ли е? — попита Куин. — Защото трябва да тръгваме.

От подслушването на разговорите по време на видеонаблюдението Орландо бе научила, че транспортирането на заразените с детски паралич ментови бонбони ще започне в 8:30 сутринта. Единствената възможност всичко да бъде унищожено беше между мига, когато бонбоните напуснат помпената станция, и пристигането им в сградата на Кайзердам, където се приготвяха пликите с подаръците. В най-добрия случай им оставаше един наистина много малък промеждутък.

Нейт разкопча докрай спалния чувал и започна да се изправя, простенваше от болка.

— Има аспирин в банята, ако ти дотрябва — каза Куин.

— Може би ще е най-добре да излапам цялата опаковка.

Информацията, която Къртицата беше дал на Куин, излезе точна. Мястото, където се приготвяха пликите за „добре дошли“, беше стара административна сграда от камък, разположена на ъгъл със също такива стари каменни сгради.

Куин я наблюдаваше от кафене „Айнщайн“ на ъгъла от другата страна на улицата. През последния половин час няколко души влязоха в сградата. Повечето бяха млади, вероятно студенти. Всички бяха

облечени в удобни дрехи. Куин ги определи като хората, наети да помогнат в пълненето на пликовете.

Телефонът му иззвъня. Обаждаше се Орландо:

— Бусът тръгва.

През последния час беше заела позиция на покрива на същата жилищна сграда, където беше стояла преди две нощи. Този път наблюдаваше как Борковите бандити товарят ментовите бонбони в един бял бус.

— Борко още ли е там? — попита Куин.

— Тръгна преди десетина минути. — Гласът на Орландо се чуваше на къси тласъци. Куин предположи, че сигурно слиза по стълбите, за да се качи този път при Нейт, който седеше зад волана на едно самотно БМВ — Куин го беше присвоил тази сутрин.

— Общо колко кашона са? — попита Куин.

— Двадесет.

— Всичко?

— Така изглежда.

Двадесет кашона, всеки побираец 120 кутийки, означаваше 2400 миниатюрни биологически оръжия. Умножиш ли го по шестте ментови бонбона във всяка кутийка, броят на средствата за разпространение на заразата скачаше на 14400. Имаше достатъчно кутийки, така че всеки участник да си тръгне с по няколко подаръка.

„Хапни си. Отнеси и вкъщи. Почерпи приятелите и колегите си.“

— Подсигуриха кашоните с товарна мрежа — добави тя.

„Без съмнение да се избегне блъскането им насам-натам“, предположи Куин.

— Сами ли са?

— Не — отговори Орландо и добави: — Почакай.

Куин чу звука от отваряща се врата на кола и след миг от затръшването ѝ. Орландо продължи:

— Изглежда, са поели към Карл Маркс Щрасе. — Тези думи не бяха предназначени за Куин, а за Нейт. После добави в телефона: — Окей. Какъв беше въпросът?

— Сами ли са?

— Не. Следва ги сребриста лимузина „Мерцедес“.

Един придружител не беше достатъчен. Сигурно имаше още. Или най-малкото в различни точки покрай маршрута чакаха готови за

действие подкрепления. Ако се наложи.

— Виждаш ли ги още? — попита Куин.

— На една пресечка пред нас са.

— Предположение?

— Маршрут В — отговори Орландо: това беше един от възможните пътища, по които можеше да мине доставката.

— Добре, това ни устройва — каза Куин. — Обади се, ако нещо се промени.

После затвори.

Излезе и отиде при поршето, което този ден беше избрал за свое превозно средство. Докато се качваше, видя неколцина закъснели да бързат към офисите на „Гроб Промоушънс“. Още студенти, които просто се опитваха да изкарат малко допълнителни пари. Пое дълбоко дъх и подкара.

Свърза хендсфри с телефона, пъкна слушалката в ухото си и набра един номер. Питър вдигна за по-малко от секунда.

— Значи така — каза Куин.

— Какво така?

— Млъкни и слушай. Ако нещата не се развият добре, след няколко часа ще ти звънне един колега. Ако изслушаш онова, което ти каже, и направиш каквото ти каже, може би ще имаш шанс. Но няма гаранции.

Указанията на Куин за Къртицата бяха дори още по-прости. Ако Куин не му звънне до 13:00, берлинско време, Къртицата да разкаже всичко на Питър.

— Какво става, по дяволите?

— Обещавам, че съвсем скоро ще научиш.

— Куин, аз...

Куин прекъсна връзката.

Зави по Кантщрасе на изток и звънна на Орландо.

— Къде си?

— Все още следваме маршрут В.

— Някакви признаци за други придружители?

— Само лимузината.

— Окей. Предупреди ме пет минути, преди да стигнете до мястото на срещата.

— Вече сме близо — отговори Орландо.

Куин караше внимателно, опитваше се да не привлича внимание. Когато зае позиция, Орландо още не се бе обадила. Куин паркира до бордюра, но не изгаси двигателя.

След минута телефонът му звънна.

— Петминутното предупреждение — каза Орландо.

— Положението?

— Всичко е както преди.

— Да не са те забелязали?

— Не — увери го Орландо. — За човек, който едва се движи, Нейт е доста добър.

— Не затваряй — нареди той.

После сложи раницата в скута си, извади зигзауера, провери пълнителя и остави пистолета на дясната седалка.

Запасните пълнители бяха в раницата. Куин извади два и ги пъкна в джоба си. След това сложи раницата на пода.

— Две минути — обади се Орландо. — Намират се на четири пресечки от мястото.

Куин хвърли поглед в посоката, откъдето трябваше да се покаже пратката. Още нямаше нищо. Без да се обръща, бръкна зад седалката си и хвана узито, което беше отнел от пазача на Нейт в хотела. Имаше само един пълнител, но стойността му като заплаха щеше да компенсира липсата на муниции.

— Чакай — обади се Орландо.

— Какво?

— Обръщат.

— Накъде?

— Наляво — отговори Орландо, част от спокойствието ѝ я беше напуснала. — Завиват наляво!

Куин подкара. Чуваше, че Нейт ругае.

— Какво става?

— Блокирани сме — обясни Орландо.

— Забелязаха ли ви?

— Не — отговори тя. — Просто има много движение.

— Можеш ли да ги видиш?

— Почакай. — Настъпи мълчание. — Не. Сигурно пак са завили. Не зная къде са. Куин, трябва да ги намерим. Трябва да пипнем тези кашони. — Гласът ѝ беше настойчив и изпълнен с отчаяние.

Куин се понесе по улицата. На една пресечка от мястото, където Орландо и Нейт бяха изгубили буса, зави по някаква улица. Очите му се стрелкаха във всяка пряка. Но буса го нямаше.

Заля го усещане за предстояща беда. Трябваше да пипнат пратката. Нямаха друг избор.

— Зарежете засадата — заповяда Куин. — Трябва да стигнем до Шарлотенбург. До мястото на доставката.

— Разбрах — отговори Орландо, след това предаде нареждането на Нейт.

Куин подкара на запад към Шарлотенбург.

Опитваше се да не се безпокои. Все още можеха да се справят. Трябваше да се справят.

Това беше последната им възможност.

38.

Куин се върна до сградата в Шарлотенбург, като през цялото време се оглеждаше за буса. Но така и не го видя.

— Орландо, къде си?

Първо се чу пукане, после:

— На миля и половина.

Като се добавеше градското движение, се движеха на няколко минути след Куин.

— Аз почти стигнах.

— Ще ни чакаш ли?

— Не — отговори той без колебание. — Просто елате колкото може по-бързо.

Вече виждаше кафене „Айнщайн“, в което беше седял преди малко. Зави зад ъгъла и стисна зъби.

— Бусът е вече тук — каза той, докато отбиваше поршето до тротоара на една пресечка от сградата.

— Свалили ли са кашоните?

— Не мисля. Задната врата е затворена.

— На две минути сме.

— Направете ги една — каза Куин.

Бусът беше паркиран почти до входа на сградата. Зад него стояха четирима души. Двама очевидно бяха наемни биячи — видът им не можеше да се сбърка. Другите двама, мъж и жена, бяха по-млади. Куин реши, че са от наетите помощници.

Две коли бяха спрели от другата страна на улицата, точно срещу буса. Едно черно беемве и сребрист мерцедес. Куин преброи по трима души във всяка. С всяка минута веселбата ставаше все по-голяма.

Сложи пистолета в скута си и смъкна левия прозорец. Единият от биячите беше отишъл при вратите и започна да ги отваря. Куин си

пое дълбоко дъх, включи колата на скорост и форсира двигателя. Поршетото отскочи от бордюра и се стрелна към буса.

Четиримата, които стояха зад него, се обърнаха почти едновременно. Двамата младежи гледаха с любопитство, но другите двама веднага се втурнаха от другата страна на буса, за да се прикрият.

Вратите на двете коли отсреща се отвориха рязко. Куин, хванал пистолета с лявата си ръка, го насочи през отворения прозорец и даде десет бързи изстрела. Мъжете се хвърлиха на земята, без да успят да отговорят на огъня. Докато натискаше спусъка, Куин изви докрай волана надясно и качи колата на тротоара.

Двамата младежи бяха изчезнали. Куин вкара поршетото между буса и сградата и в последната секунда натисна спирачките и закова на място.

Отвори вратата и изскочи. В лявата ръка стискаше пистолета, а в дясната — узито.

Още никой не бе започнал да стреля по него. Както се беше надявал, товарът в буса играеше ролята на импровизиран щит. Никой не желаше да е човекът, унищожил продукта.

Спусна се към задната част на буса. Трябваше да преброи кашоните, за да се увери, че всички са все още налице.

Чу зад себе си стъпки, обърна се и видя единия от биячите да се хвърля върху него. Куин отскочи встрани и пусна един къс ред с узито. От толкова близо куршумите направо подхвърлиха бияча във въздуха.

— Предай се, няма да се измъкнеш — извика някой от другата страна на улицата.

Един куршум прелетя покрай Куин, като почти го забърса. Някой беше нахитрял и стреляше под буса. Куин бързо направи две крачки наляво, та задното колело да е между него и хората на Борко. Слушалката на хендсфрито беше изхвъркнала и се полюшваше през рамото му. Той я пхна в ухото си.

— Куин? Чуваш ли ме? — повтаряше Орландо. — Куин?

— Чувам те. Наред съм — отговори той.

— На две пресечки сме — каза тя. — Какво е положението?

— Има най-малко шестима, по-вероятно седмина от северната страна на улицата. — Гласът на Куин беше спокоен. — Бяха в две коли, едно беемве и един мерцедес. Не знам дали някои са останали в

колите. Аз съм извън поршето, но помежду ни е бусът. Трябва да елиминираш тези типове.

— Ще имам грижата — каза Орландо.

— Куин, ти ли си? — чу се друг глас от отсрещната страна на улицата. — Излез и ще се погрижа да не ти се случи нещо твърде лошо. — Пауза. — Куин? Настина ли мислиш, че можеш да спреш това? Ако е така, бъркаш. Ако не започнеш да играеш умно, след минута ще си мъртъв.

Куин отброяваше секундите наум. Орландо и Нейт вече би трябвало да са тук. „Защо се бавят...“

Чу гласа на Орландо в слушалката:

— Запуши си ушите и се наведи.

Куин се сви на топка и затисна ушите си.

Няколко секунди не се случи нищо, после внезапно въздухът се изпълни с оглушителен трясък. Ударната вълна му изкара дъха. Слава богу, че бусът го предпази от цялата ѝ сила.

— Добре ли си? — попита Орландо по телефона.

Куин се изправи.

— Мисля, че да. Проработи ли?

— Да. Всъщност бяха осем, но сега всички са заспали. Някои по за дълго.

Внезапно се появи иззад ъгъла на буса и хукна към него.

— Тая шокова граната се оказа по-мощна, отколкото очаквах.

— Къде е Нейт?

— В колата.

— Преброй кашоните — каза той и кимна към задната част на буса. — Аз ще проверя дали това чудо ще запали.

— Окей.

Куин си взе раницата от поршето, хвърли я в кабината на буса и се качи. Отне му по-малко от тридесет секунди, за да открие точните кабели и да го запали по „втория начин“. Двигателят изрева и заработи.

Вече чуваше сирените. Не бяха толкова далеч, колкото му се искаше. Скоро улицата щеше да гъмжи от полиция.

— Трябва да тръгвам — викна той към задната част на буса. — Готова ли си?

— Всички са тук — отговори тя.

— Окей. Връщаме се към първоначалния план. Аз ще взема буса, вие изчезвайте с колата.

Нещо изсвистя покрай предния капак. Куин погледна през предното стъкло. Един мъж стоеше в края на улицата, насочил пистолет към него. Куин включи на скорост и даде газ.

— Още съм вътре! — изкрещя Орландо.

— Дръж се — извика Куин.

Полетяха по улицата. Куин нямаше друг избор, освен да кара към човека с пистолета. Той продължаваше да стреля, но предното стъкло си оставаше здраво. Очевидно непознатият се разкъсваше от желанието да спре буса, но да не повреди товара. Когато го наближи, Куин се наведе зад арматурното табло и продължи да натиска газта.

Още едно иззвънтяване, този път откъм дясната врата, последвано от още две бързи почуквания. След това се чу скърцане на спирачки и — много близо — вой на сирена.

Куин погледна. Бяха минали покрай сградата и вече бяха в кръстовището след нея. Отстрани се приближаваше полицай на мотоциклет. Очевидно не бе очаквал появата на буса и сега летеше към тях с твърде висока скорост. В последната секунда зави наляво и моторът задра асфалта сред облак искри и стържене на метал. Ченгето се изтърколи встрани от мотоциклета точно преди той да се блъсне в един стълб.

Куин продължи да се носи напред. Изведнъж от задницата на буса се чу трясък и той погледна в страничното огледало. Една от вратите на каросерията се мяташе напред-назад при движението на буса.

— Добре ли си? — провикна се Куин.

— Да. Стреля по мен, когато минахме покрай него, но много неточно.

— Не иска да повреди кашоните — обясни Куин, после добави:
— Едва не ударихме ченге.

— Аха. Беше трудно да не го забележа.

— Там много ли се насъбраха?

— Още не.

— А Нейт?

— Не го виждам.

На следващото кръстовище Куин зави наляво. Вратите отново се блъснаха в каросерията.

— Трябва да ги затворим — каза той.

— Добре.

Отпред светофарът започна да се сменя. Пред него имаше две коли, така че нямаше как да успее да го хване.

— Когато спра, слез и ги затвори — нареди той.

Спря и чу как Орландо скочи навън и започна да затваря вратите. След секунди отвори дясната врата и скочи на седалката до Куин.

Светна зелено и Куин потегли заедно с другите коли. Но вместо да ги последва през кръстовището, зави надясно по една по-малко натоварена улица.

— Не мина съвсем според плана.

— Нищо нямаше да кажа — отговори Орландо.

— Но си го мислеше.

— Мислех си го.

Пет минути бяха сами на улицата. Нямаше преследвачи, но и Нейт го нямаше. На Куин изобщо не му се мислеше за вероятността Нейт пак да е пленен.

— Мисля, че има някой отзад — обади се Орландо.

Куин погледна в огледалото от неговата страна. Зад тях имаше няколко коли.

— Коя?

— Черният мерцедес. Три коли по-назад. — Тя внимателно се взираше в огледалото. — Може да са заедно със сребристия зад него.

Куин лекичко измести буса, за да вижда по-добре.

— Окей, виждам ги. Ще направя няколко завоя. Дръж ги под око.

И зави внезапно наляво.

— Зад нас са — каза след малко Орландо.

Куин направи още един завой, този път надясно. Преди Орландо да успее да каже нещо, се чу познато стържене по страната на буса — поредният предупредителен изстрел.

— Да — каза Орландо, — преследват ни.

Куин погледна в странично огледалото. Задният прозорец откъм дясната страна беше отворен и един мъж се беше подал навън с

пистолет в ръка. Куин веднага завъртя буса на другата страна, за да закрие зрителното поле на стрелеца.

Пред тях един светофар превключваше от зелено на жълто. Куин профуча през кръстовището точно когато светна червено. Провери в огледалото и направи гримаса. И двата мерцедеса го бяха последвали, без да обръщат внимание на колите отляво и отдясно, на клаксоните и свиренето на спирачките.

Единственото предимство на Куин беше, че хората на Борко не искаха да повредят пратката. Нарезданията им сигурно бяха да спрат буса с минимални повреди. И чак тогава да убият всички вътре.

Пред тях един светофар превключваше на червено. Този път между камиона и кръстовището имаше няколко автомобила.

— Дръж се — подвикна той.

И в последния миг, вместо да спре, направи рязък обратен завой и препречи пътя на две коли в отсрещното платно. Чу се високо скърцане на гуми, когато едната се завъртя встрани и насмалко не удари задницата на буса. Черният мерцедес беше на позиция, която му позволяваше да продължи преследването. Сребристият засега бе притиснат в другото платно. Черният зави и тръгна да се изравнява с шофьорската врата на буса.

— Свали си прозореца — каза Орландо.

Куин я погледна. Беше стиснала узито. Без никакво колебание той смъкна прозореца.

Щом мерцедесът се появи, тя кресна:

— Наведи се!

Куин се наведе напред, а тя пусна един откос над главата му. Куршумите се забиха в мерцедеса. Веднага щом Орландо спря да стреля, Куин се надигна и погледна навън. Мерцедеса го нямаше. Той се огледа. Черната кола беше спряла на петнайсетина метра. Стъклата откъм буса бяха пръснати, вътре не се забелязваше никакво движение.

Куин чу приближаващи се сирени, но премигването на бурканите още не се виждаше.

— Хвани се за нещо — бързо каза той.

Завъртя волана рязко надясно и подкара по тясна странична уличка. После зави наляво и още два пъти надясно. Воят на сирените започна да отслабва. Тъкмо се готвеше да се усмихне, но погледна отново в страничното огледало и стисна зъби.

Сребрилата лимузина ги следваше.

Започнаха игра на котка и мишка. Куин не успяваше да се отърве напълно от преследвачите, а сребристият мерцедес не успяваше да го притисне натясно. Нейт все още липсваше от картинката и това беше тревожно. Орландо на два пъти се опита да му се обади, но никой не отговаряше.

Куин хвърли поглед към раницата на пода между тях. Вътре имаше повече от достатъчно семтекс, за да разруши напълно буса и съдържанието му. Кимна към раницата и каза:

— Скрый я между кашоните.

Тя го погледна.

— Но няма да взривим буса, докато не намерим Гарет, нали?

— Такъв е планът. Но не ми се занимава с това по-късно.

С леко колебание тя се наведе и вдигна раницата. Промуши се отзад, откачи товарната мрежа, която държеше кашоните да не мърдат, и ги размести, за да направи място за раницата. Внимателно я нагласи по средата, колкото можеше по-надолу. Закачи отново мрежата и се върна на мястото си.

— Но не и преди да намеря сина си — каза отново.

Озоваха се отново в Мите, караха на запад по Унтер ден Линден в близост с Бранденбургската врата. Пред тях лежеше Тиргартен, берлинската разновидност на Сентръл Парк в Ню Йорк. В средата имаше голямо кръгово движение, което обикаляше Колоната на победата. Златокрил ангел гледаше града от върха на грамадната колона.

Куин се опита да се престрои вдясно, за да поеме по Ебертщрасе към Райхстага, но имаше твърде много движение и беше принуден да продължи напред и да навлезе в Тиргартен. И сякаш за да усложни положението му, улицата се разшири. В двете посоки имаше по четири платна. Сега вече нямаше начин да попречи на мерцедеса да се изравни с него.

— Това май не е най-добрият маршрут — подхвърли Орландо.

— Да, зная.

Погледна в огледалото и видя, че към сребристия мерцедес се е присъединило тъмносиньо беемве. Чиято и да беше колата, човекът

обичаше уединението — стъклата бяха тонирани.

— Още един — каза Куин.

Орландо само кимна.

Единствената им надежда беше да стигнат кръговото движение преди останалите и да използват присъщия му хаос в своя полза. Куин натисна газта докрай и полетя напред.

Зад тях преследвачите им караха един до друг, сякаш колите водеха някакъв разговор. И тогава, когато бяха прекосили парка почти наполовина, мерцедесът ускори.

Куин изчака, докато се изравни с пътническата врата, след което рязко зави надясно. Шофьорът на мерцедеса наби спирачки и свърна в страни.

Пред тях Колоната на победата започна да се приближава. Покрай тротоара точно преди кръговото движение бяха паркирани няколко туристически автобуса.

— Връща се — предупреди Орландо.

Куин отново завъртя кормилото, но шофьорът на мерцедеса беше предвидил това, така че ловко отклони колата и продължи да напредва.

— О, мамка му! — възкликна Орландо.

— Какво?

Преди тя да успее да отговори, един куршум се заби в дясната врата. Втори разби страничното стъкло и изтрака в тавана точно над главата на Куин.

— Проклятие — изкрещя Орландо. — Нали каза, че стрелят само предупредително.

— Предупредителните изстрели са за мен — отговори той. — Ти си заменима.

— Тогава дай аз да карам, а ти стани заменим — каза тя и изпъшка.

Той я погледна. Лицето ѝ беше разкривено от болка.

— Улучиха ли те? — Той свърна вляво и се промъкна покрай едно ауди, като по този начин остави малко разстояние между себе си и мерцедеса.

— Няма нищо — отговори тя през стиснати зъби. От лявата ѝ ръка течеше кръв.

— Сигурна ли си?

— Добре съм. Само драскотина. — Тя протегна другата си ръка.
— Дай ми пистолета.

Куин ѝ го даде.

— Ще имаш нужда и от нов пълнител — каза и бръкна в джоба си.

Орландо презареди, след това се обърна и стреля три пъти от своя прозорец. Първият куршум се плъзна по предния капак на колата, вторият и третият се забиха отстрани. Мерцедесът се стрелна на една страна, но после водачът изправи волана и продължи напред.

Задният прозорец започна да се спуска и Орландо стреля пак. Но вместо да влезе в отворения прозорец, куршумът разби затворения пред него — прозореца на шофьора. В един миг мерцедесът беше успоредно с тях, но след секунда рязко сви надясно и се заби странично в един от паркираните туристически автобуси.

— Добър изстрел — одобрително каза Куин.

Кръговото движение беше пред тях, шест ленти, пълни с превозни средства, които се въртяха обратно на часовниковата стрелка около паметника. Куин рязко сви и подкара по вътрешната лента на кръга. Отново погледна в огледалото. Беемвето все още беше зад буса, но се задоволяваше само да го следва. На четвърт миля зад него обаче бързо се носеха няколко полицейски коли.

Куин изчака паметникът да се окаже между него и полицията, след това се стрелна навън от кръга в посоката, която щеше да ги изведе извън града. Дано да беше успял да се отърве от ченгетата.

Беемвето беше друга работа.

39.

Когато наближиха летището, Куин извади визитната картичка, която му бе дал д-р Гарбер. Обърна я така, че да се вижда телефонният номер, и я подаде на Орландо.

— Обади се. — Който и да вдигнеш, би трябвало да може да повика Борко или Дал.

От другата страна на линията вдигнаха почти веднага. След като затвори, Орландо каза:

— Скоро ще ни звънат.

След по-малко от половин минута телефонът иззвъня.

— Дай на мен — каза Куин.

Орландо му подаде апарата. Куин натисна бутона за връзка и вдигна телефона до ухото си.

— Да?

— Искал си да говориш с мен? — Беше Борко.

— Ще бъда кратък. Ще ви върнем буса, когато ни върнете момчето.

— Защо са ми излишни грижи? Скоро ще ви хванем, а момчето вече е при нас.

— Обади се на приятелите ти в помпената станция — каза Куин и прекъсна връзката.

От вътрешния джоб на якето си измъкна нещо, което приличаше на дебела кредитна карта. В единия край имаше две ключета. Първото беше предпазителят. Куин го премести на положение „изключено“. Второто ключе имаше две позиции: А и Б, които позволяваха достъп до два различни канала. Куин избра канал А. Под ключето имаше магнитна лента, кодирана да разпознава отпечатъка на десния му палец.

— Внимавай — предупреди Орландо.

Той постави палеца си върху лентата и устройството го поздрави с едва доловимо писукане.

Ако всичко беше проработило както трябва, сферата в Нойкьолн току-що бе изригнала като висока стоманодобивна пещ. Куин беше сигурен, че е сложил повече от достатъчно семтекс, за да изпепели всеки остатъчен вирус. Ако превключеше на канал Б и отново докоснеше лентата с палец, щяха да се взривят експлозивите в задната част на буса. Като предпазна мярка, Орландо и Нейт също разполагаха с такива устройства.

Куин погледна в огледалото. Беемвето не показваше външни реакции, но телефонът почти веднага пак започна да звъни.

— Какъв беше смисълът на това? — попита Борко.

— Показно. Ако не ни върнете Гарет жив и здрав, сградата ви в Нойкьолн няма да е единственото разрушено нещо. Твой ред е.

И отново затвори.

— Наистина ли мислиш, че ще стане? — попита Орландо.

Единственият му отговор беше кимване и усмивка. Всъщност истината беше, че очакваше да е свободен и в безопасност, когато дойдеше времето да позвъни. Както стояха сега нещата, просто се надяваше, че поне един от тях ще успее да се измъкне жив.

— Внимавай! — подвикна Орландо.

На по-малко от половин пряка пред тях изскочи едно волво и им препречи пътя. Куин обръщаше прекалено много внимание на колата зад тях и почти не му остана време да реагира. Натисна газта до ламарините и завъртя волана така, че с приплъзване да минат покрай предницата на волвото.

Чу се стържене на метал: бусът отмести волвото от пътя, като при това му отпра калника.

— Браво — каза Орландо.

Куин натисна педала докрай.

Прекосиха града, минаха покрай летище „Тегел“ и навлязоха в по-малко оживените околности на германската столица. Беемвето все още беше зад тях заедно с волвото, останало без калник.

Все още нямаше никаква вест от Нейт.

— Скоро ще трябва да зарежем буса — обади се Куин.

През цялото време беше следил уредите на арматурното табло. Имаха предостатъчно гориво, но налягането на маслото непрекъснато

падаше.

— Не можем — възрази Орландо. — Имаме нужда от него.

— Нямаме избор.

— Не! — изкрещя тя. — Не можем. Трябва ни, за да намерим Гарет!

Куин забеляза малко по-напред покрит със сняг път, който водеше в горист район. Имаше знак за строеж и надпис, че никой освен служителите на фирма „Бун Индъстриз“ няма право да го използва.

В последната секунда насочи буса по него. Волвото прелетя край отклонението, понеже не можа да завие навреме, но беемвето успя, макар задницата му да поднесе по заснежената земя.

— Какво правиш? — попита Орландо.

— Опитвам се да останем живи.

Пътят извиваше през горичка и излизаше в едно сечище. Това трябваше да е строителната площадка, обаче не бе напреднала повече от очертаване на бъдещия изкоп. Вероятно работата беше спряна в началото на зимата.

Куин полетя през разчистената площадка. Някъде трябваше да има изход, друг път, водещ до строителната площадка. Зад него беемвето навлезе в сечището и спря. Без съмнение пътниците се уплашиха да не попаднат в засада. Миг по-късно към тях се присъедини волвото. Куин се бе надявал да направят точно това.

Продължи да кара през полето и да се отдалечава от тях. Теренът го принуди да намали скоростта само на няколко мили в час. Очите му обхождаха бързо приближаващите дървета.

— Какво търсиш? — попита Орландо.

— Изход. Някакъв друг път.

И двамата замълчаха, оглеждаха се. После Орландо извика:

— Ето там!

Сочеше една пролука между дърветата вляво. Куин подкара натам и почти на мига разбра, че е направил грешка. Теренът стана неравен и набразден. Куин започна да върти волана ту наляво, ту надясно и изведнъж...

Силен трясък разтърси буса — предното дясно колело хлътна в невидима дупка, широка почти метър. Предницата задра. Куин даде газ докрай, бусът подскочи напред и се измъкна на равното, но белята вече

беше станала. Гумата се спуска. А скърцането подсказваше, че вероятно е изкривена и полуоската.

Куин изруга и спря.

— Не можем да спираме тук — викна Орландо.

— Нямаме избор — натърти Куин. — Свършено е с буса.

Загаси двигателя и погледна през прозореца към двете коли. Те все още бяха на входа за строителната площадка, но сега там кипеше дейност.

Шофьорът на волвото отиваше към другата кола. Прозорецът се спусна и известно време шофьорът слуша. Обърна се и извика нещо към волвото. Задните врати на шведския автомобил се отвориха рязко и оттам изскочиха двама мъже. Затичаха през полето, но не право към буса, а успоредно.

— Слизай, слизай! — викна Куин.

Бусът беше спрял под ъгъл, който прикриваше дясната страна от двата автомобила. Орландо блъсна вратата да се отвори и се измъкна навън. Куин бързо я последва.

Щом излезе, бръкна в джоба си и извади дистанционното взривателно устройство. Свали предпазителя и премести ключето на канал Б. За да е сигурен, че няма да взриви заряда предварително, държеше устройството в лявата ръка.

Над заснеженото поле отекна вик:

— Куин?

Беше Борко.

— Куин! Не ти ли писна вече? Хубаво бягство! Но вече трябва да се откажеш, приятелю! Нямаш никакъв шанс!

Дърветата бяха на трийсетина метра от тях и Куин кимна натам.

— Върви — каза на Орландо. — Аз ще им отвлека вниманието. В мига, когато си на позиция, ще взривя семтекса.

Видя колебанието в очите й.

— Ще тръгнем заедно — настоя тя и вдигна пистолета. — Ако успеем да стигнем до дърветата, можем да ги отстреляме. Тогава няма да се налага да взривяваме буса.

— Няма да се получи — възрази Куин.

— По дяволите, можем поне да опитаем!

— Добре. Ще опитаем. Но ако не се получи, ще взривим буса.

Орландо въздъхна и кимна.

— Куин, свършено е с теб! Не разбираш ли? — Гласът на Борко трепереше от ярост. — Остави пистолета и излез, за да мога да те виждам!

Като внимаваха бусът да е между тях и колите, Куин и Орландо се затичаха към гората.

— Куин, не ме изкарвай от нерви! — продължи да вика Борко. — Причини големи щети! Но това е само бизнес! Разбирам те! Както съм сигурен, че разбираш защо не мога да ти позволя да избягаш!

Дърветата вече бяха само на десет метра.

— Борко, там! — извика друг глас отдясно на Куин. — Почти са стигнали гората!

Куин погледна през рамо. Един от биячите на Борко тъкмо заобикаляше буса.

— Бягай — викна той и блъсна Орландо напред.

Спринтираха към укритието на дърветата, Орландо беше на крачка пред Куин. Гората беше само на четири-пет метра. Внезапно изгаряща болка прониза лявото бедро на Куин, той се блъсна в Орландо и я събори на земята.

— Бягай! — кресна й. Имаше усещането, че кракът му гори.

Тя се надигна и хукна. Стигна до дърветата, спря и се обърна в паника. Той веднага разбра какво не е наред. Беше изпуснала пистолета — видя го на земята само на две крачки от себе си. Твърде далече, за да може да допълзи до него или да се върне да го вземе. Макар че май се готвеше да направи точно това.

— Не! — изрева Куин. — Бягай!

Един куршум се заби в дървото до главата на Орландо.

— Бягай! — извика Куин отново.

Този път тя го послуша и изчезна сред дърветата.

Куин си пое дълбоко дъх и изви глава, за да огледа крака си. Очакваше да го види разкъсан, но куршумът само бе издълбал бразда по задната част на бедрото му, без напълно да проникне в мускула.

Чу стъпки на тичащи хора. Никога нямаше да стигне до дърветата. Трябваше да вдигне буса във въздуха... но както Орландо бе изпуснала пистолета, той бе изпуснал устройството. Край на всичко.

— Обърни се! — Гласът идваше от съвсем близо. — Бавно!

Куин се надигна, опитваше се с всички сили да не позволи на болката, от която му се виеше свят, да се изпише на лицето му. Успя да

се претърколи по гръб и усети нещо твърдо под дясната си ръка. Дистанционното. Но беше прекалено високо, почти до лакътя му. Не можеше да го стигне незабелязано.

Човекът на Борко стоеше над него. Държеше пистолет, насочен право в главата на Куин.

— Пипнах го!

След минута беемвето спря до тях.

Първо се отвори предната дясна врата и от нея слезе шофьорът на волвото. Веднага след това от задната се появи Борко.

— Жената? — попита сърбинът, докато крачеше към тях.

— Избяга в гората — отговори мъжът, който беше улучил Куин.

Сърбинът кимна и после каза на мъжа и партньора му, който също бе стигнал до буса:

— Хванете я!

Двамата веднага забързаха към дърветата, за да намерят Орландо.

Борко се усмихна, после се върна при колата и каза високо:

— Жената липсва. Но ще я хванем.

Куин погледна отворената задна врата. „Значи и Пайпър се появи“, помисли си.

Пътникът на задната седалка се наведе към вратата и слънчевата светлина огря дясната страна на лицето му. Нещо не беше наред. Изобщо не приличаше на Пайпър.

А после Куин спря да диша. Вероятно шокът от раната беше причина да му се привиждат разни неща. Да, сигурно беше от шока.

Мъжът бавно спусна крака от колата, после се изправи и тръгна към Куин и Борко. Стигна до тях, спря и погледна надолу.

— Очевидно съм те обучил добре — каза с глас, който звучеше като дрезгав грак.

— Не! — промълви Куин. — Ти си мъртъв! Видях те да умираш.

Дъри, учителят на Куин, се изсмя.

— Така ли? Не се чувствам особено мъртъв. — Погледна към буса и очите му се спряха за миг на повреденото колело. — По дяволите! Благодаря, че ни съсипа транспорта.

— Можем да преместим кашоните в колите — предложи Борко.

Куин се опита да се съсредоточи. За това му беше нужна цялата воля. И дори тогава една част от съзнанието му крещеше: „Това не е той! Не е той!“.

Какво бе казал Борко току-що? Нещо за кашоните. Да ги преместят. Мамка му! Ако се качаха в каросерията, щяха да намерят бомбата. Трябваше му дистанционното, но то беше под ръката му. Ако се опиташе да го грабне, Борко щеше да го застреля.

— Сложи колкото можеш от кашоните в багажника на колата ми — нареди Дъри на шофьора на волвото. — После може да вземете останалите във вашата кола — след като се оправите с жената.

— Окей — отговори мъжът.

Куин го гледаше как отива до буса и отваря задните врати.

Борко клекна до Куин.

— Прецака ни разписанието. Сега някои хора трябва да работят много бързо. Това няма да ги зарадва.

Шофьорът на волвото се наведе в каросерията, извади два кашона и ги отнесе до беемвето. Капакът на багажника на лимузината се отвори точно преди да стигне до него.

— Може да им дадеш по няколко от ментовите бонбончета — прошепна Куин. — Това ще им оправи настроението.

Борко се ухили.

— Чудех се колко знаеш. Жалко, защото се опасявам, че не мога да прахосвам бонбоните за тях.

— Защото не са бошнаци ли? — попита Куин.

Борко застина.

— Как си разбрал това?

— Боже мили — обърна се Дъри към Борко, — това няма значение.

— Как разбра? — повтори Борко, все така клекнал до Куин.

Още два кашона потънаха в багажника на беемвето. Куин ги добави към сметката, която водеше наум.

— Борко! — изляя Дъри. — Хайде. Нямаме време за тия глупости.

Борко се изправи неохотно.

Дъри погледна Куин и каза:

— Ще пропусна приказките от рода на „как я караше“. Съгласен? Просто не ме интересува. Ти си мъртъв, Джони, момчето ми. Това е

всичко, което ми трябва да знам. Кажи на оная кучка, твоята приятелка, когато я видиш оттатък, че ще се грижа за Гарет по-добре от нея.

Дъри се усмихна и извади изпод самото си пистолет.

— Позволи на мен — обади се Борко. — Той уби няколко души от екипа ми. Дължа им неговия живот.

— Ти будалкаш ли се с мен? — озъби се Дъри. — Стига с тия лайна за чест и така нататък.

— Позволи ми — настоя Борко. — Ще ти дам половината от моя дял.

Дъри повдигна вежди, после се засмя.

— Щом толкова настояваш, добре. — После погледна Куин. — Знаеш, че мога да бъда купен. — Засмя се отново, след това бавно тръгна към беembeeto.

Когато го наближи, предната врата се отвори и слезе Лио Тъкър. Куин присви очи. Беше редно да очаква, че ще е тук, но да го види толкова от близо... Заля го неистов гняв. Австралиецът отвори задната врата и я задържа. Докато менторът на Куин се качваше, шофьорът на волвото сложи в багажника още два кашона.

„Шест“ — отброи Куин наум.

— Вие, момчета, вземете остатъка — подвикна Дъри на Борко.

Миг по-късно беembeeto потегли и започна да се отдалечава. Докато Борко проследяваше колата с очи, Куин бързо премести ръката си. Сега дистанционното беше под дланта му.

Борко вече се обръщаше към него. Куин приплъзна дистанционното в дланта си, но я остави разтворена на земята. Знаеше, че няма да има време да го включи, за да успее да отнесе и беembeeto. Някои от вирусите щяха да се измъкнат.

— Окей. А сега да се позабавляваме — ухили се Борко и извади от кобура под мишницата си пистолет. Беше ЗИГ П226, същият като на Куин.

— Защо у Гибсън нямаше визитка? — попита Куин. Опитваше се да печели време, докато обръщаше дистанционното в ръката си така, че палецът му да прилепне както трябва.

Борко смръщи чело за миг, после се усмихна.

— Имаш предвид у вас? Искаш ли да знаеш истината? — Той леко се наведе напред, сякаш споделяше тайна. — Трябваше да изреже

името на Дал на гърдите ти.

„Е, това обяснява нещата“, помисли Куин, докато се уверяваше, че предпазителят е изключен.

— Знаеш ли какво — подхвърли Куин, — планът ти няма да успее. — Премести палеца си на ключето за каналите. Преместил ли го беше вече на канал Б?

— Не ми пука какво мислиш. Ще успее.

И зареди патрон в цевта.

— Нямам предвид, че вашите учени са оплескали работата и че опитът ви за етнически геноцид ще обхване много по-широка публика. — „Надясно канал А, наляво Б. Така ли е? Надясно А... Не. Наляво А, надясно Б.“

— Не геноцид — отговори Борко и вдигна пистолета, — а унищожаване на вредители.

Лостчето беше преместено надясно.

— Както и да е — каза Куин и рискува да хвърли един поглед покрай Борко към буса, чудеше се дали е достатъчно далеч от него. Бяха почти на тридесет метра и той лежеше на земята. Дано взривът нанесе някакви рани на Борко. „Най-малкото ще го повали на земята и това ще ми даде възможност да се измъкна“, помисли си Куин.

— Не това е причината да не се получи.

— Сериозно? — попита Борко. — И защо?

— За съжаление вероятно никога няма да разбереш.

Куин притисна палеца си в магнитната лента... но не се случи нищо.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

Куин отново натисна пръст, но пак не се случи нищо. Устройството се беше повредило.

— Знаеш ли какво? — каза Борко. — Това няма никакво значение. Единственото, което има значение, е...

Каквото и да бе искал да каже, се изгуби в експлозията, която го разкъса.

40.

В първия момент Куин нямаше спомен за взрива. Помнеше ръцете по тялото си и как отмахваха разни неща от него и после му помогнаха да стане. Помнеше как се оглежда за буса, но не го открива. Нямахме го. Но му беше трудно да си спомни защо това има значение.

После някой пхна ръка под рамото му.

— Хайде — каза някакъв глас и го побутна напред.

Защо му беше толкова трудно да върви? Левият му крак сякаш не искаше да го крепи без помощта на новия му другар. Погледна надолу и видя, че около крака му е вързан шал. Беше кариран, червено и черно, и му се струваше познат. Откъде се беше взел?

Стигнаха до дърветата и тръгнаха все по-навътре в гората. Куин едва успяваше да си държи очите отворени. Вървенето сякаш продължаваше дни, дори седмици. Най-накрая започнаха да се чуват автомобили. Десетки автомобили. А някъде далеч, откъдето бяха дошли, много сирени завиха в синхрон. Тогава неговият другар спря и му помогна да се облегне на едно дърво. В съзнанието му започна да се промъква болка и с нея се върна знанието за това в какво положение е и какво още трябва да се направи.

Погледна своя другар и видя, че това е Орландо. С всичките нейни нищожни метър и петдесет. Тя беше човекът, който го изправи на крака. Тя беше вързала шала си около бедрото му. Тя го беше отдалечила от хаотично разпръснатите останки на буса.

— Колко време мина? — попита той.

— От експлозията?

— Да.

Тя си погледна часовника.

— Девет минути.

— Дистанционното ми не работеше — каза Куин.

— Но моето работеше. — Орландо извади от джоба си телефон. Не беше същият модел като нейния и на Куин. Видя, че го гледа, и каза:

— Взех го от ония типове, които ме последваха.

— Погрижи ли се за тях?

— Нямаше да съм тук, ако не се бях погрижила.

Той се опита да се усмихне, но не успя.

Орландо набра някакъв номер, после вдигна телефона до ухото си.

— Къде си? — попита и след това се заслуша. — Почти си стигнал. Има още около четвърт миля. Намали.

И излезе от гората. Беше прекалено далеч от Куин, за да я чува какво казва, но само след няколко секунди една кола спря на пътя. Виненочервено беемве.

„Нейт.“

Двамата помогнаха на Куин да се настани на задната седалка, после се качиха отпред. Чиракът на Куин изкара колата на платното и подкара на юг към града.

— Легни си — каза Орландо. — Ще те закараме на лекар.

— Не — възпротиви се Куин.

Орландо се извъртя и го погледна.

— Вероятно имаш сътресение. Трябва ти лекар.

— Няма време за лекари — каза Куин. — Хотел „Свети Мартин“.

Там трябва да идем.

— Защо?

— Нали ти обещах, че ще намерим Гарет.

Покрай тях в обратната посока профучаха две полицейски коли със святкащи буркани.

— В „Свети Мартин“ ли е? — бързо попита тя.

— Не. Не исках да кажа това. Трябва да вървим по следата. — Осъзна, че тя не разбира какво иска да каже, и добави: — Не унищожихме всичко.

— Ментовите бонбони? Вдигнах ги във въздуха. По дяволите, имаш късмет, че не вдигнах и теб във въздуха. Някой трябва да е стоял доста близо до теб, защото когато те намерих, по цялото ти тяло имаше парчета от него.

— Борко — каза Куин.

— Мамка му! — възкликна Нейт.

Куин кимна, макар че Нейт не можеше да го види.

— Но не унищожихме всички бонбони.

И им разказа за прехвърлянето на кашоните.

— Шест кашона — изпъшка накрая. — Повече от достатъчно, за да започне геноцидът. Той има две възможности. Или да захвърли кашоните, или да достави онова, което му е останало, и все пак да си получи парите.

— Но защо в хотела? — попита Нейт. — Нали каза, че кутийките трябва да са в пликовете с подаръци за „добре дошли“.

— Да, но не мислиш ли, че сега е малко късно да ги сложат в пликовете?

— Е, и какво? Ще се опитаме да откраднем кашоните и пак да опитаме размяната? — попита Орландо. — Доста тъпа идея, не смяташ ли?

Куин подбра следващите си думи много внимателно.

— Дал е онзи с кашоните. Тъкър му помага.

Орландо се втренчи в него.

— Сигурен ли си?

— Да. Те знаят къде е Гарет.

В колата настъпи тишина. Отвън градът отново ги обгръщаше. Нейт трябваше да намали, защото движението започна да се усилва. Стрелна бърз поглед към Орландо.

— „Свети Мартин“ или доктор Гарбер?

Тя изобщо не се поколеба.

— Хотелът.

Нейт спря пред някакъв денонощен магазин и Орландо се втурна вътре. Докато я нямаше, Куин използва малкия комплект за първа помощ, за да почисти раната си. Напръска я с антибиотичен спрей, сложи марля и уви няколко пъти стегнато бедрото си с еластичен бинт. Нямахше да може да ходи добре, но бинтът щеше да помогне малко.

Само след няколко минути Орландо се върна и подаде на Куин плик. Вътре имаше няколко пакетчета хартиени кърпички и бутилки вода.

— Благодаря.

Нейт отново подкара, а Куин изля малко вода върху няколко кърпички и започна да бърше кръвта — кръвта на Борко, сети се той — от ръцете и лицето си.

— Дрехите ти са проблем — каза Орландо.

Куин се огледа. Якето му беше цялото в кръв и скъсано. Дори ризата под него не бе останала непокътната. Левият крачол на панталоните също бе напоен с кръв — неговата.

— В брезентовата торба има пуловер — каза Нейт.

Куин вече беше забелязал торбата на пода зад шофьорската седалка. Вдигна я и я сложи на седалката до себе си.

— А панталони?

Нейт поклати глава.

— Съжалявам.

Куин свали якето и го хвърли на пода. Наложил се да свали ризата постепенно, защото кръвта бе започнала да засъхва по кожата му на безброй червеникавокафяви чертички и кръгчета.

Използва още няколко кърпички и вода, за да я почисти, след което отвори брезентовата торба. Пуловерът беше най-отгоре и той го навлече.

След няколко минути Нейт обяви:

— Стигнахме.

Куин погледна през прозореца. На две преки пред тях се виждаше хотел „Свети Мартин“. Навсякъде имаше полиция и колите едва пълзяха.

— Завий тук. Да видим дали ще можем да заобиколим отзад.

— А как ще влезем? — попита Нейт. — Има прекалено много полицаи.

— Просто завий — нареди Куин.

Нейт зави, мина няколко пресечки и отново направи ляв завой. Движението все още беше бавно, но поне постоянно.

— Наистина ли мислиш, че Дал е донесъл кашоните тук? — попита Нейт.

— Това е само предположение — отговори Куин. — Иначе планът ни ще пропадне.

— Възможно е да ги карат право в Босна — възрази Нейт. — По този начин ще постигнат максимален резултат.

— И максималната вероятност за нападението да бъде обвинена ХФА. Ако пуснат вируса тук, могат да очакват малко допълнителни заболявания на бошнаци, които живеят извън Балканите. Дори да

възникнат подозрения за биотероризъм, кръгът на заподозрените ще е много по-широк.

— Но нали Янсън казва, че вирусът няма да засегне само бошнаците — продължи Нейт.

— Ние знаем това, обаче те все още си мислят, че са създали съвършеното оръжие.

— Дал сигурно ще получи страшно много пари за подобно нещо — промърмори Нейт.

— Със сигурност — потвърди Орландо.

Куин леко се дръпна назад. Знаеше, че зад това се крие нещо повече от парите. Досега бе избягвал темата, но не можеше да го прави повече. Само че не можеше да намери нужните думи, за да го каже така, че да прозвучи реалистично. Най-накрая попита Орландо:

— Все още ли носиш снимките на Гарет?

Тя го погледна изненадано, едната ѝ ръка несъзнателно се плъзна към джоба на късото яке.

— Да. Защо?

— Мога ли да ги видя?

Объркана, тя бръкна във вътрешния джоб на якето и извади калъфчето. Започна да вади снимките, но той я спря:

— Не, дай ми ги всичките.

Тя неохотно му подаде калъфчето.

Снимките на Гарет бяха общо три. Две скорошни и една като бебе. Но в малкия албум имаше четвърта снимка и всъщност тъкмо тя интересуваше Куин.

Той я извади и я протегна през седалката към Нейт.

— Погледни я.

— Тъъ... шофирам — каза Нейт.

— Какво правиш? — попита Орландо.

— Просто ѝ хвърли един поглед — подкани го Куин.

Нейт взе снимката в дясната си ръка, после я вдигна към лицето си. Очите му все още бяха впити в пътя. След миг погледна снимката, рязко намали и изруга.

— Достатъчно — каза Куин и го потупа по рамото.

— Кучи син — каза Нейт, когато му върна фотографията.

— Какво? — попита Орландо.

— Той е — потвърди Нейт.

— Кой той? — В гласа на Орландо започна да се прокрадва яд.

— Типът, когото видях, когато ме бяха затворили в хотелската стая. По-възрастният. — Нейт погледна бързо към Орландо, после премести погледа си към огледалото за обратно виждане, така че да може да види Куин. — Това ли е Дал?

Куин протегна снимката към Орландо, но тя не поиска да я вземе. Беше му ясно, че много добре знае кой е на снимката.

— И аз го видях — каза Куин. — Беше в беembeто.

— Това е невъзможно! — възкликна тя.

— Не е мъртъв. — Куин въздъхна.

— Глупости. Видял си го да умира. Донесе ми пепелта му.

— Зная. — Куин се обърна към Нейт. — Сигурен ли си, че това е мъжът, когото си видял?

— Да — твърдо заяви Нейт. — Сега може би е малко по-стар, но определено е той. Кой е това?

— Нейт никога не е виждал снимката му — каза Куин на Орландо. — Може на мен да не ми вярваш, но Нейт няма причина да лъже.

— Не може да бъде — възрази тя. Само че сега в гласа ѝ звучеше по-скоро смайване и недоверие, отколкото предизвикателна ярост.

— Помисли си — настоя Куин. — Защо ще му е на някой друг да отвлича Гарет?

— Но нали Пайпър е Дал — отговори тя, търсеше някаква грешка. — Той отвлече Гарет. Той се опита да те убие. Видял си Пайпър, а не Дъри. Нали така? Това е. Объркал си се. Взривът ти е разбъркал главата.

— Дъри? — попита объркано Нейт.

Куин поклати глава.

— Не Пайпър е Дал, а Дъри. Не мисля, че Пайпър има нещо общо с това — обясни той. — Лио Тъкър беше връзката на Дъри във Виетнам, а не Пайпър. Вероятно те е видял, когато ни е следил с Нейт. Но не е казал на стария си шеф. Само на Дъри, защото е знаел, че той силно ще се интересува.

Орландо млъкна.

— Завий тук — нареди Куин на Нейт.

Миг по-късно отново започнаха да приближават хотела, само че този път от задната страна.

Хотелът заемаше цяла пресечка. Архитектурата му накара Куин да реши, че е построен наскоро, макар да бяха положени големи грижи външният вид да допълва останалите по-стари каменни здания наоколо.

— Потърси паркинга за доставчиците — каза Нейт.

— Това не променя проблема ни с охраната — подхвърли той.

— Може би.

Нейт мина покрай друг вход, не толкова впечатляващ, колкото главния, но не по-малко оживен. Очевидно всичките гости, които не участваха в конференцията, бяха насочвани към него. Цяла армия пикола стоеше пред вратата и всеки път, щом спреше някое такси, следващият поред се втурваше към него. И макар наоколо да имаше неколцина полицаи, те, изглежда, само наблюдаваха навалицата, но не спираха никого.

— Не би влязъл оттук — промърмори Куин. — Не и с кашоните.

Вгледа се напред и посочи.

— Това ще да е.

В сградата имаше проход, достатъчно голям, за да може да мине камион. Знак на стената оповестяваше, че това е входът за доставчиците и паркинга на служителите. Още двама полицаи стояха малко навътре в прохода. Бяха облечени топло, с дълги шинели и дебели ръкавици.

— Завий тук — бързо каза Куин. — Но не спирай, докато не влезеш напълно в прохода. Остави ченгетата да дойдат при нас. — Взря се в очите на Нейт в огледалото за обратно виждане. — Ще трябва да ми помогнеш да се оправим с тях.

— Да ги убием? — възкликна Нейт ужасено.

— Надявам се, че ще можем да го избегнем.

Нейт се изнесе до разделителната линия и спря. Почака, докато насрещното движение се разреди, после бързо потегли и влезе в прохода към подземния гараж. Единият от полицаите му махна да спре, но Нейт продължи, докато не навлезе в тунела поне на четирипет метра, и едва тогава натисна спирачките. Бяха достатъчно навътре, така че хората по улицата да не им обръщат внимание.

— Излез и им отвлечи вниманието.

— Извинявам се — каза Нейт на английски, — не ви видях. — Направи пауза. — Нали говорите английски?

Куин се плъзна по задната седалка и протегна ръка към вратата откъм страната на Орландо.

— Аз ще отида — каза тя напрегнато.

— Няма нужда. Мога да се справя.

— Аз ще ида.

И бързо отвори вратата и слезе. Куин я наблюдаваше как заобикаля колата и отива при Нейт и ченгетата. Извъртя се, така че да може да гледа през задното стъкло.

Нейт изманеврира двамата полицаи така, че застанаха пред багажника с гръб към автомобила. Куин чуваше само приглушени гласове, нищо не се разбираше, но видя как внезапно в ръката на Орландо се появи пистолет. Ченгетата замръзнаха, но очевидно бяха достатъчно благоразумни да не посягат към оръжията си.

Орландо каза нещо на Нейт и миг по-късно той се появи до шофьорската врата, протегна се навътре и дръпна ръчката, с която се отваряше багажникът, след което се върна при компанията отзад.

От капака Куин вече не виждаше какво става. Чу още гласове и после колата приклепна — бе поела допълнителна тежест.

— Много е тясно — каза един глас. Чуваше се през задната седалка, приглушен, но ясен. Куин реши, че това е първият им багаж.

— Този го убий — нареди Орландо звънко.

Чу се щракане от издърпване на затвор и почти мигновено го последва шум от наместване и сумтене. Колата приклепна още повече.

— Така е по-добре — обади се Орландо.

Когато капакът на багажника щракна, зад колата стояха само двама: Орландо и Нейт.

Щом се качиха, Орландо хвърли нещо на седалката до Куин. Беше единият от дългите черни шинели на ченгетата. Когато Куин го облечеше, щеше да покрие по-голямата част от панталоните и да го направи малко по-представителен.

— Взех и това — каза тя и вдигна два колана с радиостанции, пистолети и останалите инструменти на полицейския занаят. Не беше изненада, че белезниците липсваха.

— А значките?

Орландо кимна.

Нейт включи на скорост и продължи надолу в гаража. Скоро стигнаха на площадка, от която започваше спускането в подземие.

На десетина метра навътре пътят се разделяше. Надясно започваше да се спуска още по-надолу, виеше се спираловидно към онова, което Куин предположи, че е паркингът за служителите. Лявото отклонение продължаваше направо още седем-осем метра и излизаше в малък паркинг с товарна рампа точно по средата.

Със задница към рампата беше паркирал само един камион. Отстрани беше изписано името на някаква пералня. Двама мъже бутеха към него количка с огромен кош, преливащ от хавлии.

Куин бързо насочи вниманието си към малкия паркинг пред рампата. Там стояха пет автомобила: два форда, едно пежо и две беемвета. Едното беше сребристо купе с две врати. Но другото беше тъмносиньо.

— Спри — нареди той.

Нейт спря и Куин започна внимателно да разглежда паркираната кола. Стъклата бяха тонирани.

— Това е неговата кола.

Куин отвори вратата и започна да се извърта, за да стъпи на земята, но болката в бедрото му пречеше.

— Почакай — намеси се Нейт. — Аз ще проверя.

Нейт отвори вратата. Орландо го потупа по рамото и му подаде едната значка и единия пистолет.

Нейт предпазливо се приближи към колата. Веднага стана ясно, че вътре няма никого.

— Сега какво? — подвикна младежът.

— Провери дали кашоните са още в багажника.

Нейт започна да опитва всички врати.

— Нейт — повика го Куин и щом чиракът се обърна, му подсказа с жест да използва пистолета като чук.

Нейт погледна през рамо към товарната рампа. Двамата мъже бяха натоварили коша в камиона и вече влизаха в хотела.

Вместо да стовари пистолета направо върху стъклото, Нейт първо си свали якето и го провеси пред прозореца. Трябваше да удари три пъти, преди стъклото да се счупи, но звукът беше приглушен. Куин се усмихна. Нейт беше започнал да схваща.

Тониращата лепенка задържа строшеното стъкло на място, така че на Нейт му се наложи да го бутне в средата, за да се прегъне на две и да падне в колата.

— Сигурен ли си, че беше той? — попита Орландо. Гласът ѝ беше тих, но настойчив.

Куин не отмести очи от Нейт.

— Да.

За момент Орландо остана смълчана. После каза сякаш повече на себе си:

— Кучият му син е бил жив през цялото време...

Нейт отвори багажника и надникна вътре. Куин можа да прочете отговора по лицето му още преди да се е върнал.

— Кашоните ги няма — каза Нейт.

— Значи трябва да ги намерим — отвърна Куин.

— Как ще влезем? — попита Нейт.

— Нейт, вече сме вътре — усмихна се Куин.

41.

Куин накара Нейт да паркира точно зад беемвето, с опрени една в друга брони. Оставаше само толкова място, колкото да не се пречи на движението. Пред беемвето имаше бетонна стена. Ако Дъри и Тъкър се върнеха, щяха да видят бая зор.

Както Куин подозираше, охраната на хотела беше ограничена. Участниците в конференцията не бяха толкова високопоставени, че да нарушат обичайната работа. Ако участваха правителствени глави, хотелът щеше да е напълно затворен. Обаче, след като повечето участници бяха университетски професори и представители на други граждански професии, охраната си беше нормална за случая, тоест само леко подсилена.

Куин обаче знаеше, че това съвсем не означава, че ще е лесно.

„Свети Мартин“ сякаш беше съставен от поредица служебни коридори. Или поне Куин остана с такова впечатление, докато вървяха през хотела. Това бяха коридорите, които позволяваха да се върши работата, нужна за успешното функциониране на един хотел, без да се досажда на гостите. Навсякъде имаше знаци, които насочваха движението към кухните, залите за приеми, конферентните зали и така нататък. Служителите на хотела крачеха по коридорите, някои по-бързо, други по-бавно, но никой не хвърляше към тримата повече от един поглед.

Те не бяха единствените по тези коридори, които не бяха служители на хотела. Куин различаваше охраната на конференцията на мига. Полиция или може би военни. Облечени в костюми, те се преструваха на служители и за разлика от същинските служители, проявяваха по-голям интерес към тройката. На два пъти ги спираха, но и двата пъти Куин показваше новата си полицейска значка и обясняваше, че правят последна проверка на районите извън охраняемата зона преди началото на обяда.

Най-голямата им пречка беше раната на Куин. Той определено куцаше и полагаше върховни усилия това да изглежда като нещо

естествено, някаква стара рана. Обаче често се налагаше да протяга ръка и да се опира на рамото на Нейт.

На едно табло за обяви пред една от залите намериха разписание на събитията през деня. Официалният обед на участниците в конференцията щеше да се състои в балната зала „Ати“. На следващото кръстовище потърсиха името на балната зала сред указателните стрелки и го откриха.

— Проверка — тихичко каза Куин след две минути.

Бяха минали по дълъг коридор и отново следваха стрелките, които ги насочиха надясно. Постът беше разположен на следващата пресечка. Двама мъже в тъмни костюми стояха до висок човешки бой детектор за метал. Отстрани имаше рентген за проверка на чанти, като тези на летищата.

Куин ги накара да забавят крачка. Намерението му беше да завият по коридора точно преди поста.

— Куин — тихичко каза Орландо. — До стената. От другата страна на детектора за метал.

Куин погледна. До стената имаше шест кашона, подредени върху ръчна количка.

Почти физически усети как до него Нейт се напряга.

— Може да не са те — промърмори Орландо.

— Те са — отсече Куин.

Очите му доловиха някакво движение в коридора. Двама мъже се приближаваха от другата страна на поста. Изглежда, единият обясняваше нещо на другия. Другият само слушаше — приличаше на служител на хотела. Носеше същото бледомораво сако и черни панталони, каквито Куин беше видял да носят и другите дребни хотелски началници. На всеки няколко секунди кимаше, сякаш получаваше указания.

Говорещият беше Лио Тъкър.

Куин спря. Двамата вече бяха на пет-шест метра от тях.

— Обърнете се и ме гледайте — нареди той на Орландо и Нейт. — Ние водим разговор. Съвсем обикновен. Разбрано?

Първа се обърна Орландо, после и Нейт. Сега бяха с гръб към поста.

— Видяхте ли мъжете, които се приближават? — попита Куин.

— Да — отговори Орландо.

Нейт започна да обръща глава.

— Спри — заповяда Куин.

Нейт замръзна.

— Високият е Лио Тъкър. Изглежда, инструктира другия.

Куин погледна покрай Орландо към кашоните. Тъкър вече беше съвсем близо. Посочи струпаните един върху друг кашони. Другият мъж кимна и тръгна към тях.

— Мамка му! — възкликна Куин. — Просто ме следвайте.

Промъкна се между Орландо и Нейт и извика на немски:

— Стой!

И се затича накуцвайки към поста. Двамата мъже до детектора за метал вдигнаха очи и единият посегна към закачената на колана му радиостанция. Мъжът, който се беше навел над кашоните, спря. Но не и Лио Тъкър. Той хвърли изненадан поглед към Куин, след това побягна по коридора.

— Не пипайте кашоните! — извика Куин. — Отрова!

Служителят веднага отскочи.

— Спрете го — каза Куин и посочи бягащия Тъкър.

Двамата пазачи не реагираха достатъчно бързо. Куин измъкна полицейската значка, вдигна я във въздуха и извика:

— Терорист!

Това вече предизвика реакция. Единият пазач хукна след Тъкър, но другият остана на поста си. Когато Куин претича през детектора, той силно запищя.

— Почакайте — каза останалият на поста полицай.

Без да спира, Куин го погледна и му подвикна през рамо:

— Не позволявай на никой да пипа кашоните! — И хукна по коридора.

— Спрете! — каза полицаят.

Куин погледна през рамо. Мъжът беше застанал пред отвора на детектора за метал, решен да не пусне Нейт и Орландо да минат. Посегна към радиостанцията си, но Орландо го халоса така, че той рухна.

Куин се обърна, без да догледа останалото, не искаше да рискува ново нараняване. Отпред коридорът свършваше със стена, но пък се разделяше вляво и вдясно. Тъкър и полицаят, който го гонеше, бяха изчезнали и Куин не ги видя накъде. Затича по-бързо. Стигна до

разклонението и едва не беше повален от Тъкър, който изхвърча от левия коридор. Зад ъгъла лежеше полицаят. Не мърдаше.

Куин сграбчи сакото на Тъкър и го дръпна с всички сили. Австралиеца почти го повлече по десния коридор. Опита се да се изхлузи от самото, но това го забави достатъчно, за да може Куин да извади пистолета и да го ръгне с него в гърба.

— Спри.

— Я се таковай. — Тъкър продължаваше да се бори с ръкавите на сакото.

— Спри!

Сакото се смъкна от рамото му. Единственото, което Куин можеше да направи, без да натисне спусъка, бе да стовари дръжката на пистолета в тила на австралиеца. Тъкър залитна и падна на колене. Беше замаян, но в съзнание.

Куин бързо го претърси. Очевидно, за да не предизвиква алармите на детекторите за метал, Тъкър не носеше оръжие. Куин го стисна грубо за брадичката и повдигна главата му.

— Къде е Гарет?

Мина известно време, преди погледът на Тъкър да се проясни.

— Майната ти.

От коридора, където беше постът, се чуха стъпки. Куин се отдръпна от австралиеца и зае такава позиция, че да може да държи в шах както него, така и коридора.

Орландо изскочи иззад ъгъла, стискаше пистолета си с две ръце. Видя Куин, спря и попита:

— Добре ли си?

— Нищо ми няма — отговори той, макар кракът да го болеше жестоко. — Кашоните?

— Обезопасени са. Нейт е при тях.

— А другият полицай?

— Жив е — отговори тя забързано. — Трябва да се махаме оттук.

Куин погледна Тъкър и каза студено:

— Идваш с нас.

— Никъде не мърдам.

— Чудесно — каза Куин и вдигна пистолета.

— Няма да стреляш тук вътре.

— Да видим. — Куин лекичко обра спусъка.

— Добре де, добре — изсумтя Тъкър. — Ще ви кажа къде е момчето, но само ако ме изведете оттук и ме пуснете.

Намериха Нейт при поста — пазеше кашоните и уплашения шеф на залата, който беше попаднал между фронтите. Пазачът лежеше в безсъзнание.

— Време е да тръгваме — каза Куин.

Нареди на шефа да бутне количката. Нежеланието на германеца изчезна веднага щом Куин му показа пистолета си. Орландо беше в най-добра форма, така че пое пазенето на Тъкър. Това позволи на Куин да поведе групата, а на Нейт се падна да играе ролята на ариергард.

Тръгнаха обратно по коридорите, по които бяха навлезли във вътрешността на хотела, но този път шефът на зала им показваше най-прекия път до гаража. Дори Тъкър не се опитваше да създава проблеми, защото и при най-малкото отклонение Орландо му напомняше, че го държи на мушка.

В гаража Куин нареди на шефа на зала и на Тъкър да сложат кашоните на задната седалка на беемвето и щом го направиха, каза на Нейт да влезе в колата и да отвори багажника.

Двете ченгета естествено бяха страшно ядосани. Тъкър и служителят на хотела им помогнаха да излязат, докато Куин и Орландо ги държаха в шах с пистолетите си.

— Пали — провикна се Куин към Нейт и когато двигателят изрева, се обърна към Орландо: — Вие с Тъкър ще се сместите отзад.

След секунди Куин остана сам с хотелския служител и двете ченгета с белезници.

— Наистина беше доста гаден ден. Но трябва да ми повярвате, че можеше да е много по-лошо.

Отиде до беемвето и отвори вратата.

— Не искам да мърдате, докато не се махнем оттук. След това правете каквото искате.

Изненадващо, но те направиха точно онова, което им каза.

Куин упъти Нейт обратно до Тиргартен, като този път се приближиха към Колоната на победата откъм югоизток. Преди да

стигнат кръговото движение, Куин нареди на Нейт да спре.

Паркът беше затрупан със сняг. Пешеходците бяха малко. Оживлението се дължеше на колите по улиците.

— Тук ще се разделим — каза Куин.

— Какво? — попита изненадано Нейт.

Куин погледна чирака си в очите.

— Искам да се отървеш от кашоните. Закарай ги в посолството на Щатите. Кажим им какво има вътре. Разкажи им всичко. Няма да ти повярват. Поне в началото. Вероятно ще те заключат в килия. Но поне ще сложат кашоните под карантина. Ще минат ден или два и ще те измъкна.

Куин очакваше Нейт да отговори с някоя от нахалните си забележки, но вместо това той просто каза:

— Окей.

Куин протегна ръка и Нейт я стисна.

— Добре се справи, момче. Много по-добре, отколкото изобщо можех да очаквам.

— Означава ли това, че ще получа повишение?

Куин се усмихна.

— Съмнителна работа.

Слезе от колата пръв, после Орландо издърпа Тъкър. Но преди да затвори вратата, се наведе и каза на Нейт:

— Радвам се, че те намерихме.

Куин, Орландо и Тъкър закрачиха по Хофйегерале на югоизток. Австралиеца вървеше между двамата.

— Къде е той? — попита Куин.

— Ще ме пуснете ли?

— Няма да те спирам.

— Не ме тревожиш ти. — Тъкър хвърли бърз поглед към Орландо. — А тя.

Лицето на Орландо беше сурово. Това беше човекът, който бе отвлякъл сина й. Куин не беше сигурен какво може да направи.

— Такава е сделката, нали — каза тя.

Думите й, изглежда, задоволиха Тъкър.

— Добре.

Известно време не каза нищо, после изви глава към Куин.

— В „Доринт“ е. Където беше настанен ти.

— Добре ли е?

— Напълно.

Орландо сграбчи Тъкър за ръката и го спря.

— Не си играй с мен.

— Добре е — повтори Тъкър и пак погледна Куин. — С Дъри е. Казах му, че вече съм прекарал достатъчно време с тоя малък досадник, докато му го доведа.

— Ах, ти, кучи сине — изсъска Орландо.

— Орландо, недей — намеси се Куин. Тя беше готова да убие Тъкър, а в интерес на истината това важеше и за Куин. Но все още бяха на прекалено открито място. А освен това бяха сключили сделка.

Орландо не помръдваше. Куин видя, че за няколко секунди беше на ръба, но накрая се отпусна.

— По-добре побързайте — подкани ги Тъкър. — Няма да останат там още дълго.

42.

Взеха такси до „Доринт“. Раната на Куин отново започна да пари. Той се зачуди дали не се е инфектирала, но знаеше, че в момента не може да направи нищо.

— Някой ден ще му видя сметката — каза тихичко Орландо, за да я чуе само той.

Куин само кимна. Нямахше нужда да му казва за кого говори. Беше го видял в очите ѝ, когато Тъкър си тръгна безразличен и арогантен както винаги.

Когато стигнаха хотела, Куин влезе пръв и внимателно огледа фойайето да не би Дъри да е там. Докато крачеше към рецепцията, една от младите жени зад нея му се усмихна в знак, че го е познала.

— О, господин Браг. Не знаех, че ще се върнете. Почакайте да проверя резервацията ви.

— Не, благодаря — отговори Куин. — Отседнал съм другаде.

— Добре — каза тя и го погледна въпросително.

— Всъщност търся един от вашите гости. Възрастен мъж. С него има малко момченце. Даде ми една книга и искам да му я върна, преди да замина.

— Американец — каза тя. Това не беше въпрос, а потвърждение на нещо, което вече знаеше.

— Така мисля.

— Значи е господин Куин — каза тя.

Куин я погледна.

— Моля?

— Господин Куин — повтори жената. — Със сина си Гарет.

Тоя мръсник Дъри беше задигнал името му! Без съмнение му е било забавно. Но същевременно беше и умно. От всички имена на света това беше последното, под което Куин би се сетил да го търси.

— Да. Правилно. Знаете ли къде мога да го открия?

Тя погледна екрана на компютъра, който стоеше на бюрото пред нея, и набра нещо на клавиатурата.

— Според информацията ни днес си заминава.

— Тръгна ли си вече?

— Не. Но след петнадесет минути ще дойде кола да го вземе.

— Чудесно. Ще го почакам при асансьорите.

Куин ѝ благодари, после намери Орландо, която се бе спотаила в една от нишите до асансьорите. Каза ѝ какво е научил, след това намери вътрешен телефон и на немски помоли телефонистката да го свърже с чистачките. Оттам нататък вече беше лесно. Престори се на объркан доставчик от обслужването по стайте и след секунди научи номера на стаята на Дъри.

— Аз ще се кача — каза Куин. — Ти остани да го чакаш тук, в случай че вече слиза и го изпусна.

— Шегуваш се — изсумтя Орландо.

— Пет минути. Ако не се върна дотогава, качи се и ти.

— Не — възрази тя. — Ти ще чакаш тук, а аз ще се кача.

— Това е глупаво и ти го знаеш — каза той. Почти можеше да усети яростта, която се излъчваше от цялото ѝ същество. — Когато се качиш горе, няма да си способна да мислиш трезво. Дай ми минута да заема позиция и после звъни в хотела и поискай да те свържат със стаята му.

След кратка пауза тя се съгласи и каза:

— Върви. Губим време.

Апартаментът на Дъри беше един етаж над този, в който беше отседнал Куин. Тук имаше по-малко врати, което означаваше, че апартаментите са по-големи и вероятно са с по две спални.

Откри апартамент на Дъри недалеч от асансьора и се послуша пред вратата. Единственият звук, който се чуваше, беше от работещ телевизор.

Вратите в „Доринт“ се заключваха автоматично, така че той дори не я опита. Вместо това извади пистолета и се прицели в ключалката. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои.

Точно когато издиша, вътре звънна телефон. Куин държеше здраво пистолета в очакване на точния момент.

Телефонът звънна втори път, после трети.

„Може би вече са тръгнали“, помисли Куин.

Четвърто позвъняване и пак нищо. Никой не вдигна.

Куин отпусна пистолета. Телефонът започна да звъни отново. Никой не вдигаше.

Да разбие вратата и да провери дали са още вътре? Или да слезе долу?

Но решението беше взето вместо него.

Вратата внезапно се отвори рязко и докрай. Куин реагира бързо — отстъпи назад и вдигна пистолета.

Дъри стоеше на прага. Носеше Гарет. С лявата си ръка притискаше момчето към гърдите си. В дясната държеше нож, опрян леко в гърба на Гарет. Куин видя и пистолет, напъхан под колана му.

— Голям глупак си, Джони — каза Дъри.

— Гарет, добре ли си? — попита Куин, без да му обръща внимание.

Момчето погледна през рамо към него. Беше се ококорило от ужас, но се притискаше здраво в Дъри. После зарови глава в рамото му.

— Добре е — отговори Дъри вместо момчето. — Защо да не е добре?

— Защото повечето татковци не използват синовете си за щитове.

— Уха — подигравателно отговори Дъри, — това беше добро попадение. А сега се махни от пътя ми.

— Не мога да те пусна.

Дъри се изсмя.

— Единственият начин да ме спреш, е да убиеш момчето. Нали разбираш, ако този нож се забие в него, твоята ръка ще е тази, която го държи. Наистина ли искаш да направиш това? Мислиш ли, че някога ще ти го прости?

— Пусни го — каза Куин. — Нали не искаш да пострада.

— Какво ще направиш? Ще ме арестуваш ли?

— Ще се погрижа да се отървеш.

— Боже мили, не се дръж като аматьор.

При асансьорите се забеляза движение. Беше Орландо.

— Гарет? — провикна се тя.

— Мамо?

Гарет рязко извърна глава. Орландо затича към тях.

— Здравсти, маце — каза Дъри и се обърна само толкова, колкото тя да види ножа.

Орландо спря като ударена от гръм.

Куин знаеше, че се бе надявала той да е сбъркал, но сега доказателството беше пред нея. Дъри, нейната отдавна мъртва любов. Жив.

Тя залитна, направи няколко предпазливи крачки към тях, протегна ръка и се подпря на стената, за да не падне.

— Добре изглеждаш — отбеляза Дъри. — Може би е заради детето.

— Моля те, Ди — промълви тя. — Пусни го.

— Ди? — Дъри се смръщи. — Да не би да се опитваш да ме разнежиш?

— Мамо! — възкликна Гарет, но не с вълнение, а почти като обвинение.

— Спомни си какво ти казах — обърна се Дъри към момчето.

То изгледа майка си колебливо, после пак се притисна в Дъри.

— Какво си му казал? — попита Орландо.

— Мисля, че това е нещо между него и мен.

— Какво му каза? — попита тя отново, но по-високо.

— По-тихо — засмя се Дъри. — Ще обезпокоиш другите гости. Нали не искаш този нож случайно да се плъзне?

— Всичко това не е нужно — намеси се Куин. — Играта свърши. Взехме кашоните от хотела. Онези, които сте докарали с Тъкър. Просто го пусни.

Лицето на Дъри стана сурово.

— Ти си идиот! Току-що съсипа чек за десет милиона. По дяволите!

— Всичко свърши — сухо каза Куин.

Дъри си пое яростно дъх и изръмжа:

— Не. Нищо не е свършило.

— Няма защо някой да пострада — настоя Куин.

— Не те чух — презрително изсумтя Дъри.

— Всички имаме нужда от отпускане. Няма защо някой да пострада.

— Не аз започнах това — отговори Дъри. — Ти го направи.

Очите му се преместиха от Куин към Орландо.

— За какво говориш? — попита тя.

Дъри изсумтя, после поклати глава и каза:

— Сега тръгваме.

Направи крачка към асансьора, но Куин се изпречи пред него.

— Извади си главата от задника и се дръпни да мина — изсъска

Дъри.

— Куин — обади се Орландо.

Той я погледна и тя кимна. Куин неохотно отстъпи встрани.

Дъри се усмихна.

— Благодаря, Джони.

И понесе Гарет по коридора. Куин и Орландо го следваха към асансьорите. Виждаха очите на Гарет над рамото на Дъри. Бяха влажни, изпълнени със страх и несигурност.

Дъри спря на площадката пред затворените врати на асансьора и каза:

— Я някой от вас да натисне бутона, че ръцете ми са заети.

Нито Куин, нито Орландо помръднаха.

— Може би ти ще ми помогнеш — обърна се той към Гарет и се наведе напред, по-близо до таблото. — Натисни долния бутон.

Гарет протегна ръка и натисна бутона за надолу.

След по-малко от минута дойде празен асансьор. Дъри влезе заднишком и каза:

— Ние ще вземем този. — Премести ножа малко по-нагоре, после погледна Куин с пакостлива усмивка. — Джони, може би ще се присъединиш към нас? Ако дойдеш с мен, може и да пусна момчето.

Куин и Орландо едновременно направиха крачка към асансьора, но Дъри поклати глава.

— Само Джони, маце. — И кимна към пистолета в ръката на Куин. — Защо не оставиш това тук?

Куин подаде пистолета на Орландо.

— Носиш ли нещо друго? — попита Дъри.

— Не.

— Добре. — Той му махна да влезе.

Куин прекрачи в асансьора и хвърли поглед към Орландо. Същият страх и ужас, които беше видял в очите на Гарет, изпълваха и нейните. Само че имаше и още нещо. Омраза, безсилие и ярост.

Вратата се затвори и Орландо изчезна.

Дъри веднага пусна Гарет на пода. Но вместо да натисне бутона на конзолата, остави асансьора да стои на място неподвижен. Извади пистолета, щракна ножа и го прибра в джоба си.

— Ти ми създаде големи неприятности — каза с изненадващо лековат, почти игрив тон. — Отначало не бях сигурен дали да се гордея, или да се ядосвам. Но като се имат предвид парите, от които ме лиши, мисля, че ядът е по-добрият избор.

Куин го гледаше, без да продума.

— Но аз ще ти дам възможност, Джони, момчето ми. Възможност да оправиш нещата и да си платиш за предателството. Това е само една малка жертва за моите работодатели. Твоята глава в кашон ще е достатъчна. Не се тревожи, лично ще те убия. Няма да има повече провали. Дори ще ти обещаю нещо. Когато свърша, ще пусна Гарет при майка му.

— Но мама е прекалено заета — обади се Гарет.

— Ти мълчи. Това е разговор между големи.

Гарет бавно кимна, после се облегна на крака на Дъри.

— Какво му каза?

— Казах му, че майка му няма време да се грижи за него и затова сега е при мен.

— Мръсник — тихичко каза Куин.

— По-добре отрано да научи какво е предателство. По дяволите, аз вече съм по-добър баща за него, отколкото си бил ти някога.

Тази забележка спря Куин. Той погледна въпросително своя учител, но той само се изсмя.

— Видях те да умираш — каза Куин.

— Видял си това, което си искал да видиш.

— Видях как те улучват куршумите.

— Чу пистолетна стрелба срещу купчина кашони. Онова, което видя, бяха няколко потрепвания от моя страна и съдържанието на пликче с кръв. Това е. Не провери раните ми. Ортега не ти даде достатъчно време, преди да те повали в безсъзнание.

Ортега, третият член на екипа им. Разбира се, че и той е бил замесен.

— Но аз ти проверих пулса. Нямахте.

— Стига, Джони. Има достатъчно лекарства, които могат да спрат сърцето. В моя случай по ме притесняваше как ще го накарам

отново да заработи. Слава богу, Ортега беше наблизил с инжекция адреналин.

Куин знаеше, че бяха стояли достатъчно дълго, без да поемат нанякъде, и че асансьорът вероятно е изтрил първоначалната команда от паметта си и вече може да поеме нагоре или надолу.

Той се протегна рязко и натисна бутона за етаж над тях. Асансьорът бавно поема нагоре.

— Чудесно — коментира Дъри. — Но това няма да промени нищо.

Гарет се обърна към баща си и зарови лице в крачолата му. На Куин му се стори, че чува хълцане, но не беше сигурен.

— Каза, че съм те предал. Защо мислиш така? — попита той, без да обръща внимание на казаното от бившия му учител.

— Не се ебавай с мен.

— Не ме обвинявай в нещо, което не съм направил — каза Куин. После изведнъж му светна. — Заради Орландо е, нали? Мислиш, че между нас има нещо? Никога нищо не е имало между нас.

— В началото бях сляп — изсумтя Дъри. — Доколкото знам, вие сте продължавали с години. Накрая град Мексико ви издаде.

— Това беше просто работа — възкликна Куин. — Нищо не е станало. Орландо не те е излъгала.

Дъри се изсмя.

— О, престорих се, че й вярвам, но не съм глупак, Джони. Вие двамата сами в една стая и нищо не се било случило? Да бе. Не получаваш нещо като това — той потупа момчето по гърба — от спане на земята.

Асансьорът забави ход, спря и вратите се отвориха.

— Я почакай! — каза Куин. — Значи си мислиш, че Гарет е мой син?

— Разбира се, че е твой син. Това получаваш, когато чукаш моето момиче.

Куин направо не можеше да повярва на ушите си.

— Гарет е твой син. Никога не съм докосвал Орландо. Не и в този смисъл.

— Дори не се опитвай да ми пробутваш тези глупости. Това не ти е шибаната гимназия, Джони, и аз не съм някой тъп идиот.

Вратите на асансьора започнаха отново да се затварят. Куин протегна ръка, за да ги спре, после премести ключето на „стоп“, бързо застана между двете врати с лице към Дъри и попита:

— Какво ще спечелиш с това?

— Време да поговорим.

Сега Гарет вече открито плачеше.

— Млъквай — озъби му се Дъри, но момчето само започна да плаче по-силно.

— Кажи на детето си да престане — изръмжа Дъри.

— Гарет — нежно каза Куин, — всичко ще бъде наред. Разбра ли?

Момчето не каза нищо, но след малко плачът му се превърна в тихичко хълцане.

— Между мен и Орландо никога не е имало нищо. Нищо. Дори не я бях виждал четири години.

— Разбираш ли сега какво исках да кажа с лош баща?

Очите на Куин се присвиха.

— Ако имах син, никога не бих му причинил това.

— Нямаше друг избор. Вероятно си си помислил, че като ме няма, Орландо ще е изцяло твоя. Но сбърка, нали? Щом умрях, тя не можеше повече да бъде с теб. Вероятно си е тръгнала, без дори да ти каже къде отива. Нали така? — Дъри се изсмя. — Трябва да знаеш как мисли жената. Мисля, че това е още нещо, в което съм по-добър от теб.

Куин се беше вторачил в учителя си. Искаше му се да изкрещи: „Грешиш!“, но не можеше да отвори уста.

— Джони, искаш ли да знаеш истината? Изобщо не ми пука какво си правил с нея — продължи Дъри. — По дяволите, та ти ми направи услуга, като ми помогна да разбера каква е всъщност. Ще ти кажа кое ме уби. Ти. — Дъри направи пауза. — Всичко направих за теб. Дадох ти всичко, от което имаше нужда. Обучение, опит, контакти. Но не беше достатъчно, нали? Не можеше просто да си ореш твоята бразда. Искаше и моя дял от работата.

— Не знаеш какво говориш. Никога не съм искал нещо повече от това, което си бил готов да ми дадеш.

— Говореше зад гърба ми. Направи така, че да бъда обвиняван за маловажни неща, които могат да се случат на всекиго. Накрая вече не

получавах задачите, които обикновено ми възлагаха. Офисът престана да се обажда. Обаче къде отиде тяхната работа?

„Това не може да е истина“, помисли Куин. Самозаблудата на Дъри беше толкова сложна, толкова пълна. Не знаеше как да се бори срещу нея.

— Ти — продължи Дъри, — всичко получи ти. Точно както го беше планирал. Но и това не ти беше достатъчно. Ако бях жив, винаги съществувахе възможността да ти създам проблеми.

— Не — каза Куин.

— Затова накара Офиса да ти помогне. Питър щеше да е много щастлив да ме види пукнал.

— Не — повтори Куин. — Нищо от това не е вярно.

Дъри се усмихна.

— Зная, че задачката в Сан Франциско беше капан. Там щеше да се отървеш от мен, нали? Но аз те изненадах. Умрях малко преди да успееш да щракнеш тъпия си капан.

— Ти извърташ всичко — въздъхна Куин. — Не е имало план. Никой не е искал да те убива. Питър дори не искаше да участваш.

— Никога не го забравих. Няма начин да забравиш подобна измама. Разбира се, трябваше да се крия няколко години. След това си запробивах път отново, бавно планирах и чаках съвършената възможност. И когато времето дойде, бях готов.

— Биотероризъм? Затова ли си чакал?

— Майната му. Можеше да е и кражбата на камион тоалетна хартия, ако зависеше от мен. Просто ми беше нужно някои неща да се подредят.

— Офисът. Аз. — Куин направи пауза. — Орландо.

— Да, точно тая кучка беше проблемът. Прекарах първите си две години след Сан Франциско сам. Никакви контакти с някой от занаята. Имам предвид точно това. Никакви. Трябваше да направя така, че всички да повярват, че съм убит. Когато се появих отново, нея я нямаше. Едва не изпратих още начаса хора да я търсят, но се отказах. Имах по-големи планове. Не можех да рискувам по случайност да разбере. Така че трябваше да чакам и да използвам... по-малко открити методи. Можеш да разбереш това, нали?

Още една от максимите на Дъри: никога не се показвай, освен ако няма друга възможност.

— Отне ми доста време, но най-накрая успях да я намеря чак в Хо Ши Мин — похвали се Дъри.

— Чрез Тъкър ли?

Чу се смях.

— Не, всъщност чрез Пайпър — отговори Дъри самодоволно. — Не знаеше, че работи за мен. Сигурен съм, че ако знаеше, нямаше да е толкова услужлив. Изпратих Лио с него, за да ми бъде очи и уши. Но дори и тогава не можаха да я намерят. Не и без да вдигнат много шум. Със сигурност можеха да я подплашат да излезе на открито, но тогава щеше да разбере и пак да изчезне. Аз винаги знам по-добър начин.

Куин беше зяпнал своя ментор. Предполагаше какво се готви да каже, но не искаше да го чува.

— Макар и да се държеше настрана — продължи Дъри, — не се съмнявах, че ще знаеш къде да я намериш. Зная как мислиш. Помниш го, нали? Не би могъл да действаш, без да знаеш къде е. Нямах никакви съмнения, че ако те притисна малко, ще хукнеш право при нея. — Отново настъпи мълчание. — А що се отнася до теб, Джони, знаех точно къде си. Винаги съм те следил.

Куин усещаше как у него се надига ярост, но я потисна.

— Значи си наел Гибсън и ми отпрати една по-специална молба.

Дъри се усмихна одобрително.

— Неговата работа беше да те подтикне да напуснеш Лос Анджелис. Когато пристигна във Виетнам, дойде редът на Лио. Всичко, което трябваше да направи, бе да те следи. Горкият Пайпър още не знае, че сме я намерили.

Асансьорът иззвъня, нещастен, че вратата му е толкова дълго отворена. Гарет хълцаше дълбоко, все едно се задушаваше.

— Време е за взимане на решение — каза Дъри. — Ще оправиш ли това? Или Гарет ще остане при мен?

Внезапно Куин усети, че вляво от асансьора има някой. Без да покаже по никакъв начин, че е почувствал нещо, той постави ръка на стената до отворената врата на асансьора, сякаш има нужда от допълнителна опора.

— Ще пуснеш Гарет още сега и ще слеза долу с теб — каза Куин. Нещо метално се докосна до ръката му.

Дъри пак се изсмя.

— Мисля, че ще го задържим още малко.

Куин вдигна пръсти и позволи на металното нещо да се плъзне под тях.

— Това е сделката.

Дъри вдигна пистолета и го насочи към главата на Куин.

— Влизай в асансьора. Чу каква е сделката.

Куин остана за миг неподвижен, после влезе в асансьора, но държеше ръката си така, че Дъри да не я вижда. Гарет все още стоеше притиснат в баща си и с гръб към Куин.

Щом Дъри се наведе напред, за да освободи ключето на „стопа“ и да натисне бутона за партера, дясната ръка на Куин се стрелна и сграбчи рамото на Гарет. Момчето изпищя, когато Куин първо го дръпна встрани от Дъри и после буквално го изхвърли през все още отворената врата в коридора.

Дъри се обърна светкавично, но Куин вече се беше хвърлил върху бившия си учител. Блъсна го в стената. Зад тях вратата на асансьора се затвори и кабината бързо потегли надолу.

Дъри отхвърли Куин назад с коляно, после понечи да вдигне пистолета. Но Куин вече беше насочил своя срещу него.

— Недей! — предупреди го той.

Но въпреки това Дъри вдигна пистолета. Куин го изрита точно в мига, когато дръпна спусъка. Куршумът прелетя безопасно над главата на Куин и се заби в стената на асансьора.

— Не искам да те застрелям — викна Куин.

Дъри стреля пак, но Куин отново успя да ритне ръката му.

— По дяволите, Дъри, престани!

Бившият му ментор отново се прицели в него. Този път Куин беше в неизгодна позиция и нямаше да може да изрита пистолета му навреме.

Нямаше друг избор.

Изкрещя отчаяно и дръпна спусъка. За разлика от пистолета на Дъри, този на полицаия нямаше заглушител. Тръсъкът изпълни асансьора за миг и го оглуши.

Нямаше нужда да стреля втори път.

43.

Излизането от хотела беше проста работа. Просто трябваше да наведе глава и в секундата, щом вратите на асансьора се отвориха на партера, да се насочи към изхода. Неколцина служители на хотела гледаха към асансьорите — без съмнение бяха чули необичайни звуци. Но трупът на Дъри не се виждаше от малкото фоайе пред асансьорите. Куин дори чу вратите да се затварят зад гърба му, докато крачеше напред. Така бягството му получаваше допълнително прикритие.

Изчака от другата страна на улицата, в Жендарменмаркт, държеше хотела под око. От мястото, където стоеше, можеше да вижда както главния, така и служебния вход. След няколко минути Орландо и Гарет излязоха от страничната врата.

Отбиха се при д-р Гарбер без предварителна уговорка. Той не изглеждаше зарадван, но ги въведе в един от кабинетите за преглед. Превърза раните на Куин, после му даде антибиотици срещу възможна инфекция. Когато свърши с него, прегледа основно Гарет и го обяви за напълно здрав.

По молба на Куин, когато прегледът свърши, докторът ги остави сами в кабинета. Орландо беше сложила Гарет в скута си. Той изглеждаше все още малко предпазлив с нея, но все повече се отпускате: Дъри не беше прекарал достатъчно дълго време с него, за да причини постоянна вреда.

Или поне така се надяваше Куин.

— Благодаря за пистолета — каза той на глас.

Изглежда, ѝ трябваше известно време, за да осъзнае за какво говори.

— Няма защо — отговори накрая. — Не знаех какво друго да направя. — Погледна го в очите. — Не ти благодарих, че го спаси.

— Няма защо — каза Куин. — Не той се нуждаеше от спасяване, а аз.

Тя поклати глава и сложи ръка на рамото му.

— Благодаря.

Докосването на дланта ѝ му хареса, но Орландо прекалено бързо си дръпна ръката.

— Ще ми дадеш ли телефона си?

Набра номера на Къртицата и каза:

— Свърши.

— Добре или... зле?

— Добре.

— А момчето?

— В безопасност.

— Значи... няма нужда... да се обаждам на никого.

— Няма нужда. Но искам да те помоля да изпратиш пробата и твоите резултати на Питър.

— Разбира се.

Следващото обаждане на Куин беше в Офиса. Щом Питър вдигна, той му разказа най-основното и накрая добави:

— Ще ти изпратя един видеозапис. Янсън го е направил. Също така ще получиш отделно проба, която можеш да използваш, за да провериш всичко повторно. Тези неща и останалите заразени ментови бонбони, които Нейт достави в посолството, би трябвало да накарат някои хора да осъзнаят, че имат проблеми с преценката.

— Бих казал, че това е много точно предположение — съгласи се Питър.

— Янсън твърди, че ХФА е подпомагала операцията. Някой трябва да се оправи с тях.

— Ще предам това.

Куин направи пауза.

— Трябва да измъкна Нейт.

— Мислех, че повече нямаш нужда от мен.

— Питър, твърде съм уморен за спорове. Просто го измъкни.

— Ще видя какво мога да направя.

— А Кенет Мъри?

— Преместиха го. Всъщност това си е повишение. В посолството в Сингапур. Там има голям трафик. Ще има достатъчно работа.

— Благодаря — каза Куин.

— Обаче Бъроуз не е доволен.

— Сигурен съм, че ще му подхвърлиш някой кокал.

На следващата сутрин по телевизията имаше репортаж. Бил предотвратен терористичен заговор за атентат някъде в Берлин. Но не се посочваше същността на заплахата. За Куин не беше особена изненада кой обира лаврите.

„В НАТО сме доволни, че нашите усилия доведоха до предотвратяването на този опит за терористичен акт“, обясни Марк Бъроуз. Стоеше пред ораторски пулт, претъпкан с микрофони. Куин не можеше да види крака на агента, но си го представи гипсиран. „По късно през деня ще отлетя за Вашингтон, за да информирам лично президента.“

Куин, Орландо и Гарет прекараха нощта в малък хотел, собственост на един приятел на доктора. За Куин това бе неспокойна нощ. Мозъкът му продължаваше да работи на пълни обороти, докато наново преживяваше събитията от предния ден. Виждаше колко близо е бил до това да загуби всичко.

На закуска Орландо и Гарет почти не говориха. Всъщност не си бяха казали много, откакто излязоха от кабинета на д-р Гарбер. Тъкмо свършиха закуската и телефонът на Орландо звънна. Тя го отвори, каза „ало“, после го подаде на Куин.

— Питър е.

— Какво има? — попита той.

— Пускат Нейт — отговори Питър. — Ще го намериш при Бранденбургската врата след десет минути.

Пътуването с таксито от хотела отне петнадесет минути. Нейт беше сам, стоеше на тротоара, когато видя Гарет, очите му светнаха.

— Здравсти, дечко.

Гарет се скри зад майка си, а тя протегна ръце да прегърне Нейт.

— Радвам се да те видя.

— И аз се радвам — отвърна той и се ухили.

— Как мина? — попита Куин.

— Не е нещо, което бих искал да върша всеки ден — отговори Нейт. — Мисля, че отначало сметнаха, че съм просто луд. Но няколко ключови думи и изречения винаги раздвижват хората. Терористи, биологическо оръжие. Ядрена заплаха.

— Ядрена заплаха?

— Имаше един тип, който просто не искаше да ми повярва. Кълна се. Искаше да отвори кашоните и сам да провери ментовите бонбони. Това беше единственото, което можеше да го накара да спре.

— Добре ли се отнасяха с теб?

— Срещал съм и по-лоши хора, откакто пристигнахме тук.

— Радвам се, че си добре — намеси се Орландо. — Тревожих се.

— Защо? Аз вече съм професионален заложник.

Орландо се усмихна, хвърли бърз поглед на Куин, после застана на бордюра, вдигна ръка и извика:

— Такси.

След секунди едно бежово такси „Мерцедес“ спря до нея.

— Къде отиваш? — попита Куин.

— Трябва да заведа Гарет у дома — каза тя и сложи ръка на рамото му. — Исках само да се уверя, че Нейт е наред.

Куин се изненада. Беше се надявал на още малко време за обсъждане и просто за разговори.

— Не можем ли... искам да кажа... надявах се... — Не можа да довърши.

Но въпреки това тя, изглежда, знаеше какво иска да каже.

— Дай ми малко време. Просто трябва да прекарам известно време със сина си. — Поколеба се. — Ще ти дам знак, когато съм готова.

— Добре — каза Куин. — Разбирам те.

Орландо помогна на Гарет да се качи в таксито, след това отново прегърна Нейт.

— Ще се справиш — каза му. — Слушай какво ти казва Куин. В деветдесет процента от случаите съветите му ги бива.

После се обърна към Куин. Той не знаеше какво точно възнамерява да направи, затова просто протегна ръка. Тя я хвана, дръпна го и го прегърна. После го целуна по бузата. Леко и нежно. Единственото, което можеше да направи, бе да си наложи да не я целуне по устата. Тя го пусна, вгледа се в него за миг и Куин си помисли, че ще каже нещо. Но Орландо се обърна, качи се в таксито и замина.

Куин гледа след таксито, докато то не мина през Бранденбургската врата и не изчезна в Тиргартен.

Нещо мокро падна върху лицето му. Той погледна нагоре. Небето беше сиво, започваше да вали сняг.

Неволна тръпка мина по гръбнака му и той се обърна към Нейт.

— Ти всъщност бил ли си някога на Хаваите?

Издание:

Брет Батълс. Чистачът

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, 2007

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД, Мария Михайлова

ISBN: 978-954-585-818-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.